

Serge Brussolo
Lacăte carnivore

Serge Brussolo
LACĂTE CARNIVORE

(„Opération «Serrures carnivores»”, 1987)

Traducere de Mihnea Columbeanu

Serge Brussolo
Lacăte carnivore

eBook: Cosimo, noiembrie 2011

- versiune definitivă -
redactarea, corectura și coperta: Cosimo
Editura Valdo, 1994

Cuprins:

[Serge Brussolo](#)

[CAPITOLUL I](#)

[CAPITOLUL II](#)

[CAPITOLUL III](#)

[CAPITOLUL IV](#)

[CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VI](#)

[CAPITOLUL VII](#)

[CAPITOLUL VIII](#)

[CAPITOLUL IX](#)

[CAPITOLUL X](#)

[CAPITOLUL XI](#)

[CAPITOLUL XII](#)

[CAPITOLUL XIII](#)

[CAPITOLUL XIV](#)

CAPITOLUL I

Bărbatul era îmbrăcat ca un *clergyman*, într-un costum negru înverzit de uzură. Purta în picioare *Rangers* de la armată, iar pe mâini își trăsesese mănuși de piele. Avea un chip osos, dur, cu sprâncenele rase, iar părul pieptănat pe spate i se înnodea la ceafă într-un coc de toreador.

În acea clipă, rotea deasupra capului un interminabil șirag de bile cromate, unite între ele cu o coardă de pian. Arma șuiera aidoma unui lanț de bicicletă mânuit de către un vagabond în plină încăierare.

— Trăiți cu frica Domnului? țipa bărbatul.

— Da! urlau numeroșii gură-cască adunați în fața lui, purtând pe chipuri frica Dumnezeului inflexibil care ne pedepsește pentru binele nostru!

Colierul din bile de oțel se abătu atunci peste capetele și umerii lor, făcând să plesnească arcade, buze sau obraji, însângerați. Cu figurile brăzdate de hematoame violacee, păcătoșii se clătinau de pe un picior pe altul fără a căuta să se ferească din calea loviturilor. Semănau cu niște boxeri ce începeau a cincisprezecea repriză a unui meci deosebit de violent.

— Cunoașteți frica de Dumnezeu? repetă predicatorul.

— Da, o cunoaștem! îngăimă turma bătută, cu buzele crăpate.

Erau acolo bărbați, femei de toate vârstele, dar și adolescenți. Preotul îi lovea fără diferențiere, prăvălindu-și rozariul blindat peste urechile puștanilor ca și peste sânii fetelor.

Cu mâna stângă strângea la piept o biblie din fier, ale cărei pagini erau, de fapt, plăci metalice subțiri, emailate, acoperite cu caractere minuscule. Coperta cărții sfinte prezenta pete de rugină, iar pe metalul legăturii se vedea un roi de puncte roșiatice. Se spunea că bibliile de fier, groaznic de grele, nu puteau fi manipulate decât de clericii dotați cu mușchi de culturști, că practica susținută a rugăciunii îi transforma puțin câte puțin pe predicatori în atleți cu bicepsii hipertrofiați, iar bisericile în săli de gimnastică.

Mătăniile șuierară prin aer, prăvălindu-se apoi peste craniul unui grăsan cu chipul deja acoperit de sânge. Lovitura îl ameți

într-o clipă pe individ, trântindu-l pe pietre, cu ochii dați peste cap și gura căscată.

— A găsit bucuria! urlă preotul. Dumnezeu e într-însul! Fie să doarmă în pacea sufletului!

— În pacea sufletului! repetă gloata adunată pentru rugăciune.

Noaptea cădea peste oraș, iar vitrinele prăvăliilor se luminau ca niște uriașe acvarii umplute cu o apă fluorescentă. Era un cartier la modă, studentesc. În librăriile de odinioară se vindeau acum dischete de ocazie și microordinate de contrabandă. Fără îndoială însă că mai prospere decât toate erau dughenele negustorilor de instrumente chirurgicale, căci de la recentul decret ce suprimase diplomele medicale, autorizând libera practică a medicinei de către oricine, venise la modă chirurgia domestică, astfel încât în fiecare apartament se obișnuia să se amenajeze câte o mini-sală de operații, a cărei prezență părea la fel de indispensabilă precum cea a bucătăriei sau a toaletei. Predicatorul își coborî brațele și începu să-și înfășoare rozariul peste încheietura mâinii, anunțând că slujba luase sfârșit. Participanții se înclină și, defilând prin fața lui, își depuseră obolul în dulia de obuz ce ținea locul cutiei milei.

— Pe curând, mormăi omul Bisericii, și fie ca frica să vă însoțească în fiecare clipă! Nu căutați a fugi de spaimă, căci ea e aceea care vă apără de indiferență!

Enoriașii se risipeau în noaptea de toamnă, scoțând din buzunare pansamente și comprese hemostatice.

— A fost o predică frumoasă! șopti o femeie mângâindu-și fiul pe cap. Astă-seară va trebui să-ți pun patru-cinci copci, altfel n-o să ți se mai închidă în veci arcada.

În apropierea unei fântâni, o sticlă cu ceai de sunătoare trecea din mână în mână, iar o tânără fată badijona cu simț de răspundere plăgile tovarășilor ei de rugăciune cu ajutorul unei mici pensule muiate în colodium.

Așezat pe vechea ladă de muniții ce-i servise drept estradă, predicatorul număra banii adunați. Monezile îi zornăiau între degete. Părul lins, lipit de pielea capului, și cocul îi dădeau un profil de șoim cu glugă.

Tânăra fată îi aruncă o privire extaziată.

— Ce iureș! murmură ea, cu obrazii îmbujorați. De când a sosit, tot măsoară străzile orașului în speranța de-a găsi locul unde și-a instalat estrada. De mult n-am mai avut bucuria să ne rugăm sub ciomagul unui ispășitor veritabil!

— Așa este! aprobă cineva. Dacă nu mi s-ar cicatriza rănila atât de încet, aș asista la toate predicile lui!

— Nimeni nu-i cunoaște numele, interveni o femeie scundă, cu obrazul învinețit. Cei din piața Verneuve l-au poreclit *Mechanic Preacher*. E frumos, nu-i așa? Și ce mai forță! Ați văzut cum jonglează cu biblia? Cât cântărește? Douăzeci de kilograme?

— Fiți siguri că atinge douăzeci și cinci! exclamă un bărbat căruia-i curgea sânge din nas. Asta-nseamnă să fii un predicator adevărat. Tatăl meu spunea mereu că nu poți respecta preoții a căror biblie cântărește sub șaisprezece kilograme. Cu el, ne putem simți în siguranță.

Micul grup ezita să se despartă. Câtă vreme continuau să pălăvrăgească, își prelungeau într-un fel emoția. Atmosfera de spital improvizat, rănilor îngrijite în comun creau dintr-odată între acești necunoscuți o stranie complicitate. O febră trecătoare, alcătuită din dureri și atingeri ușoare. Se mângâiau, își aplicau reciproc comprese. Femeile își descheiau bluzele, lăsând să se întrezărească sfârscul unui sân, ca și cum ceremonia la care participaseră cu toții ar fi ținut legături intime, eliminând pudorea. Coapse albe ieșeau prin crăpăturile fustelor, în timp ce vocile deveneau mai șuierătoare:

— Oh! Priviți cum primește pielea mea loviturile! Măine am să fiu vânătă, toată!

Degete se întindeau, pipăind cărnurile cu o atenție fals clinică.

— Lăsați-mă să vă masez, ajuta hematoamele să se resoarbă, relaxați-vă...

— Da, acolo... pe partea dinăuntru a coapsei, durerea trece... Aveți niște mâini nemaipomenite!

Nu rareori, îngrijirile ațâtau sângele și, profitând de întunericul și geografia arcadelor, perechile începeau pe furiș să-și dăruiască plăceri. Făcea și asta parte din ritual. Ispășitorii atrăgeau inevitabil o clientelă sado-masochistă pentru care religia nu constituia decât un pretext... sau un stimul.

Omul cu coc de toreador, care-și număra încasările așezat pe o veche ladă de cartușe .45 ACP, știa toate astea, dar puțin îi păsa. Adevăratul său nume era Mathias Fanning și avea gradul de locotenent în serviciul de poliție urbană a cartierului. Fost „soldat al asfaltului”, fusese trecut în corpul de cercetași când Unitățile de Justiție Autonomă înlocuiseră rând pe rând poliștii, tribunalele și închisorile! Era perfect conștient de decăderea sa, dar avea nevoie de stradă ca să supraviețuiască. De stradă, și de excitația stârnită de vânătoria de oameni. Astăzi, când nu mai avea dreptul să poarte revolver, iar rolul său se rezuma la a urla „Mayday... Mayday” într-un emițător radio portativ, continua să-l pasioneze urmărirea și atmosfera

de așteptare febrilă. Îi făcea plăcere să fie un soi de planton ce parcurgea orașul, o santinelă ținând cu ochi scrutători tot ce mișca.

Își strânse ustensilele de predicator și se retrase spre zona întunecoasă a arcadelor. Un cuplu făcea dragoste în picioare, lângă o coloană. Femeia, căreia îi crăpase pomelul sub loviturile bilelor, sângera pe umărul partenerului ei. Picioarele sale desfăcute la maximum desenau un V de carne palidă în penumbră. În jurul lor, vântul nopții împrăștia obișnuitele comprese pătate cu mercurcrom.

Mathias Fanning nu se putu abține să nu vadă în aceasta un fel de alegorie cu iz de iad, sărbătoare tristă în care serpentinele fuseseră înlocuite cu feșe Velpeau, iar confetti prin pete de sânge.

Rănita gema în cadență, iar polițistul avu impresia că murmura:

— Operează-mă, oh! Da... Operează-mă!

Fanning scutură din cap, dezgustat: sado-masochiștii erau molima predicilor publice, dar adevărații ispășitori îi primeau întotdeauna cu bunăvoință, deoarece își imaginau că în acest fel atrăgeau un număr mai mare de credincioși. Bărbatul accelera ritmul, ca și cum ar fi vrut să-și ținuiască prada pe coloana de marmură. Mathias își îndreptă atenția asupra străzii. Și, brusc, cel pe care-l aștepta apărui pe trotuar. Era un infirm cu toracele gol, ale cărui brațe se sfârșeau la cincisprezece centimetri mai jos de umeri, în cioturi rozacee striate de cusături. Pieptul și abdomenul musculos îi dădeau alura unei statui grecești mutilate. Individul avea țeasta complet rasă și mergea cu pași lenți, desculț, surâzând ca un călugăr asiatic. La apropierea lui, oamenii își întorceau capul, ca să nu vadă umflăturile cioturilor ce se agitau clipă de clipă. Numai că această pudoare (sau lașitate?) îl ajuta de minune să-și îndeplinească planurile.

Mathias își vârî mâna în buzunarul vestonului său de *clergyman* și scoase de-acolo un emițător plat pe care clipea un led roșu. Verifică dintr-o privire rapidă că nu-l observa nimeni și ridică aparatul la înălțimea gurii. Perechea de „credincioși” își continua acțiunea de crucificare vaginală. Mathias apăsă butonul de apel.

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Sunt la intersecția bulevardelor Franklin și Pacific-Network. Armless e la douăzeci de metri de mine și cred că va trece la acțiune dintr-o secundă-n alta. Mișcați-vă și trimiteți o unitate!

Odinioară, când era un soldat de asfalt, Mathias Fanning ar fi sărit în mijlocul șoselei, cu un .45 cu țeava lungă strâns bine în palmă, cu degetul mare pe creasta cocoșului și arătătorul

mângâind coada trăgaciului. L-ar fi prăvălit pe nenorocitul ăla de ciung trimițându-i o boabă între ochi, nu înainte însă de a-i fi aruncat formula rituală de interpelare folosită în brigadă: „Niciun pâț, hoitule, îți ia moartea măsurile!”

Odinioară... Dar astăzi nu mai avea dreptul să intervină. Nu mai era decât un planton, un mic raportor, o sentinelă dezarmată a cărei singură funcție consta în a da alarma cu ajutorul unui radio portativ. „Un câine”, își spunea el adesea, „un câine cu colții smulși, legat de cușca sa și care nu mai poate decât să latre la hoții și asasinii ce-i trec pe dinainte”. Noile decrete ce dirijau serviciile de poliție robotizată nu-i mai recunoșteau decât funcția de „cercetaș”. Sarcina sa consta în a deschide gura ca să țipe: „Alarmă! Foc! Ajutor!”, nimic mai mult, și suferea cumplit din această cauză. Intervenția directă (neutralizare, arestare, judecată, executarea sentinței) era de resortul Unităților de Justiție Autonomă ce patrulau pe străzile orașului, și cărora trebuia să le semnaleze orice eventual focar de tulburări.

Făcuseră din el un delator, un ciripel, un fel de spion urban cu urechi clăpăuge, cu priviri viclene...

Armless le zâmbea trecătoarelor ce întorceau ochii, jenate. Toracele său lipsit de mâini inspira realmente milă și nimănui nu-i trecea prin minte că acel nenorocit bătut de soartă era în realitate un criminal periculos. Mathias îi văzuse fișa, știa că era poreclit „Cap-de-bronz”, „Karateka-ul nebun”, dar și „Cască de os” și „Berbecul de fier”. Punând la loc emițătorul, scoase din spatele reverului redingotei un mic monoclu telescopic. Cu ajutorul lentilelor putu să examineze mai bine capul mutilatului. N-avu nevoie decât de două secunde pentru a-și da seama că țeasta rasă era de fapt acoperită cu o peliculă de corn groasă, așa cum au de obicei mâinile luptătorilor de karate. Capul lui Armless era tot atât de dur și lustruit ca o cască sculptată în fildeș. O cască naturală, o cască de material cornos și piele întărită prin antrenamente.

„E nebun”, declarase în timpul unui interogatoriu unul dintre foștii săi tovarăși de celulă. „Înainte de-a se lansa în spargerii, fusese campion de arte marțiale. Nenorocul lui a fost că, într-o zi, la o bancă, un seif minat i s-a bășit între labe, smulgându-i ambele brațe! N-a putut suporta gândul de a se vedea dat la o parte, așa că a reluat antrenamentele, folosindu-și capul, de astă dată. Vă prindeți de amploarea țiței? Dădea cu craniul în saci de nisip, cinci-șase ore pe zi, ca să și-l întărească! În cele din urmă, l-a preschimbat într-un adevărat ciocan. Dar luați seama, e primejdios la culme!”

Mathias înghiți în sec, simțind un nod de nerăbdare în gât. Armless se apropia de magazinul cu bijuterii, continuând să

surâdă, cu un aer nătâng, dezarmant. Deodată, își dădu ceafa pe spate, luându-și avânt. Toți mușchii gâtului îi tresătară ca niște cabluri, iar fruntea i se coborî cu o viteză fulgerătoare, percutând sticla blindată cu forța unei ghiulele de tun! Vitrina explodează într-o cascadă cristalină, stârnind în același timp urlul sirenei de alarmă. Dar Armless își introdusese deja capul în interiorul vitrinei și, cu dinții, apucase trei-patru coliere cu diamante etalate pe *présentoir*-ele de catifea roșie. Înărmurit, Mathias îl privi cum „păștea” pietrele prețioase aidoma unui porc râmând cu râțul prin turbă. În câteva clipe, infirmul ieși din vitrina spartă, ținând între fălcile încheștate o jumătate de duzină de salbe ce-i atârnavă de ambele părți ale gurii, aruncând străfulgerări luminoase. Un gardian încercă să intervină, dar când vru să-l apuce pe mutilat cu brațele, acesta îi expedie o năucitoare „lovitură de ghiulea” în plină figură. Din locul unde se afla, Mathias auzi distinct trosnetul oaselor zdrobite. Nenorocitul paznic se trase înapoi, orbit, cu arcadele deschise, nasul rupt, dinții fărâmați, vomând un șuvoi de sânge. Trecătorii începură să urle. Armless se repezi la ei ca un berbec, croindu-și drum prin mulțime. De fiecare dată când izbea câte un piept sau vreo spinare se auzeau pârâind coastele ori vertebrele. În numai câteva secunde, trotuarul fu presărat cu răniți.

Mathias ieși de după stâlpul ce-i servise drept paravan. Știa că n-avea dreptul să-și părăsească poziția de observator, dar nu era în stare să asiste la un asemenea dezastru fără să întreprindă nimic. Apucându-și biblia de fier, desfăcu siguranța cotorului și desprinsă prima pagină a cărții sfinte. Fila numărul 1 a „Facerii” se prezenta sub forma unei subțiri lame de oțel cu patru colțuri primejdios ascuțite. Dacă știai s-o mânuiești, puteai considera că ții în mâini o stea ninja rectangulară sau o gigantică lamă de ras. Mathias traversă strada pentru a-i ieși în întâmpinare lui Cască-de-os. Nu se punea problema să riște nici cea mai mică înfruntare corp-la-corp cu dementul karateka, era perfect conștient de asta. Repezindu-și brațul ca un aruncător de pumnale, Fanning făcu să șuiere prima pagină a Vechiului Testament, care sfâșie aerul cu un mieunat mătășos.

„Dacă-l ating la beregată...”, își spuse el. Dar Armless auzise șuiatul lamei și sări la intercepție ca un fotbalist executând „un cap” asupra mingii. Foaia de oțel se înfipse superficial în stratul cornos ce-i acoperea craniul fără a-l vătăma. Mathias strecură printre dinți o înjurătură și dădu să smulgă o nouă pagină. Armless slobozi un nechezat batjocoritor și se topi în beznă, cu colierele biciuindu-i obraji, în vreme ce primul verset din „Facere” împlântat în țeasta sa

oscila ca o carte de joc! Scena ar fi putut să pară grotescă, dacă trotuarele n-ar fi fost acoperite de bărbați și femei cu coloana vertebrală ruptă. Mathias mormăi o obscenitate.

N-avea putere să-l urmărească pe nebun. De altfel, atacându-l cu o pagină din biblia sa de luptă, își depășise deja drepturile. Dacă vreunui martor i-ar fi trecut prin minte să raporteze episodul la comisariatul general, Fanning n-ar fi scăpat fără o sancțiune disciplinară. În primele zile ale aplicării planului anti-rateuri, mulți polițiști suportaseră consecințele, fiind chemați la ordine. Unii dintre ei fuseseră suspendați, în vreme ce alții primiseră pedepse cu închisoarea exagerat de grele. Din acel moment, inițiativa aparținea *Unităților de Justiție Autonomă*, care aveau rolul de a aplica sentințe expeditivă și robotizate, unicul lor merit — considera Fanning — constând în a descongestia pușcăriile și a lăsa avocații pe drumuri.

Cu furia răsucindu-i măruntaiele, Mathias traversă bulevardul pentru a lua poziție în fața vitrinei sparte. Gardianul gemea, rezemat de un felinar. Chipul său zdrobit părea groaznic de *plat*. La colțurile buzelor îi șiroia sângele și, din când în când, scuipa resturi de dinți. Mathias își luă rozariul, îngenunche lângă rănit și se prefăcu că se roagă. Pentru toată lumea, trebuia să rămână *Mechanic Preacher*, predicatorul adulat de sado-masochiști. Majoritatea celor loviți de Cascade-os erau pe moarte, cu plămânii perforați de așchiile cuștii toracice sfărâmate. Cei cu șira spinării fracturată clipeau disperați din ochi, repetând că nu-și mai simt picioarele.

Fanning numără vreo zece cazuri grave. Armless străbătuse mulțimea cu eficacitatea unui taur furios. Fostul polițist strânse din fălci gândindu-se că i-ar fi ajuns un simplu glonț de .45 pentru a-l opri pe scrântit. Numai că, de la interzicerea comerțului cu arme de foc, deținerea unui nenorocit de Derringer te-ar fi expedit drept în boxa acuzaților la tribunalul de flagrante delikte. Un huruit de tanc răsună din josul bulevardului. Mathias schiță câteva binecuvântări, își învârti rozariul și se ridică. Sado-masochiștii (sperând fără-ndoială reluarea prediciei!) veniseră să îngenuncheze lângă bordura trotuarului, în apa din rigolă. Din solidaritate cu victimele *hold-up*-ului, își smulseră pansamentele și începură să-și scarpine rănilor pentru a sângera abundent.

— Frate, o, frate, gemeau ei, consolează-ne! Ajută-ne să luăm asupra noastră suferințele celor inocenți! Vrem să împărtășim durerea mieilor răniți! „Adunătură de țicniți!”, își spuse Mathias, binecuvântându-i în grabă.

Unitatea de Justiție Autonomă urca strada. În întuneric, putea fi ușor confundată cu un buldozer sau un tanc. Turela

nichelată, montată deasupra unor șenile cu articulații multiple, de tip „schelet”, avansa greoi balansându-și brațul de intervenție: un enorm clește asemănător cu o mână metalică, care - teoretic - trebuia să servească la prinderea criminalilor din fugă.

Unitatea de Justiție Autonomă era invulnerabilă. Fiind blindată, nu se temea nici de proiectile, nici chiar de explozia unei grenade. Puterea sa de înaintare îi permitea să dărâme fără efort o fațadă pentru a pătrunde în interiorul unei clădiri în care fuseseră sechestrați ostatici. Cleștele articulat, de o extraordinară finețe prehensilă, ale cărui degete puteau genera, fiecare în parte, o micro-mână capabilă să repare roțile unui ceas-brățară, o făcea deosebit de performantă în operațiunile de deminare. În principiu, ea fusese concepută spre a suplini armele de foc și pentru a-i ajuta eficient pe cei denumiți „copoi cu mâinile goale”. Unitatea de Justiție Autonomă se angaja în urmărirea criminalilor semnați de „cercetași”, luându-le urma cu ajutorul unor detectori, de-o mie de ori mai sensibili decât nasul unui câine. La sfârșit, când banditul era prins în vreo fundătură, îl culegea cu cleștele prehensil și-l plasa în interiorul chesonului judiciar instalat în spatele brațului mobil.

În mintea reformatorilor, aceasta era marea inovație: un cheson al justiției! O cutie blindată doar cu puțin mai mare decât un dulap, care, în câteva secunde, devenea simultan temniță, tribunal și sală de execuții. Odată criminalul capturat, ordinatorul ce controla mișcările unității de intervenție avea sarcina de a-l judeca fără nici cea mai mică amânare, într-un interval de timp ce nu depășea două minute.

„O justiție expeditivă și eficace!”, mugise ministrul, „asta-i ceea ce revendică populația. Nu se mai pune problema să înfundăm pușcăriile cu asasini al căror proces e prelungit la nesfârșit și nici să-i mai întreținem pe cheltuiala contribuabililor pe acești câini turbați! Trebuie să lovim rapid și eficient! De vreme ce poliția e incapabilă s-o facă fără să dea rateuri, această sarcină va reveni *Unităților de justiție autonome*! De-acum înainte, toate flagrantele delikte vor fi aduse în instanță imediat ce s-a efectuat captura. Logica și răceala ordinatorului ne vor scuti de patimi și de prejudecăți. Procedura judiciară va fi accelerată, fără a-și pierde nimic din echitate. Nu-e vorba de o legalizare a linșajului! Mașinile vor judeca în funcție de elementele înregistrate în memoria fișierului central al poliției. Se va ține seama de totul: de diferitele mărturii, de natura delictului, iar sentința va fi pronunțată la fața locului!”

La fața locului... Acesta era cuvântul-cheie, cuvântul magic. Poporul dorea eficacitate! Încrederea sa în serviciile de poliție tindea în prezent spre zero absolut. Corupția, eșecurile repetate îl împinseseră, pas cu pas, să transfere puterea justițiară unităților robotizate, pe care le considera imparțiale și rapide.

Mathias Fanning știa că, în realitate, mașinile de intervenție nu erau decât niște abatoare pe roți, niște parodii legalizate. De cum ajungea în carcera blindată, criminalul era condamnat să suporte pedeapsa prin foc. Cubul din fier era practic căptușit cu rezistențe electrice capabile să emită o căldură înspăimântătoare. Toată subtilitatea judecății cibernetice consta în a determina tipul de arsură aplicat condamnatului! Asta implica evantaiul clasic al arsurilor de gradul întâi, doi și trei, până la carbonizare și incinerare pur și simplu!

Mathias văzuse indivizi arestați pentru conducerea mașinii sub influența alcoolului ieșind din cub cu hainele pârлите, cu pielea acoperită de bășici enorme, cu părul redus la starea unei miriști gudronoase. Dar mai erau și hoți de poșete, pe care mașinăria îi scuipa goi, înroșiți, cu carnea tot atât de caramelizată precum cea a unui pui învârtit pe frigare. Și autorii de spargerii, pe care bena îi evacua pe caldarâm preschimbați în mumii carbonizate și sfărâmicioase. Mathias văzuse multe asemenea sinistre păpuși micșorate prin frigere, mulți gnomi de smoală copti ca niște fetești uitați în rotisor. Nenumărați. Mult prea mulți...

În general, mulțimea aplauda, satisfăcută de această procedură expeditivă care o făcea să atingă cu degetul realitatea justiției... a justiției SALE. De-acum se sfârșise cu interminabilele încarcerări preventive, cu procesele truate, cu magistrații corupți. Apăruse cuptorul, ca remediu al dezordinii. Mașina trambala în burta ei un infern portativ, a cărui mușcătură se năpustea asupra nelegiuitului după intensitatea greșelii comise.

Dar Fanning detesta acest rug ambulant și demagogic ce-și distribuia suflul aruncătoarelor de flăcări după pofta inimii. Nu-și făcea nicio iluzie asupra imparțialității sentințelor. Avea cunoștință de faptul că ordinatorul distribuia în general pedepsele în funcție de vociferările gloatei masate în exterior. Clientul era întotdeauna rege, și nu rareori vedeai un simplu hoț de tarabă părăsind șandramaua sub forma unui morman de cărbune pentru că o hoardă de negustori furioși urlaseră „La moarte!”, bătând cu pumnii în blindajul unității mobile.

Mathias se dezmetici din gânduri. Mașina nichelată se oprise în dreptul magazinului de bijuterii. De îndată, mulțimea de gură-cască se năpusti spre ea, cu chipurile înălțate spre turela de detecție.

— A fugit într-acolo! urlară ei în cor, cu degetul îndreptat în direcția arcadelor. Era un ciung cu o cască pe cap!

Mathias se îndepărtă cu pași mici. Se temea de rateurile unității mobile, ordinatorul rudimentar care o guverna având toate șansele să-l interpeleze pe „agentul Fanning” pentru a completa informația, dezvăluind astfel identitatea *Mechanic Preacher*-ului! Tancul demară pe sașiul său șenilat ce imprima urme adânci în asfaltul moale. Brațul articulat se depliase clănțănind, iar mulțimea lăsase să-i scape un „Oooh!” impresionant. Mathias se refugie sub un portal. Nu-i plăcea deloc să se afle în apropierea aceluia clește gigantic. La comisariatul central se sușoteau povești oribile cu nevinovați capturați din greșeală și zdrobiți între falangele metalice încă înainte chiar de-a fi aruncați în interiorul chesonului judiciar. Mașina înainta, făcând să vibreze vitrinele. Fanning avu curioasa senzație că vedea trecând un eșafod de execuții publice... un fel de ghilotină motorizată sau de spânzurătoare pe roți.

Nu-și făcea nicio iluzie. *Unitățile de Justiție Autonomă* nu prindeau niciodată decât plevușcă. Rechinii mari, ca Armless și confrății săi, n-aveau de ce să se teamă de ele. Mașinăriile se dovedeau a fi prea greoaie, prea lente, și era ușor să le lași în urmă, cu condiția să-ți fi pregătit un itinerar de fugă cuprinzând traversarea unei ape sau parcurgerea unui labirint de străduțe prea strâmte. Firește, exista întotdeauna riscul ca mașina să-nceapă să treacă prin ziduri pentru a o lua pe scurtătură, dar o asemenea procedură rămânea prohibită în perimetrul cartierelor de vază. Vânatul tancurilor justițiare era de regulă derizoriu și compus aproape numai din alcoolici, nebuni, borfași amatori și hoți mărunți și neîndemânatici. Dar aspectul spectaculos al sentințelor ajungea pentru a liniști o populație terorizată de lipsa de securitate.

Mathias își luă emițătorul portativ și apăsă tasta de apel.

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Părăsesc rețeaua. Voi fi acasă toată noaptea. Salut.

După ce se asigură că unitatea motorizată se îndepărtase, își reluă drumul pe sub arcade.

Într-o zi va trebui să se ocupe personal de Cască-de-os. Totodată, dacă ar fi comis cea mai mică eroare, soarta sa n-ar fi fost deloc de invidiat. Justițiarii solitari nu erau prea apreciați, și toți aceia care încercaseră să rezolve problemele de capul lor sfârșiseră în infernul portativ al rugului mobil. A fi arestat cu o armă în mână echivala cu a-ți semna propria condamnare la moarte.

Grăbi pasul, cuprins brusc de teamă. Îl văzuse cineva aruncând lama de fier spre Armless? Era de ajuns ca un martor

să se ducă să raporteze această anecdotă la comisariatul central pentru a-i atrage toate necazurile din lume!

„Ce te-a apucat, fir-ar să fie!”, se dojeni singur. „Frumoasă figură făceai dacă muchea paginii s-ar fi înfipt în gâtul lui Cască-de-os! N-ai fi putut găsi nicio scuză. Niciuna!”

Își trecu mâna peste frunte pentru a-și șterge sudoarea ce-i îmbrobona rădăcina firelor de păr. De ce se mai agăța de imaginea desuetă a ceea ce fusese cândva? Soldații asfaltului nu mai existau. Nu i se cerea nimic altceva decât să joace rolul unui semnal de alarmă omenesc. Menirea lui era să pândească și să cheme în ajutor. Își fixă biblia grea pe șold și coborî spre metrou.

CAPITOLUL II

Stația era pustie. În șanțul ce despărțea cele două peroane, șinele aveau o strălucire uleioasă. Pretutindeni, bilete de metrou biodegradabile garantate putrezeau, răspândind un miros de frunze moarte stropite cu urină de cal. Mathias începu să-și privească fix picioarele. Dizolvându-se, biletele brăzdate cu roșu dobândeau o consistență cleioasă, amintind-o pe aceea a cojilor de banană. Dacă le călcai, riscai să aluneci, să-ți pierzi echilibrul și să te prăbușești între linii. De altfel, o asociație a consumatorilor pusese în circulație un studiu statistic ce căuta să dovedească faptul că recrudescența sinuciderilor în rețeaua metropolitanului era un mit fabricat de guvern. Un mit creat piesă cu piesă pentru a masca accidentele provocate de răspândirea nelimitată a biletelor autodizolvante a căror acumulare sfârșea prin a transforma peroanele în veritabile patinoare. În sinea lui, Mathias împărtășea această părere. Consiliul municipal pur și simplu se spăla pe mâini. Utilizarea biletelor, a ambalajelor și ziarelor cu dezintegrare accelerată permisesse renunțarea la serviciile măturătorilor. Gunoaiele dispăreau de la sine în vreo zece ore, iar peroanele redeveneau strălucitoare după o noapte de disoluție în cursul căreia toate hârtiile abandonate se autodigerau, răspândind o duhoare de fructe stricate. Nu era mai puțin adevărat că un mare număr de pretinse sinucideri aveau loc tocmai noaptea, în perioada când detritusul atingea un stadiu de vâscozitate avansată.

Mathias pipăi cu vârful pantofului un pachet de țigări, având senzația că strivește o broască moartă. Dacă făceai imprudența să alergi pentru a prinde garnitura, aveai șansa să aluneci ușor pe una din acele flegme de consistență cauciucului și să zbori cu capul înainte pe șina de alimentare. Oftă. Diversele născociri sub formă de *gadget*-uri, obiectele cele mai banale se transformau încetul cu încetul în capcane, deseori mortale. Un pas greu îl făcu să ridice capul. Pe scara ce ducea spre peron cobora un om îmbrăcat în armură de protecție urbană. Carapacea cu care era acoperit îi conferea alura unui scafandru cu încălțări plumbuite. Acea carcasă anti-explozii făcea din individ un soi de bibendum bulonat și grotesc, cu gesturi aproximative. O cască de plexiglas îi acoperea capul ca un bol răsturnat sau ca o ventuză enormă.

Utilizarea scafandrilor de protecție urbană era în curs de-a deveni o modă. *Nu mai fiți la discreția unei agresiuni sau a unui atentat!* îndemnau reclamele. *Deveniți intangibili! Înconjurați-vă cu o carapace rezistentă în fața gloanțelor și a exploziilor! Plimbați-vă pe stradă la orice oră din zi și din noapte! De-acum încolo nu vă veți mai sinchisi de locurile rău famate și veți râde în fața agresorilor, căci veți fi INTANGIBIL!* În fiecare noapte, Mathias întâlnea tot mai mulți asemenea scafandri ai spaimei, încuiați de două ori în armura lor antiglonț. Metroul, reputat ca periculos, era adevăratul lor loc de întrunire; dar era aproape ziua când această practică avea să se generalizeze și la suprafață, era sigur. Psihoza agresiunilor influența mentalitățile. Deja, fabricanți întreprinzători scoteau pe piață scafandri cu prețuri din ce în ce mai accesibile. Mathias cunoștea totul despre evoluția răului din moment ce până și Patricia era atinsă. În fiecare seară, când revenea acasă, o descoperea trântită pe pat, consultând nenumărate cataloage de „protecție civilă”, însemnând referințe, comparând modele. „E scump”, spunea ea, „dar ai văzut? Ți se acordă credit... Ție, care ești funcționar, nu ți-ar fi greu să obții facilitățile de plată”. Facilități de plată! N-avea de gând să dea apă la moară fobiilor tinerei femei permițându-i să se închidă într-un seif ambulant.

Până-n prezent făcuse pe surdul, dar momentul de criză se apropia, implacabil. „Puțin îți pasă dacă sunt violată!”, îl înfruntase ea de curând. „Ca să faci economii, ai prefera să rămân aici, între patru pereți, cât e ziua de lungă. M-am săturat! Evident, tu știi să te bați, te joci de-a luptătorul de stradă... Dar eu? Eu, ce pot face dacă sunt agresată?”

Cataloagele nu mai încăpeau în cutia de scrisori. În fiecare dimineață găsea altele noi: „Protecția civilă”, bineînțeles, dar și „Carapacea populară”, ca și „Armura particularilor”. El le arunca, dar Patricia își procura altele. Nici măcar în timpul cinei nu se putea împiedica să nu răsfoiască acele pagini împruțite acoperite cu schițe, cu planuri în secțiune și eseuri comparative.

— Îți dai seama, gâfâia ea, modelul 26 a fost testat cu bazooka de la mai puțin de cincisprezece metri! Poate fi încuiat pe dinăuntru cu ajutorul unei combinații secrete...

— Știu, răspundea exasperat Mathias. Azi după-amiază, a fost un caz în metrou. Un tip făcuse infarct și era ferecat într-un model 26 sau 27 cu încuietoare internă. N-au putut să-l scoată pentru a-i administra primul ajutor. Era închis în armura aia ca un lingou de aur într-un seif. Felcerii s-au uitat la el cum crăpa, prin hubloul căștii. Asta-i tot ce-au putut face pentru el...

Patricia nu gusta deloc acest gen de anecdote.

— Evident, vocifera ea, iei întotdeauna cazurile speciale. Dar în curând oamenii au să-și comunice codul încuietorii la comisariatul de arondisment. În caz de boală, serviciile de sănătate nu vor avea de făcut decât să ia legătura cu biroul respectiv. Astfel vor putea să aibă acces la pupitrul auxiliar de comandă care...

Asemenea discuții îi provocau lui Fanning puseuri de tensiune, silindu-l la eforturi supraomenești ca să nu izbucnească în crize de furie.

Uneori i se întâmpla să îndoaie o farfurie izbind-o cu furculița, dar Patricia nu-i dădea atenție, ci continua să frunzărească neobosită cataloagele, zgomotul paginilor plesnindu-l pe Mathias peste urechi ca zborul agasant al unui fluture cu aripile de hârtie glasată.

Scafandrii defilau: roșii, galbeni, cocoșați, burtoși, cu căști transparente sau coifuri străpunse doar de o fantă îngustă pentru vedere. Armuri umflate și greoaie ieșite direct din albumele vechi de science-fiction. S-ar fi zis că erau niște roboți eviscerați, din care nu mai rămăsese decât învelișul. Iar Mathias începea să presupună că negustorii de vechituri recuperau carcasele acestora din depozitele de gunoaie, ca tăbăcarii de odinioară ce umblau din fermă-n fermă pentru a cumpăra pieile însângerate agățate într-un cui sub streășina vreunui grajd. Da, pielea roboților vechi se recicla după ce era golită de măruntaiele mâncate de scurtcircuite. Li se reîmprospătau culorile, fiind apoi vândute oamenilor, la fel cum se vinde blana unei pantere, transformată în mantou prin vraja câtorva tăieturi de foarfecă.

„E ca și cum s-ar preschimba niște pompe vechi de benzină în halat de baie!”, se gândea deseori Mathias, în vreme ce mesteca bucățele de hrană congelată, trăgând cu coada ochiului la hora scafandrilor între degetele Patriciei. Privea profilul de femeie-copil al acestei adolescente prea coapte, părul negru ca pana corbului tuns în formă de cască, gâtul alb, interminabil, nasul mic ca de păpușă, puțin cam obraznic. Degaja din ea o impresie de fragilitate febrilă, accentuată de imaginea brațelor slăbănoage, lipsite de cel mai mic pistrui.

Goală, Patricia oferea spectacolul unui pântec scobit, al unei piei mătăsoase, întinsă pe creasta oaselor și a articulațiilor. De la o vreme își decolora părul pubian, urmând capriciile modei, abordând rând pe rând un smoc albastru, galben sau verde. Lectura asiduă a revistelor feminine făcuse din ea o fanatică a cremelor „de sculptură anatomică”. Dilatând sau constrângând structura epidermei, acestea permiteau dezvoltarea sau reducerea, după plac, a volumului sânilor, șoldurilor, coapselor. Tânăra petrecea ore întregi în fața oglinzii, cu

degetele încleiate de pomadă, jonglând cu diversele borcănașe de unguent. Lunea, își mărea circumferința pieptului cu douăzeci de centimetri, agățându-și pe torace mamele hipertrofiate de mărimea unei mingi de rugby.

— Privește! exulta ea. Nu găsești că am aerul unei adevărate femei? Astea, cel puțin, sunt cât două bidonașe!

Marțea, se îngrozea de acele excrescențe și se fricționa cu cremă reductoare, modelându-și un piept de adolescentă.

— Sfârcuri, repeta ea, nimic mai mult decât sfârcuri! Sâni care abia au făcut ochi. Un tors de fetiță. E drăguț, nu?

Mathias se mulțumea să clatine din cap. La început, îi atrăsese atenția Patriciei asupra pericolului pe care-l reprezenta folosirea prelungită a unor asemenea produse, dar femeia refuzase întotdeauna să-l asculte. Se încăpățâna să se lăfaie goală în fața oglinzii din baie, între flacoanele sale cu cremă magică. Într-o săptămână se hotăra să devină „un Rubens veritabil”, în alta se mulțumea cu „o proiecție anorexică, un ogar cu coastele scoase, la numărătoare”...

Fanning renunțase să mai discute. Privea trupul tovarășei sale de viață umflându-se și contractându-se, bântuit de o angoasă surdă. Acea anatomie în continuă schimbare îi dădea impresia că trăiește cu o păpușă gonflabilă, rând pe rând flască sau atingând limita spargerii.

— Astăzi mi-am făcut fese mari, arunca ea câteodată. Bărbaților le plac astea. Măine voi încerca să-mi umflu gura. Te-ar excita să am buze de negresă?

Mathias răspundea „da... nu...”, neștiind ce atitudine să adopte pentru a nu-i provoca noi crize de nervi. Se dusese la comisia de igienă comercială, încercând să se informeze dacă exista vreun dosar referitor la acele produse, dar fusese purtat cu vorba. Organizațiile consumatorilor se arătaseră și ele evazive, tot efortul lor îndreptându-se actualmente spre campania vizând interzicerea biletelor de metrou autodizolvante. „Problema e înscrisă în programul nostru, n-am crede că aceasta reprezintă marea urgență”, îi declarase o militantă cu niște sâni enormi. Garnitura țâșni din tunel cu un șuierat de reactor, făcându-l pe Fanning să tresară. Vagoanele acoperite cu vopsea anti-graffiti erau colorate toate în cenușiu. Se pretindea că învelișul lor avea facultatea de a digera toți pigmentii depuși pe suprafața sa: cerneală, vopsea, smoală. Grație acestei stratageme, vagoanele se putuseră debarasa de nenumăratele obscenități înscrise pe pereți. Astfel, exista posibilitatea să călătorești cu toată familia fără a mai fi obligat să legi o panglică neagră peste ochii copiilor ca să-i împiedici să-și omoare timpul descifrând inscripții de genul „Pompează-mi nodu’, javră” sau „Tânără fată plină de bunăvoință caut

pâine de zahăr pentru dilatație anală”... Toate fiind însoțite, evident, de desene explicative. În prezent, vagoanele devorau aceste insanițăți în cel mult zece secunde, fapt descurajant pentru majoritatea autorilor de inscripții. Trebuia însă să ai grijă să nu te rezemi de pereții auto-curățitori, căci enzimele încorporate în vopsea digerau cu aceeași plăcere și culoarea și desenele hainelor!

În orele de vârf, când mulțimea se strivea, lipindu-se de metalul vagoanelor, cămășile și rochiile înflorate își pierdeau motivele, devenind cenușii. Pentru a înlătura acest inconvenient, pe timpul deplasării se purtau tunici lungi croite dintr-o pânză grosolană, supranumite „bluze de transport”.

Mathias se urcă într-un vagon gol. Bărbatul cu costum de scafandru se strecură chinuit în vagonul vecin și se lăsă să cadă pe un scaun. Cu mâinile încrucișate pe burdihanul blindat al armurii, închise ochii și adoptă o atitudine de relaxare. Se simțea oare bine? Fanning nu știa ce să creadă. Un costum de protecție urbană i-ar fi fost de ajuns Patriciei pentru a-i reda echilibrul? Nimic mai nesigur! Mathias auzise vorbindu-se despre nevrozații ce trăiau în scafandrul lor douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, refuzând să iasă fie doar pentru a face un duș sau a-și satisface necesitățile fiziologice! Unii înaintaseră acțiune de divorț pentru că soțiile nu-și lepădau armurile nici măcar în patul conjugal. În general, femeile contractau în mai mare măsură acest tip de psihoză decât bărbații. Frica lor de violuri colective, al căror teatru era adesea metroul, le alimenta dorința de securitate.

Fanning se temea ca Patricia să nu cadă victimă aceleiași fobii. Odată încuiată de două ori în cochilia ei, va mai avea oare curaj să înfrunte „în pielea goală” lumea cotidiană? Pentru acest unic motiv refuza să cedeze capriciului ei. Nu ținea să sfârșească lovită de complexul broaștei țestoase.

Trenul gonia de-a lungul tunelurilor, într-un vacarm de avalanșă subterană. Fanning închise ochii. Se simțea obosit și nemulțumit de toate. Biblia de luptă, sprijinită pe genunchi, cântărea o tonă. Mișcarea vagoanelor îl legăna, și moțai probabil timp de trei sau patru minute.

Pe neașteptate tresări, cuprins de certitudinea unui pericol iminent. Instinctiv, își băgă mâna în buzunar, apucă șiragul de bile și sări în picioare.

Vagonul era gol, și totuși undele amenințării continuau să-i facă nervii să vibreze. Aruncă o privire rapidă de jur-împrejur. În vagonul vecin, omul îmbrăcat în scafandru se lupta stângaci cu doi vagabonzi înarmați cu arzătoare portative, înțepenit între două banchete. Jenat de rigiditatea articulațiilor sale rudimentare, nefericitul încerca zadarnic să îndepărteze flacăra

șuierătoare a lămpilor de sudură ale căror limbi albastre bășicau plasticul antiglonț al cuirasei!

„La dracu!”, înjură Fanning, „ăia sunt pe cale să-l deschidă ca pe un seif!”

Fără să stea prea mult pe gânduri, se năpusti asupra ușii despărțitoare. De cealaltă parte a geamului, omul în armură se zbătea ca o țestoasă răsturnată pe spate. Arzătoarele îi desenau un cerc carbonizat pe burtă. Armura pe care o purta fusese concepută pentru a rezista proiectilelor, nu efracțiilor. Cochilia se acoperea cu bășici, devenind concavă, ca și cum ar fi fost aspirată din interior.

Mathias își luă crucifixul, strecură un braț al acestuia în broasca ușii și zvâcni din încheietura mâinii. Batantul se deschise.

Dintr-un salt, trecu prin burduful de comunicare și atacă al doilea panou. Vacarmul ramei îi acoperise înaintarea. Când năvăli în vagon, cei doi derbedei schițară o mișcare de retragere. Fanning nu le lăsă timp să reacționeze: rozariul cromat șuieră prin aer și se prăvăli peste fețele lor, zdrobind, ca de obicei, pomeți, buze, arcade. Trenul se opri.

— O ștergem! O ștergem! urlă cel ce părea să fie șeful.

Borfașii se repeziră spre ușa glisantă și săriră pe peron, lăsând în urmă pete sângerii.

Fanning stinse lămpile de sudură ce se rostogoliseră sub o banchetă. Omul în cuirasă se ridică greoi.

— Cum vă simțiți? îl întrebă Mathias. Nu v-ați ars prea rău?

— Nu, sughiță necunoscutul, dar fără dumneavoastră cuirasa mea n-ar mai fi rezistat nici măcar o secundă. S-a mai tras asupra mea, dar pentru prima oară mi se întâmplă așa ceva...

Ezită, vizibil stânjenit, înainte de a adăuga:

— Vă mulțumesc, frate, dar țin să vă reamintesc că ați încălcat regulamentul urban. Nimeni n-are dezlegare să facă dreptate cu de la sine putere. Ar fi trebuit să coborâți în stație pentru a da alarma cu ajutorul intercomului amplasat pe peron...

— Dacă o făceam, ar fi avut de-o mie de ori timpul să vă scoată din porcăria asta de cochilie!

Omul încruntă sprâncenele, șocat.

— E posibil, dar, totodată, nu se pune problema să ne întoarcem la epoca justițiarilor solitari! Nu mai suntem barbari.

— Știți foarte bine că *Unitățile de Justiție Autonomă* care oficiază în metrou nu pot urca în vagoane. În plus, sunt prea lente și de cele mai multe ori rama pleacă înainte ca ele să fi putut interveni!

— Bineînțeles, de-asta și port armură! Măine am să-mi cumpăr una mai solidă... În mod normal, ar trebui să vă denunț pentru ceea ce ați făcut. I-ați lovit pe oamenii aceia cu o sălbăticie inimaginabilă.

Degetele lui Fanning se crispară pe boabele rozariului. Nu-i plăcea privirea dulceagă a celui din fața sa. Neocivilizații îl scoteau din minți.

— Rezistența noastră trebuie să fie pasivă, frate! reluă individul, frecându-și platoșa bășicată. Scafandrii reprezintă singura apărare legitimă pe care ne-o putem permite în fața agresiunilor. Nu aprob intervenția dumneavoastră. V-a coborât pe aceeași treaptă cu bandiții care m-au atacat.

Cu fălcile încleștate, Fanning se dădu doi pași înapoi, nutrind convingerea că ticălosul avea să-l denunțe. Deja i se părea că-l vede urcând treptele comisariatului general și bătând la ușa biroului de delațiuni.

— Dumneavoastră, un predicator, cum ați putut...

Mathias îl împinse cu umărul și se îndreptă spre ușă. Trenul frână la nivelul unei noi stații.

— Hei, protestă neocivilizatul, nu plecați așa! Trebuie să-mi dați numele dumneavoastră!...

Fanning sări pe peron și fugi spre escalator. Dacă serviciul de denunțuri cupla mărturiile, avea să se pomenească de două ori inculpat. Suficient ca să fie suspendat pe dată!

— Rahat! bombăni el. Dacă mă dau afară o să mă reconvertesc la religie. La urma urmei, nu sunt eu idolul sado-masochiștilor? N-o să trebuiască decât să fac cheta după ce o să-i pocnesc zdravăn peste bot cu rozariul! Mare scofală!

Ieși în aer liber. După neoanele din metrou, noaptea i se părea îngrozitor de neagră. Nu era decât la câteva sute de metri de casă. Grăbi pasul. Umezeala îi pătrundea prin haine. Avansa având grijă să circule prin mijlocul drumului, cu șiragul cromat înfășurat în jurul pumnului. Dar persoana lui degaja o aură de mânie atât de intensă, încât niciun pungaș n-ar fi îndrăznit să-l atace.

Intră în imobil și, ignorând ascensorul, urcă pe scări până la etajul trei.

— Patricia, anunță el în interfon, eu sunt, deschide...

Ușa pivotă pe sistemul ei hidraulic anti-efracție. Tânăra femeie era în halat, cu un catalog în mână.

— 'seara, bodogăni ea cu o voce plictisită. Ai auzit ce s-a întâmplat la magazinul de bijuterii de pe bulevardul Franklin?

Mathias nu răspunse. Nu vedea decât catalogul și titlul său enorm, cu litere roșii: PROTECȚIA CIVILĂ și simbolul firmei, o broască țestoasă cu carapacea din metal cadrlat de buloane.

— Modelul 28 tocmai a fost lansat pe piață, intră în subiect Patricia fără preambul. Poți avea reducere zece la sută dacă-l comanzi în primele cincisprezece zile.

Fanning își aruncă biblia și rozariul pe o mică piesă de mobilier din lemn alb. Odinioară, făcea la fel cu teaca armei sale reglementare. Basculând butoiașul, ejecta cele șase cartușe pe care le azvârlea într-o fârfurie, apoi își golea buzunarele: brasarda, plăcuța de polițist, perechea de cătușe... Astăzi nu mai avea dreptul la niciunul dintre obiectele acestea magice. Chiar și biblia de luptă constituia o infracțiune față de regulamentul cercetașilor.

Își croi apoi drum până în bucătărie, încercând să nu vadă nimic din dezordinea exasperantă ce caracteriza apartamentul în care locuiau. Patricia își petrecea zilele în mijlocul unui haos în progresie constantă, fără să se sinchisească, de pildă, că salteaua era pusă direct pe podea, lângă o piramidă neregulată făcută din reviste, slipuri, săculețe de protecții periodice și produse de înfrumusețare.

Deschizând frigiderul, Mathias constată că puiul fript era în curs de cicatrizare și că o piele nouă, roz, elastică... *și crudă!* se reconstitua sub crusta aurie. Se strâmbă dezgustat. Era întotdeauna aceeași poveste cu animalele crescute sintetic: nu se hotărau niciodată să moară complet și anumite mecanisme fiziologice de-ale lor se încăpățâneau să funcționeze în ciuda sejurului prelungit în interiorul unui cuptor sau al unei oale! Astfel, deseori vedeai reformându-se solzi proaspeți pe flancul unui pește fiert sau fire de blană crescând pe o pulpă de iepure cu muștar.

În silă, Mathias scoase platoul din frigider. Detesta să aibă impresia de a devora un animal încă viu. Se aplecă deasupra carcasei. Nu încăpea nicio îndoială: carnea friptă se regenera pe alocuri. „Ce scârboșenie”, își spuse, „parcă aș avea în fârfurie un individ cu arsuri de gradul III și i-aș scotoci pe sub pansamente cu cuțitul și furculița!”

Patricia se așeză de cealaltă parte a mesei și deschise catalogul.

— Ascultă, începu ea, au pus la punct un model total autonom care poate rezista tuturor agresiunilor. E echipat cu un compensator de șoc intern care-ți permite să sari de la etajul trei al unui turn fără să te disloci în momentul impactului.

Mathias ridică din umeri și încercă să înfigă, cu prudență, cuțitul în spinarea puiului.

— Dacă se întâmplă să cazi pe linia metroului, roțile vagoanelor se vor bloca fără să taie acest nou tip de scafandru, continuă Patricia. Nu mai ai de ce te teme de cutremurele de pământ. Chiar dacă ți s-ar prăbuși în cap o ditamai clădire, n-ai

păți nimic, deoarece platoșa a fost concepută ca să suporte presiuni chiar cu mult mai mari. În plus, exoscheletul care dublează diferitele membre îți mărește puterea propriilor mușchi. Fii atent aici, e livrat cu o rezervă internă de alimentare care asigură o autonomie de șase luni. Poți să mănânci și să bei fără a-ți scoate casca timp de-o jumătate de an, îți dai seama?

— Ce minune! mormăi sinistru Mathias. Și ca să te caci, cum faci?

— Toate dejecțiile sunt automat absorbite de către dublura moltonată anti-bacteriană, care le digeră în câteva minute. Știi bine, e pe același principiu ca noile scutece pentru bebeluși! Am văzut la televizor: rahatul se usucă, se transformă în praf și ajunge ca o cenușă. Fiecare scutec ține o săptămână. La scafandru, procedeul a fost perfecționat. Nu mai există durată limită de utilizare.

— Fantastic! bodogăni Mathias examinând copanul pe care-l desprinsese.

Copanul era pe jumătate crud și sângera acolo unde era tăietura. Sângera ca un animal lovit în plină goană de glonțul unui vânător. Mathias își simți stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Uite! aruncă Patricia. Uite ce frumos e!

Tânăra bătea într-o pagină cu latul mâinii. Mathias distinsese un scafandru de un roșu țipător, cu accesorii de crom, a cărui cască amintea de turela unui tanc.

— Nu-i mai lipsesc decât unul, două tunuri! zise el într-o doară, ca să nu rămână mut.

— Idiotule! se răsti femeia. Ar trebui să știi că armurile de protecție urbană nu sunt niciodată înarmate. De altfel, îmbrăcat cu așa ceva, nu mai ai nevoie de mitralieră sau tun, din moment ce te afli la adăpost de orice agresiune. Oamenii vulnerabili sunt aceia care se plimbă cu arma la ei.

Mathias dădu distrat din cap.

„Și dacă alt tip, purtând el însuși un ALT scafandru, te atacă?” se întrebă. „Dacă dispune și el de un exoschelet ce-i multiplică forța de zece ori? Nu vă pomeniți amândoi trimiși îndărăt la căsuța de «start»?”

Bărbatul strânse din dinți. Problema era insolubilă. Când toți vor avea câte un scafandru, va trebui să se inventeze altceva. Dar ce anume? *Un scafandru pentru scafandru, poate?* Își reprimă un râs nervos. Cursa securității personale risca să transforme fiecare locuitor al orașului într-o păpușă Matrioșa. Dacă obsesia protecțiilor individuale lua amploare, în câțiva ani urmau să aibă scafandri de seară, scafandri de interior,

scafandri pentru zi, pentru noapte, pentru oraș, pentru la țară,
pentru...

Simțind că i se învârtea capul, își turnă ceva de băut.

CAPITOLUL III

Comisariatul general ocupa patru corpuri de clădire. Era un hangar gigantic din beton, cu piste uleioase pe care rulau greoi Unitățile de Justiție Autonomă. Ecoul șenilelor făcea imposibilă orice conversație, iar uruielile motoarelor care se reglau desăvârșeau impresia de garaj pentru tancuri.

Mathias nu se angaja niciodată pe aria de manevră fără o anumită neliniște. Băltoacele irizate lăncezind pe jos, săgețile mari ce delimitau locurile de parcare, mârâielile bruște ale mașinărilor în curs de revizuire făceau să se nască în el un inexplicabil sentiment de nesiguranță.

— E ca și cum m-aș plimba în pijama pe pista de decolare a unui 747, îi spunea el adesea Patriciei. Mi-e frică să nu mă trezesc dintr-odată între roțile unui bombardier sau să-mi frig botul la reactorul unui F 15.

De fapt, îi era teamă de vecinătatea unităților mobile. Înainta printre masele metalice ale mașinilor de intervenție ca un vânător răătăcit în mijlocul unei turme de elefanți. Se deplasa supraveghind cleștii articulați, aruncând dese priviri peste umăr...

Roboții de patrulare îi alungaseră pe sticleți din teritoriul lor, exilându-i în fundul obscurilor birouri situate în partea dinapoi a clădirii. Mașinile domneau peste garaje ca niște mastodonți rumegând în mijlocul unei câmpii. Micul popor al mecanicilor trăia în umbra lor, servil, cu sticluta în mână și cheia cu filet mereu pregătită. Mecanicii râdeau de polițiștii decăzuți și, la trecerea lor aruncau obscenități proferate în argoul garajelor. Pentru ei, foștii soldați ai asfaltului nu mai erau decât niște contabili ce numărau mărunțișul din amenzi și parcometre. Câini cu nasul moale, scoși din coteț ca să deschidă calea marilor care de justiție. Relicve vii, păstrate din milă. Paraziți inutili, pe care confiscarea armei de serviciu îi transformase în niște castrați. Ei însă, mecanicii, erau conștienți de propria lor importanță. Mașinile aveau nevoie de ei și, ca atare, trăiau între etichetele monștrilor de oțel ca niște purici în coama unui leu.

Mathias mergea în zig-zag printre bălțile de ulei rezidual, atent la demarajele tancurilor de patrulare ce se îndreptau spre ieșire. Intrarea în biroul inspectorilor se afla chiar la marginea pistei. Duruitul șenilelor făcea să vibreze zidăria de parcă

grotele comisariatului ar fi adăpostit un aparat colosal de vibromasaj.

Mathias urcă rapid cele trei trepte ce-l despărțeau de holul izolat fonic. Winnie, o ajutoare brunetă și osoasă, îmbrăcată într-o uniformă mototolită, albită de uzură la nivelul feselor, îl primi cu o grimasă ursuză.

— Ce pute așa? exclamă Fanning, izbit de mirosul de putregai ce plutea în sală.

— Mașina de cafea, răspuse Winnie. De ieri o ține tot așa. Ai crede că pompează apa direct din căcăstoare.

— Hei, Fanning! graseie Goobble, un inspector gras cu pete roșii pe obraz. O iei pe post de frișcă? Cu o căcărează sau cu două.

Mathias se prefăcu că râde. Inspectorii nu suportau să nu se râdă de bancurile lor.

— Fanning, bombăni Winnie, cu un ton mai jos, mama Juvia vrea să te vadă. Cred că-ți paște ceva numărul matricol.

— Mda, reflectă Goobble, o să-și facă un hamburger cu coaiele tale!

Mathias își înghiți saliva. Nu era cu adevărat surprins, totul mergea atât de prost de câteva luni... Se apropie de ușa cu geam și bătu cu degetul deasupra inscripției: *CĂPITAN JUVIA TRENT. Districtul 6.*

— Intră! strigă un glas de femeie, îngroșat de fumul țigărilor.

Mathias se conformă. Juvia Trent era frumoasă... dar obeză. Cei doi termeni aparent ireconciliabili se uniseră în persoana ei, formând o curioasă sinteză. Blondă, cu părul făcut coc, bătea spre nouăzeci de kilograme, dar carnea îi era tare ca un pneu bine umflat. Era grasă, adipoasă, însă pernțele ei nu tremurau ca niște pachete de gelatină, oferind, din contră, un aspect solid destul de stupefiant. De fapt, Juvia Trent părea sculptată într-un bloc de gumă roz. Dădea impresia că gloanțele ar ricoșa pe pielea ei fără a lăsa nici cea mai mică vânătăie. Glumeții povesteau că fusese garda de corp a unui deputat oarecare, dar când se trântise peste el pentru a-l proteja, cu ocazia unui atentat, îl strivise, ceea ce-i adusese retrogradarea la districtul 6. Anecdota probabil era falsă. Alte glasuri „bine informate” șușoteau că odinioară se oferise să participe ca voluntară la niște curioase experiențe biochimice patronate de Ministerul Apărării, și că metabolismul ei suferise efectele secundare. „S-a îngroșat cu patruzeci de kile într-o singură noapte!”, se murmură, „Vă dați seama? Seara, la culcare, era frumoasă, iar peste zece ore s-a trezit prefăcută în balenă!” Mathias habar n-avea cât adevăr conțineau aceste

bârfe. Juvia Trent îl fascina. Uneori, când era foarte obosit, ar fi vrut să doarmă între sâni ei.

Femeia cea grasă se juca nervoasă cu un creion. O grămadă de listinguri boțite îi umpleau biroul.

— Fanning, trecu ea la atac, statele dumitale de serviciu put la fel ca și cafeaua din cutia aia nenorocită. Am două plângeri împotriva dumitale. Două portrete-robot au căzut din teleimprimatoare, și-ți seamănă ca două picături de apă. I-ai atacat pe bătauși în metrou, dacă nu mă înșel... Iar cu o oră mai devreme se zice că te-ai dedat unor violențe asupra persoanei numitului Armless... Martorii te-au văzut aruncându-i o placă de metal în față. Ai noroc că l-ai ratat, altfel erai bun pentru chesonul de incinerare.

— Doamne Sfinte, doamnă Căpitan! mugi surd Mathias. Vă dați seama că ne supunem unei reguli complet absurde? Eu încerc să opresc un criminal, și devin în ochii legii și mai periculos decât el?

Juvia se lăsă pe spate în fotoliu. Fața sa de păpușă îmbuibată avea ceva insolit, ireal, îmbinând într-un mod fascinant frumusețea și urâtenia. Mâinile ei mototoleau cu nervozitate listingurile.

— Nimic din toate astea nu mi-e străin, Fanning, murmură ea, dar populația nu vrea să-și asume riscul unei noi epidemii de *Self-Justice*! Amintește-ți de toți oamenii ăia care trăgeau unii într-alții cu pușca, pentru istorii cum că pisica s-a pișat pe scări sau careva și-a parcat prost mașina. În zilele noastre nu se mai vând arme, iar cel care vrea să vâneze iepuri sau potârnichi trebuie să se supună în prealabil unui examen psihanalitic. Rolul represiv a revenit în totalitate mașinilor. Noi nu mai avem dreptul să avem mâinile mânjite cu sânge. Unica noastră apărare trebuie să fie pasivă.

— Țasta-i un catehism al oilor. Dacă gardianul care a-ncecat să-l imobilizeze pe Cască-de-os ar fi fost înarmat, n-ar fi avut acum figura zdrobită.

— Ei haide, toate aceste măsuri nu sunt negative! Și delincvenții suferă de pe urma dispariției armelor.

— Știți bine că indivizii se descurcă altfel. Angajând tipi ca Armless, de exemplu. În plus, am auzit vorbindu-se că există ateliere clandestine unde se confecționează revolve și puști de asalt.

— Asta n-are nicio importanță. Asemenea fenomene vor fi în curând total anacronice. Când toată lumea va fi autoprotejată, nimeni nu se va mai teme că ar putea deveni ținta unei arme de foc. Departamentul de protecție civilă lucrează la punerea la punct a unui scafandru rezistent față de

toate tipurile de explozii. Scopul acestei campanii este acela de a generaliza, în anii ce vin, portul cuiraselor urbane.

— Știu, mormăi amar Mathias. Curând, toată lumea va trăi în autarhie. Blestematele alea de carcase vor servi în același timp drept îmbrăcăminte, drept casă, pat și sicriu. N-au să mai iasă din ele nici ca să se sărute! Oare inginerii s-au gândit să echipeze ultimul model și cu un vibrator? Asistăm la nașterea unei psihoze colective, doamnă căpitan! În trei ani, străzile vor fi pline de scafandri desfundând asfaltul cu tălpile lor de plumb!

Juvia Trent scutură din cap:

— Refuzi să te adaptezi, Fanning! Rămâi agățat de amintiri! Timpul super-polițiștilor înarmați cu .357 magnum a trecut de mult. Suntem ineficienți de două secole. Cum vrei să-i convingem pe contribuabili să nu se mai descurce după cum îi taie capul când noi înșine ne dovedim incapabili să găsim autorii unui jaf? S-a dus epoca justiției personale, astăzi intrăm în era apărării pasive. Sper, oricum, că va provoca mai puține pagube.

— Doamnă căpitan, știți bine ca apărarea pasivă e un mit. Bandiții își vor cumpăra și ei scafandri, îi vor meșteri pentru a le anexa tunuri fără recul sau mitraliere...

— Nu. Armurile noastre nu vor avea de suferit de pe urma niciunui impact. Transformarea lor în car de asalt n-ar servi la nimic. Mathias, nu mă aflu aici ca să polemizez cu tine. Situația este simplă: ai încurcat-o! În două zile, câinii de la poliția poliției or să te muște de fund. De data asta ai ajuns prea departe, îți vor cere pielea. Te voi pune pe liber, încercând să-ți pledez cauza. Încetează însă să te mai preumbli prin oraș deghizat în predicator. Am o misiune să-ți încredințez, un truc simplu care nu-ți va mai da prilejul să spargi capete. O prietenă de-a mea care face inspecții pentru o companie de asigurări caută un copoi competent ca să se ocupe de sistemul de securitate al unei bănci private. Țăsta era domeniul tău, pe vremuri. Nu ți se spunea „ginecologul de seifuri”? Însoteste-o și zâmbește-i cu toți dinții. Dacă ești pus pe liber, va accepta poate să-ți găsească o slujbă în căprăria ei.

Femeia scotoci într-un buzunar al vestonului și scoase o carte de vizită îndoită.

— O cheamă Muraille, Sarah Muraille. Caut-o cât mai curând posibil. Va fi vorba să-ți bagi degetul în curul Băncii de Depuneri Speciale. O cutie mai degrabă închisă. Deșteaptă-te, bătrâne, nu mai ai niciun viitor în poliție! Ai acum ocazia să sari din mers la momentul potrivit.

Fanning luă cartonașul, în vreme ce simțea în gură un gust de nămol, ca și cum s-ar fi spălat pe dinți cu un decoct de

nuferi.

„De data asta, s-a sfârșit!”, își spuse el, îndreptându-se spre ușă.

— Noroc! îi ură cu glas surd Juvia Trent.

Mathias puse mâna pe clanță. Căpităneasa îl privea având în ochi melancolia unei balene. Bărbatul deschise ușa, dând din nou piept cu duhoarea din holul de primire.

— Ăsta-i un căcat! urlă Goobble. Cafeaua din distribuitor e atât de caldă, încât topește paharele de plastic. N-are nimeni o ceașcă sau un pahar de sticlă?

Fanning se așeză la o mașină de scris și puse picioarele pe clape. Avea nevoie să reflecteze. Holul începea să se umple. Banchetele erau ticsite cu vagabonzi veniți să se predea pentru a scăpa de Unitățile de Justiție Autonomă. Era un vechi șiretlic juridic pe care toate haimanalele îl învățau din leagăn. Când o unitate robotizată te imobiliza la capătul unei urmăriri agitate, transformându-ți mașina într-un cub de oțel comprimat, trebuia să scapi spărgând parbrizul și alergând spre comisariatul central pentru a cere dreptul de azil. Zi de zi, pe caroiajul sălii de primire se rostogoleau indivizi în zdrențe, hirsuți, șiroind de sudoare, care ridicau brațele cerșind:

— Mă predau! Mă predau! Azil! Azil!

Era fraza-cheie, suprema abilitate. Constituirea ca prizonier te sustrăgea automat procedurii de execuție a flagrantelor delikte. Beneficiind de circumstanțe atenuante, aveai dreptul la un veritabil proces. Această jonglerie juridică imaginată de către legislatori avea de fapt unica motivație de a nu lăsa avocații să moară de foame. Întotdeauna însă era hazliu să asisti la apariția unui vagabond cu sufletul la gură care te implora să-i pui cătușele, în timp ce unitatea mobilă se îmbulzea în garaj pe urmele lui, cu cleștele ridicat, gata să-l înșface pe delincvent pentru a-l înfunda cu forța în marmita ei justițiară! „Azil! Azil!” răcneau micii găinari, simțind vibrațiile carului de asalt cățărându-li-se prin glezne, plonjând cu capul înainte, aidoma hoților de mantale din Evul Mediu ce căutau refugiu în incinta sacră a unei biserici pentru a scăpa de arcașii regelui.

Totuși, uneori, unitatea de patrulare refuza să abandoneze urmărirea. Atunci, brațul articulat spărgea glasvandul, semănând panica în holul de primire. Ajutoarele-femei o luau la fugă urlând, cu fustele ridicate pe coapse pentru a alerga mai repede, în vreme ce vagabonzii o tuleau în patru labe să se închidă în fundul toaletelor. Cleștele, în schimb, devasta birourile, fărâmițând mașinile de scris, sfâșiind dosarele. În finalul răfuiei, neștiind pe cine să prindă, înhăța distribuitorul de cafea, smulgându-l de pe soclu și stârnind un gheizer de

zoaie maronii. O ploaie de zahăr și lapte praf inunda locul, iar haimanalele, chircite îndărătul tronurilor de smalt, schelălăiau: „Azil! Azil!” agățându-se de lanțurile de tras apa.

În acele situații trebuia să se facă apel la mecanici, pentru a pune capăt întregului coșmar. Și gnomii uleioși din hangar soseau cu chipurile schimonosite în zâmbete sardonice. „Nu-i cine știe ce complicat”, se amuzau ei, „era suficient să apăsați pe butonul B 23, acolo, sub al șaselea tablou. Și pe urmă, oricum, n-aveați brânșat anihilatorul de urmărire. În cazul acesta, cum vreți ca unitatea să știe că intră într-o zonă protejată? Trebuie să fiți mai serioși!”

Mecanicii dezmiardau robotul ce duduia, șoptindu-i cuvinte liniștitoare în limbajul mașinilor. Inspectorii se simțeau ca niște idioți, iar fetele din biroul de primire roșeau de rușine dându-și seama că-și udaseră chiloții. Puțin câte puțin, unitatea mobilă se retrăgea, brațul i se replia, eliberând aparatul de cafea turtit care se rostogolea pe dale, agonizând într-o ultimă hemoragie de cafea arabică.

Mathias oftă. Știa că Juvia Trent nu vorbea niciodată ca să se afle-n treabă. Dacă ea acționa semnalul de alarmă, însemna că auzea deja șuieratul bombei. Privi cartea de vizită boțită și citi din nou: *S.A. MURAILLE. Expertize. Controale de securitate.*

Chiar trebuia să-i suradă femeiuștii ăleia pentru ca ea să catadicsească să-i găsească un post de planton în holul unei companii de asigurări? Își zise că Patricia va primi foarte prost vestea concedierii sale. „Fără statutul tău de funcționar n-o să obținem niciodată creditul ăla”, urma ea să se smiorcăie. „Niciodată nu vom putea să cumpărăm un scafandru decent! Niciodată!”

Mathias se îndreptă de spate, căutând să-și amintească tot ce știa despre Banca de Depuneri Speciale. Era un organism privat, asigurând păstrarea tezaurilor de tot felul: bijuterii, pietre prețioase, opere de artă. Magnații finanței, dictatorii fugari, regii în exil recurgeau regulat la serviciile sale. Niciodată nu se auzise vorbindu-se de cea mai mică tentativă de hold-up. B.D.S. închiria seifuri inviolabile ale căror modele erau ținute secrete. Clienții nu erau acceptați decât pornind de la un cont minim de un miliard... Mathias fluieră încetișor printre dinți.

Holul se umplea de vagabonzi în căutarea azilului. Winnie îi primea bombănind și le puneă cu stoicism cătușele pe care le culegea dintr-o cutie mare, așezată lângă ușă. Micile haimanale se supuneau cu bunăvoință, oferindu-și încheieturile mâinilor la fel cum își întinzi farfuria la cantină. Toate corporațiile își aveau reprezentanții lor: șmanglitorii de poșete, hoții de

buzunare, jefuitorii de stații service. Nu lipseau nici exhibiționiștii cu umflățica, aceia care își arborau organele genitale monstruoase de pe urma dezvoltării artificiale cu ajutorul injecțiilor hormonale, și nici târfele truate cu anatomii delirante, fetele care — pentru a atrage clienții blazați — își grefaseră două sau trei perechi de sâni artificiali, ce le făceau să semene cu niște cățele cu rău de alăptare. De câțva timp, chirurgia plastică făcea ravagii pe plan sexual. Noile seruri anti-respingere permiteau cele mai fanteziste combinații: se implanta un nas exact deasupra penisului, așa, „ca să râdem!”; se cosea o guriță pe muntele lui Venus sau o ureche pe fesa stângă, pentru că la modă era monstruozitatea. În general, organele grefate se atrofiașu după o lună, apoi se resorbeau, iar în cele din urmă dispăreau complet, fără să lase nicio cicatrice.

Mathias considera degradante aceste „travestiri”, dar chirurgii „estetici” le socoteau avantajoase și nicio lege nu interzicea acest gen de „personalizare”, avându-se în vedere faptul că organele grefate nu mai proveneau decât din modelajele protoplasmice. Colegii din brigada de moravuri pretindeau că întâlniseră într-o casă de raport o femeie cu vaginul dințos, precum și o prostituată al cărei păr pubian fusese înlocuit cu blană de panteră!

Fanning nu știa dacă era vorba de povești de adormit copiii sau de fapte reale. Ridică din umeri și depuse cartea de vizită în fața telefonului. *S.A. MURAILLE*¹¹... Numele avea ceva straniu, granitic.

Mathias formă numărul înscris cu cifre gotice în partea de jos a cartonașului. Zarurile erau aruncate.

CAPITOLUL IV

Mathias avea senzația că era un pește acoperit numai cu propriii săi solzi, un animal gol și fragil deplasându-se prin mijlocul unei armate de scafandri. Întregul bulevard Saint-Amar era împânzit de armuri de protecție urbană. În acest cartier modern, noua modă făcuse ravagii. Îmbrăcat cu blugi, tricou și bluzon de piele, Fanning încerca un ciudat sentiment de vulnerabilitate. În cadrul acelui perimetru privilegiat, a fi îmbrăcat normal echivala întrucâtva cu un atentat la pudoare.

În jurul lui, scafandrii admirau vitrinele, ieșeau din patiserii cu pachete de prăjituri în mână. Pe terasele cafenelelor, armuri enorme în culori vii beau ciocolată cu ajutorul unui „pai” telescopic ieșind din acvariul ce le servea drept coif. Coloșii de oțel conversau prin intermediul unui megafon fixat în vârful căștii, ca un panaș. Pentru conversațiile intime, se izolau folosind un cordon audio ce racorda scafandrii la fel de ușor ca diferitele elemente ale unui lanț stereo.

Mathias se uită la ceas. Sarah Muraille îi dăduse întâlnire la numărul 23 pe bulevardul Saint-Amar.

— Acolo e sediul companiei, precizase ea. Spuneți-i portarului numele meu și voi veni să vă iau, altfel nu veți fi lăsat să intrați nici chiar dacă vă prezentați legitimația de ofițer de poliție.

Precizările de acest gen îl exasperau pe Fanning, reamintindu-i în ce măsură funcția sa încetase să-i mai impresioneze pe oameni. Privăți de armele lor, polițiștii nu mai erau decât niște câini știrbi ale căror lătrături nu mai speriau pe nimeni.

La numărul 23, reperă un șir de litere nichelate ce formau cuvintele: *SWEETON ȘI SWEET. Asigurări.*

Împinse ușa de sticlă blindată și intră în hol.

Un gardian îmbrăcat ca un amiral se repezi în întâmpinarea sa, cu intenția vădită de a-l da afară. Mathias îi întinse cartea de vizită a lui Sarah Muraille, apoi merse să se așeze într-unul dintre fotoliile rezervate vizitatorilor. Jumătate din hol era ocupată de un „vestiar” destinat armurilor de protecție urbană. Scafandrii, aliniați în lungul peretelui, erau menținuți în poziție verticală printr-un sistem de agățare dotat cu o închizătoare cu cifru. Această concentrare de cuirase goale te ducea cu gândul la galeria expozițională a vreunui muzeu militar. În timp ce

paznicul telefona, Fanning luă o revistă de pe măsuta joasă. Era unul din acele magazine ilustrate proto-plasmice cărora li se încerca lansarea pe piață. Imaginile constituite din bacterii colorate fuseseră grupate în colonii specializate astfel încât să reproducă perpetuu aceeași mișcare. Personajele închise în casetele benzii desenate repetau așadar același gest pe toată durata de viață a publicației. Acest aparent tur de forță se baza pur și simplu pe utilizarea reflexelor rudimentare proprii anumitor protoplasme aduse în prezența unei surse de lumină. Era de ajuns să se selecționeze gelatinele în funcție de mișcarea dorită: translație de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, întindere, contractare, schimbarea culorii etc. Rezultatul era surprinzător. Lumina unui bec de șaizeci de wați era suficientă pentru a anima ansamblul, eroii începând atunci să se miște, să dea din brațe, iar păsările băteau din aripi, iar...

Dar revistele de acest fel nu aveau decât o existență efemeră. Foarte repede, coloniile bacteriene începeau să prolifereze, încărcând personajele cu diformități monstruoase. Gelatinele coloidale se dilatau precum ciupercile și dădeau pe dinafară din chenare. Ajunse la ultimul stadiu de coacere, aceste excrescențe explodau lăsând să se prelingă un lichid ce imita vinul, cu parfum înfiorător de zaharisit. Copiii se omorau după această substanță și, nu rareori, începeau să devoreze pe-ascuns magazine și albume! Asociațiile consumatorilor se revoltaseră împotriva acestei practici, fără a putea dovedi nimic în privința nocivității componentelor protoplasmici. În consecință, revistele nu fuseseră supuse niciunei cenzuri, iar vânzarea lor era liberă. Legislația le obligase doar să afișeze clar termenul de garanție al produsului, precum și compoziția sa. Mathias mângâie imaginile cu vârful degetelor. Acestea aveau consistența cremelor pentru desert pe bază de alge și o anume strălucire ce amintea de umezeala pieii de broască.

AVENTURILE CULTURISTULUI NEBUN, anunța titlul. Dedesubt se putea citi: *Această revistă trebuie să fie consumată înainte de sfârșitul săptămânii! Imaginile sunt parfumate cu vanilie de sinteză, încercați să le apreciați cu moderație.* Fanning apăsă capul eroului cu unghia de la degetul arătător. Era ca și cum ar fi încercat să spargă un enorm furuncul purulent. Culoarea protoplasmei maltratate vira în roșu.

— Mie mi se întâmplă să le ard cu țigarea, rosti o voce feminină extrem de răgușită, în spatele lui.

Mathias se întoarse și văzu o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, cu păr-roșcat. Gura sa cărnosă fusese vopsită în albastru cu ajutorul unei cerneli de tatuaj. Inflamarea cauzată de miile de înțepături sfârșise prin a conferi buzelor o

configurație negroidă, violent senzuală. Mathias se ridică în picioare. Nou-venita era frumoasă, veselă, degajând un aer de prospețime și echilibru. Fanning o examinează pe îndelete. Femeia purta un *tee-shirt* de piele neagră și un combinezon de mecanic din blană de leopard *in utero*, ținuta la modă în mediile intelectuale. Stilul „prolo de lux” care făcea furori în saloane. Pe brațul gol, un tatuaj adeziv proclama: „*NICI DUMNEZEU, NICI STĂPÂN*”. Panseuri din folclorul burgheziei coborâte printre muritorii de rând... Mathias nu se putea decide dacă-i venea s-o scuibe în față sau s-o sărute, acolo, în mijlocul ilustratelor îmbobocite.

— Sunt Sarah Adelina Muraille, se prezentă ea, așezându-se pe un fotoliu, „*S. A. Muraille*”, după cum indică și cartea mea de vizită. Colegii mei m-au poreclit Samurai, e nostim, nu vi se pare?

Se trase lângă masa cu reviste, iar Fanning înțelese că nu avea intenția să-l invite sus în biroul ei. Era oare o manieră de a-i da de-nțeleș că nu era decât un solicitant și nu merita nicio considerație? Poate voia să-i pună la încercare docilitatea... să vadă dacă era conștient de poziția lui precară?

— Deci dumneata ești „ginecologul seifurilor”, îl ironiza ea. Țasta-i un pseudonim de infractor.

— În meseria noastră, e un lucru obișnuit, bombăni Mathias. Pentru a combate răul trebuie să înveți toate strategiile virusului. Am avut ocazia să mă apropiu de cele mai mari „moașe de seifuri” din ultimii douăzeci de ani.

— Moașe? Nu li se mai spune „străpungători”?

— Nu. Seifurile nu se mai străpung. Mai degrabă ele au tendința să-i străpungă pe spărgătorii incompetenți.

— Sunteți familiarizat cu cele mai noi modele?

Mathias avea impresia că dă un examen la școala de poliție. De furie, i se înroșiseră urechile, iar limba îi devenea cu fiecare secundă tot mai uscată. Se forță să rămână calm.

— M-am menținut în formă, spuse el pe tonul unui bătrân atlet care încearcă să se angajeze vidanșor într-un ciupe-buci de mână a treia, simțind totodată cum umilința îi răscolea stomacul.

„O să-ți smulg împușita de buleandră de leopard”, mârâi el în sinea lui, „și am să-ți epilez flozii cu dinții. Te voi trânti pe burtă, căzătură, și-o să ți-o trag în cur așa de-adânc c-o să ai hemoroizi până la sfârșitul zilelor!” Totuși, reuși să-și înfrâneze delirul roșu ce-i congestionase creierul. Mâinile sale răsuciră banda desenată protoplasmică ale cărei personaje pocniră ca niște flegmoane coapte.

— Vă pot vorbi despre noua generație de seifuri vii, continuă el să vorbească pe un ton neutru, ca și cum ar fi

recitat o lecție. În marea lor majoritate sunt animale de sinteză create în laborator. S-a observat că, spre deosebire de casele blindate „inerte” de odinioară, aceste organisme își apără integritatea viscerală cu o ferocitate fără egal. M-am putut apropia de seifuri protoplasmice constituite dintr-o gelatină digestivă care devorează orice substanță organică ce le trece pragul. E suficient să depunem înăuntru o casetă etanșă conținând prada ce trebuie protejată, pentru a o pune la adăpost de spărgători. Când dorim să ne recuperăm bunurile, dizolvăm diastaza cu ajutorul unei anumite bacterii și scamatoria e gata.

Am mai văzut și seifuri mâncăcioase, care nu catadicsesc să-și descleșteze fălcile decât când li se oferă un anumit aliment, deseori extrem de insolit! Vă pot vorbi despre seifurile reproducătoare care trebuie impregnate cu un lichid seminal special pentru a fâta după treizeci de minute cheia hormonală ce deschide accesul spre receptaculul organic în care au fost ascunse valorile ce se doresc păstrate... Variantele sunt infinite. Avantajul principal al acestei tehnici de punere la adăpost rezidă în marea rezistență la agresiuni a respectivelor organisme și în extrema agresivitate pe care o manifestă de îndată ce apar semne de efracție. Nicio acțiune de acest gen nu e posibilă. Dacă se încearcă uciderea animalului-cufăr, acesta începe imediat să urle și să secrete substanțe corozive, urticante sau veninoase. Desigur, el sfârșește prin a muri, dar în mijlocul unui asemenea tumult și prilejuind stricăciuni atât de mari încât niciun spărgător nu poate trece neobservat. În restul timpului, aceste animale duc o viață perfect vegetativă. Pentru a le „străpunge”, cum se spunea cândva, nu se mai pune problema doar de mânguirea lămpii de sudură și a burghiului. Trebuie să fii un chimist desăvârșit, să ai multiple cunoștințe de biologie, să dispui de un laborator portativ... și să beneficiezi de mulți ani pentru a studia specimenul ales.

Roșcata înclină capul, vizibil satisfăcută.

— Ai aerul de-a ști despre ce vorbești, observă ea începând să-și răsucescă o țigaretă.

Mathias își trase sufletul. Sarah scotea tutunul dintr-un săculeț de lame, iar foițele din hârtie de porumb dintr-un etui de platină.

— Există, totuși, o problemă, adăugă el. Oamenii se tem de această nouă tehnică. Se colportează povești groaznice cu financieri devorați de propriul seif, ceea ce dăunează extinderii pieței.

— E adevărat, confirmă Sarah, dar nu au fost decât niște cazuri de devorare accidentală din cauza unor manevre greșite. Și-apoi, anumite animale defectuoase au digerat comoara pe

care aveau sarcina s-o protejeze, ceea ce a făcut impresie proastă.

— De ce-mi puneți toate aceste întrebări?

— Pentru că Banca de Depuneri Speciale vrea să-și facă asigurare la noi și intenționează să-și lase tezaurul în paza unei turme de seifuri vii. Doresc părerea unui specialist, înainte de a redacta cea mai neînsemnată frază din contract. Dar n-aș vrea nici ca afacerea să-mi zboare pe sub nas. Dacă asigurăm B.D.S., toate organismele care folosesc animale-cufăr vor recurge la serviciile noastre! E o afacere grasă. Îți propun să mă asisti în cursul vizitei de ascultare. Îmi vei spune sincer tot ce gândești despre fiarele pe care le utilizează.

Femeia își aprinse țigareta zemoasă, care sfârâi răspândind fire de tutun incandescente.

— Vino! conchise ea. Hai să discutăm despre toate astea la mine! N-am încredere în colegii mei: toți visează să-mi sufle contractul.

Sarah Muraille se ridică din fotoliu și porni spre ieșire. Surprins, Mathias aruncă o privire rapidă spre scafandrii aliniați în lungul peretelui.

— A! exclamă Sarah observându-i ezitarea, ți-e teamă să nu-mi uit veșmântul? Mulțumesc frumos, nu servesc așa ceva!

— Ciudat, se miră Fanning, credeam că e un cartier populat exclusiv de scafandri!

— Așa și este, dar eu sunt alergică la genul ăsta de armură. Probabil că asta se numește calustrofobie. Compania de Protecție Civilă mi-a dat în dar ultimul model, cel mai scump, cel mai performant, pentru a-mi mulțumi că am validat pozitiv expertiza, dar nu sunt în stare să-l trag pe mine. L-am exilat în fundul unui dulap. Dacă l-aș îmbrăca, aș avea senzația că mă închid de bunăvoie într-un sarcofag. E groaznic! Știi că în anumite țări portul armurilor de securitate urbană a antrenat după sine o scădere radicală a natalității?

— Sindromul țestoasei?

— Exact. Nu mai ies nici ca să se spele, nici ca să se sărute. Dacă petrec două minute în afara scafandrului îi apucă panica. În Germania, se are deja în vedere o fecundare obligatorie prin tragere la sorți. Se va preleva sperma de la băieți, iar fetele vor fi inseminate fără a li se cere avizul. Prin urmare, fabricanții intenționează să realizeze scafandri pentru femeile însărcinate și armuri cu două locuri pentru tinerele mame. Delir curat!

— Cred că și la noi se va petrece același lucru. Nu e decât o chestiune de preț. De îndată ce fabricarea în serie va duce la o scădere a prețurilor, vom asista la o creștere a cererii.

Sarah se aplecă să deschidă portiera unei mașini negre, având profilul unui rechin al asfaltului.

— Urcă! îl îndemnă ea. Prefer să nu prea umblu pe jos. Ai văzut cum se uită la noi? Nici dacă ne-am plimba în pielea goală n-ar fi mai scandalizați!

Mathias se supuse. Sarah Muraille se așeză la volan. Din profil, buzele ei păreau și mai groase.

— E adevărat ce spune Juvia, întrebă ea, că nu mai ai niciun viitor în poliție?

— Am refuzat să fiu un eunuc. Vor să mă facă s-o plătesc.

Sarah izbucni într-un râs răgușit.

— Pe vremuri, se spunea că sticleții își poartă în teacă bărbăția! aruncă ea. Chiar că ai aerul de a considera dezarmarea generală drept o măsură de castrare! Nu ți se mai scoală de când ți-au confiscat flinta, așa-i?

— De unde-ai scos măgăriile astea? mugi Mathias. Iar dumneata, te pomenești că devii frigidă când expertizele le efectuează roboții în locul dumitale? Din câte știu eu, ăștia s-au implicat deja în teste de soliditate, în calcule ale probabilităților și în simulări de accidente. Gurile rele pretind că agenții de asigurări nu vor mai avea alt rol decât să-și depună semnăturile pe contracte redactate tot de către mașini. Ce părere ai? Eu, unul, cred că noțiunea de „specialist” e pe cale să primească o lovitură zdravănă în aripă.

Roșcata se strâmbă:

— *Touchée*, recunosc ea. Unii vor să înlocuiască expertizele umane prin serii de teste electronice. Câteva companii au recurs deja la diagnosticul robotizat.

Mathias emise un chicotit nervos.

— Și uite așa, îți descopăr un aer de specie pe cale de dispariție, spuse el, și asta cu toate tricourile de piele și salopetele de leopard!

Sarah smuci brusc volanul pentru a părăsi bulevardul.

— Ești un ticălos, Fanning, decretă ea, dar ai ochiul pătrunzător! După cum evoluează lucrurile, e clar că suprastructura cibernetică pe care am creat-o ne va pune sub tutelă în mai puțin de cinci ani.

— Și ce soluție preconizezi?

— Să strâng cât mai multe lovele și să fug într-o țară subdezvoltată, unde nu există porcăriile astea de mașini. Știi că sunt destui intelectuali care au roit-o deja spre lumea a treia?

Mathias se afundă în fotoliu, savurând mirosul de piele. Mașina gonia pe suprafața de bitum, dar trepidațiile motorului nu se făceau simțite.

— Vorbește-mi despre B.D.S., propuse el pentru a combate impresia de irealitate ce-l cucerea sub forma unei toropeli surde.

— Banca de Depuneri Speciale stochează banii murdari, murmură Sarah, fiind cunoscută prin faptul că adăpostește comorile monarhilor fugari. Toți tiranii care au spălat putina, cu o revoluție pe urme, își plasează acolo lingourile. Grotele trezoreriei conțin mai mult aur decât peștera lui Ali Baba. Din cauza asta, directorul vrea să reducă riscurile de *hold-up* folosind noua generație de seifuri vii. Ne așteaptă mâine dimineață la vizita inaugurală...

— În ce va consta treaba noastră?

— Vom face pe turiștii perfecți și vom pune maximum de întrebări. Dumneata ești specialistul, așa că deschide bine ochii. Sincer vorbind, crezi că dulapurile alea sunt realmente sigure?

— Un seif nu e niciodată sigur sută la sută. Se găsește întotdeauna o cale de a-l fenta, dar această cale trebuie să fie atât de complicată și de periculoasă încât să-l descurajeze pe spărgător să meargă mai departe. Seifurile vii sunt niște monstruozi care fac să ți se ridice părul măciucă. Am văzut unele care, după ce încasaseră trei salve de bazooka, încă mai apărau paralele înfundate în măruntaiele lor. Durează al naibii până să crape și până și moartea lor e o calamitate pentru jefuitor, căci fenomenul e secondat de secreții imunde, putrefieri accelerate la fel de eficiente ca un jet de gaz cianhidric.

— Tocmai asta mă sperie. Nu riscă oare să scape de sub orice control?

— Nu sunt biolog. Laboratoarele care fabrică acești monștri trebuie să se supună unor norme de control. „Cuferele” nu sunt scoase pe piață la întâmplare. Sunt garantate. Cărui tip aparțin cele de la B.D.S.?

— N-am nicio idee. Secretul a fost bine păzit.

— Când e vorba să se pună la adăpost un tezaur de război, în general se scoate artileria grea. N-ai nevoie de o procedură rapidă, stil „sertar-de-casierie”. Pesemne că B.D.S.-ul și-a achiziționat o trupă de monștri absolut înspăimântători.

Sarah angajă mașina sub un portal și frână într-o curte interioară năpădită de o ciudată vegetație neagră.

— Am ajuns. A propos, Juvia m-a sunat azi-dimineață. Se pare că un anume Armless a depus o plângere împotriva dumitale, prin telefon. Glasul său a fost autentificat de decodificatoare și i s-au înregistrat doleanțele...

Mathias se crispă.

— Și... de ce se plângea mielul ăla blând? Încerca să braveze, dar respirația-i şuiera.

— De violențe nelegitime, răspunse Sarah privind drept înainte. Te-a acuzat că ai întreprins împotriva lui o acțiune de

justiție solitară și că ai încercat să te substitui unităților autonome. Concedierea intră în vigoare azi la amiază. E mai mult ca sigur că vei „beneficia” de o acțiune penală în săptămânile ce urmează. Ești în situația de suspendare.

Sarah se întoarse spre Fanning și-i puse mâna pe genunchi.

— Mathias, înțeleg ce simți. Procesul duminică nu va avea loc înainte de două, trei luni. Profită de acest răgaz pentru a aduna maximum de bani cu expertizele și șterge-o în străinătate. Ți dai seama că încă mai există țări unde malaria e o boală contagioasă și unde se circulă cu ricșa!

— Pe asta contezi și dumneata?

— Desigur! Nici nu se pune problema să-mi aștept punerea sub tutelă cu brațele încrucișate. Oamenii de-aici sunt în plină regresie infantilă. Nu mai vor să-și asume riscul de a se înșela. Pretutindeni se solicită arbitrajul aparatelor așa-zis infailibile. Curând vom fi înconjurați de doici cibernetice care ne vor asigura cea mai insuportabilă securitate posibilă. Prefer să mă duc să trăiesc în mijlocul maimuțelor, ascultând muzica țânțarilor!

Coborâra din vehicul. Sarah Muraille părea cam obosită.

— Hai la mine! îl pofti ea. Am să-ți arăt planurile băncii. Trebuie să cunoști perfect dispunerea diferitelor localuri pentru a putea judeca riscurile.

Femeia pianotă un cod pe o ușă blindată glisantă și îl invită s-o urmeze într-un imens antreu zugrăvit în negru. Un schelet de marmură semnat Kivalopoulos stătea de gardă la intrare. Restul se rezuma la un imens teritoriu de piele întunecată și țevi nichelate, alcătuind o ambianță curioasă, ceva la jumătatea drumului între penthouse și sala de examen ginecologic... Un dulap mare se căsca aidoma unei firide funerare lăsând să se vadă un scafandru doldora de cromuri și antene. În lumina filtrată de draperiile roșii și groase ce mascau ferestrele, armura avea aspectul unui sarcofag pentru extratereștri.

— Ah, râse Sarah, te uiți la drăcovenie? E ultima odraslă a atelierelor de protecție civilă. Perfect etanș, îți asigură două săptămâni de oxigen, ceea ce poate fi foarte util în caz de naufragiu, de scăpări de gaze sau emanații toxice industriale. Are, bineînțeles, „pielea” rezistentă la gloanțe și explozii. Casca e dotată cu un mini-video conținând două sute șazeci de filme înregistrate. Megafoanele difuzează hi-fi o discotecă miniaturizată de două mii la 33 de turații. O rezervă de tablete nutritive/hidratante îți permite să trăiești în autarhie timp de treizeci de zile. Căptușeala interioară antibacteriană asigură disoluția dejecțiilor naturale: sudoare, urină, rahat. Un compensator de șoc îți permite să primești un autobuz în burtă

sau un avion în cap fără a ți se face coloana vertebrală armonică.

— Dacă aş ține ochii închiși, aş avea impresia că aud un agent imobiliar conducându-mă printr-un apartament.

— E aproape același lucru. Treptat, scafandrii vor deveni case individuale înzestrate cu brațe și picioare. Se vor inventa mii de motive întemeiate ca să nu mai ieși dinăuntru. Se va vorbi despre necesitatea apărării împotriva agresiunilor, a poluării. Se va trăi pe Pământ ca pe o planetă cu atmosfera irespirabilă. E posibil ca, după câțva timp, chiar să se înceteze construirea de case... Scafandrii vor fi de ajuns. Mi s-a spus că în Germania oamenii nu se mai deranjează să meargă acasă ca să se culce, își opacizează casca pentru a se izola și se lungesc unde li se năzare — pe o străduță, într-un scuar pe o bancă — fără să se mai teamă că vor fi atacați, bucurându-se de acest sentiment de securitate ca niște pisici răsfățate.

Mathias întinse mâna pentru a atinge carcasa imobilizată în dulap.

— Un tâlhar astfel echipat ar deveni invulnerabil, remarcă el. Unitățile de Justiție Autonomă nu i-ar mai putea prăji în chesoanele lor de execuție.

— Așa e, încuviință Sarah. Totuși, ar putea să-i imobilizeze cu ajutorul cleștelui articulat. Exoscheletele scafandrilor nu pot lupta împotriva forței unei mandibule de intervenție. Armura e un mijloc de apărare pasiv. Dacă în anumite cazuri îți mărește puterea cu ajutorul unui joc de angrenaje, asta e numai pentru a-ți permite să te degajezi din vreo surprare. În orice caz, nicio cuirasă nu poate susține un efort violent mai mult de-un sfert de oră. Legislația a ținut să stabilească o limită între puterea de salvagardare și puterea distructivă. Dar, în fine, destul cu filosofia despre viitor! Haide acum să examinăm planurile alea! Toată după-amiaza nu ne va ajunge ca să-i dăm de capăt aceluia labirint.

CAPITOLUL V

Mathias înainta ascultând ecoul coridorului deformându-i zgomotul pașilor. Banca de Depuneri Speciale ocupa un turn cilindric înalt de-o sută de metri. Birourile de primire și de lucru erau repartizate într-o succesiune de cercuri concentrice care, pe măsură ce pătrundeai în inima clădirii, căpătau un aspect din ce în ce mai respingător. Covoarele orientale lăsau locul mochetelor, mochetele linoleumului, linoleumul betonului. Același lucru era valabil și pentru pereții care, din lambrisați, se schimbau încetul cu încetul în ziduri mucegăite, apoi în catacombe lipsite de cea mai banală tencuială. În răstimp de câteva minute, Mathias trecuse din decorul de hotel de lux în cel al unei fortărețe medievale.

Directorul, un omuleț rubicond, îi primise cu răceala ironică a unui elev supradotat vizavi de un examinator de inteligență medie.

— Nu veți reuși să ne prindeți cu vreo hibă! i se adresase el de la bun început lui Sarah. Sistemul nostru e perfect pus la punct. Animalele care vor servi drept seifuri sunt instalate într-o criptă, în subsolul turnului. De fapt, este vorba de o fostă carieră pe care noi am amenajat-o special. Cum v-am mai precizat, ele vor servi la stocarea a ceea ce noi numim în argou profesional „averi inerte”, adică tezaure compuse din bijuterii, aur și nestemate. Aceste tezaure necesită o punere la adăpost deosebit de eficace, iar pe de altă parte sunt scutite de o manipulare frecventă, ceea ce ne degreveză de obligația de a le afecta un loc de depozitare cu acces comod și ne permite să utilizăm cele mai moderne realizări în materie de seifuri vii. Structura de protecție va fi grea și plină de constrângeri, darută la sută performantă!

Tropăind de zor în costumul său *trois-pièces* din lână de pisoai albinos, bondocul descuie ușa unui ascensor și se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre pe Sarah și pe Fanning.

— Veți vedea, perora el entuziasmat, sunt realmente îngrozitoare! Trupa se compune din patru animale, cântărind șase tone fiecare. Greutatea lor excesivă provine în mare parte de la carapacea osoasă ce le acoperă și le ferește de toate exploziile, iradierile, baroasele termice și burghiile laserizate folosite actualmente de spărgătorii de seifuri. Sunt animale de sinteză create de Laboratoarele Misofsky la cererea noastră.

Longevitatea lor e pur și simplu stupefiantă, din moment ce, calculând cât mai exact, o estimăm la două sute de ani. Asta ține în mare parte de viața vegetativă pe care o duc. Conștiința lor e redusă la un ansamblu de funcții strict mecanice. Aceste fiare nu pot fi domesticate, întrucât nu trăiesc decât la un nivel strict organic, fiind lipsite de orice urmă de „spirit”. Se pot lipsi de hrană vreme de un an și nu elimină niciun deșeu...

Ascensorul se opri brutal, iar Mathias își reprimă un acces de bilă. Atmosfera pivnițelor trăsnea a umezeală și mucegai. Te-ai fi crezut într-o galerie de mină susținută cu ajutorul unor grinzi inoxidabile. Solul era plin de moloz.

— După cum vedeți, accesul în criptă nu e protejat în mod deosebit: un ascensor blindat cu încuietoare cifrată, așa cum se găsește în orice imobil. Vă anticipez remarca: un hoț dotat mediu i-ar putea veni de hac în nici cinci minute. Perfect de acord! N-am considerat util să apărăm acest pasaj în situația în care animalele ce trăiesc în carieră vor distruge sistematic orice ființă care se va încumeta să pătrundă în perimetrul ce le delimitează teritoriul.

Mathias nu se simțea la largul său. Galeria de mină dădea într-o carieră subterană, vastă ca o catedrală. În centrul acestui dom de piatră cenușie dormeau patru creaturi înfricoșătoare și o fetiță cu părul alb. Fiarele, de mărimea unui elefant adult, păreau a proveni din împerecherea coșmarescă a unui broscoi cu o femelă de păianjen-crab. Cât despre copilă, aceasta era goală, fiind înveșmântată doar în părul ce-i cobora până la jumătatea coapselor.

Mathias inhală o gură de aer mucegăit. Monștrii se confundau cu piatra, atât de multe asperități prezenta carapacea lor. Substanța cornoasă ce-i acoperea părea să fi aglomerat scoriile cele mai disparate. Osificarea externă încastra din loc în loc enorme blocuri de granit, în stilul unui zid viu. Ochii și gura nu se puteau distinge în acel peisaj de pustule calcificate. Labele posterioare aminteau de coapsele unei broaște gigantice. „Toracele” se termina prin două brațe solzoase înzestrate cu gheare puternice.

Pe furiș, Mathias îi aruncă o privire lui Sarah. Experta în asigurări părea înfricoșată de-a binelea.

— E pentru prima oară că văd niște seifuri vii atât de mari, rosti Fanning cu o voce nesigură.

— Nu-i așa? exultă directorul. Cred că aspectul lor exterior e, deja, foarte respingător, dar posibilitățile lor nu se opresc aici. Poate ați dori detalii tehnice? Ei bine, haideți!

Împăunându-se, bondocul înainta ca un prezentator de circ în arenă.

— Deocamdată, animalele sunt goale, începu el. Nu sunt activate și, în consecință, nu riscați nimic atingându-le.

„Își bate joc de noi!” reflectă Mathias enervat.

Individul începu să bată familiar cu pumnul în flancul unuia dintre monștri.

— La momentul potrivit, îi vom da fiecăruia să înghită un tezaur rânduie în casete. Fiecare casetă va fi unsă cu un înveliș gastro-rezistent care o va menține în suspensie în stomacul animalului. Prin asta vreau să spun că prada ingerată va rămâne prizonieră a buzunarului stomacul al creaturii atâta timp cât nu va fi disociată de către sucurile digestive.

— Or, această disociere nu va avea loc din cauza unsorii gastro-rezistente care acoperă casetele, completă Mathias. Într-un fel, vă condamnați jivinele la o digestie imposibilă și perpetuă...

— Exact. Seifurile vor stagna veșnic la jumătatea drumului prin tubul digestiv, într-un loc unde nimeni nu le va putea atinge. Sucurile disociatoare se vor năpusti asupra lor, fără a reuși însă vreodată să le înmoaie. Și tocmai această „prezență stomacală” va ține animalele în stare de alarmă...

— Dar..., băigui Sarah, nu există riscul ca acești monștri să sfârâme cuferele între colți în momentul ingestiei?

— Nu, n-au să ne mestece comorile! Au obiceiul să înfulece dintr-o înghițitură tot ceea ce li se depune în gură. Vor hăpăi casetele la fel cum înghițiți dumneavoastră o capsulă, fără a ncerca s-o spargeți între măsele!

Mathias își trecu o mână peste frunte. Transpira ușor. Cripta duhnea a ciupercărie. Mai curios era însă faptul că, în pofida enormului lor volum, animalele nu degajau niciun miros sui generis. Acesta era un fenomen propriu animalelor de sinteză: deși vii, își mențineau un aspect artificial ce le priva de o existență reală.

— Asemenea pachiderme trebuie să consume o cantitate de hrană inimaginabilă, observă Sarah. Nu prea văd cum veți putea face față acestei probleme. Nu poți fi și bancher, și gardian de grădină zoologică!

Omulețul grăsuliu necheză într-un stil de-a dreptul neplăcut.

— Scumpa mea, exclamă el, nu se pune problema să car în cârcă halci de la măcelărie sau ca secretarii mei să ia acest ascensor pentru a veni să-și arunce în criptă resturile mesei! Pentru a hrăni convenabil acești monștri, ar trebui să aduceam aici din două-n două zile câte o turmă de oi. Nu, fiarele astea sunt dotate cu un dublu sistem de alimentare. Primul este de tip clasic: bot, stomac, intestin etc., de care ne folosim noi pentru a depozita casetele plumbuite, mizând pe staza stomacală determinată de rezistența unui înveliș gastro-

refractor. Acest sistem... *primitiv* poate servi eventual la devorarea intrușilor sau a casierilor inconștienți care s-ar aventura aici. Sucurile digestive extrem de acide secretate de animalele noastre au facultatea de a dizolva în treizeci de minute o masă echivalând cu optzeci de kilograme de țesut muscular.

— Și al doilea sistem de alimentare? se interesă Mathias.

— E cel la care am recurs. El constă în a furniza seifurilor vii o deflagrație energetică pentru a se impregna cu ea, asemenea unor bureți, și a o transforma în fluid nutritiv.

— Cum se va prezenta această... porție energetică?

Directorul ridică brațul, arătând un soi de trapă în vârful boltei, deasupra capului său.

— Vedeți panoul acela? făcu el cu un zâmbet groaznic. În fiecare zi deschidem orificiul pentru a arunca o bombă în criptă.

— O bombă?! exclamă Sarah, pălind. Sunteți complet nebun!

— Deloc, scumpă prietenă! Acea bombă va exploda, firește, în contact cu solul criptei, dar energia deflagrației sale va fi pe loc înghițită de animalele-seifuri. Acesta e aspectul novator al procedului. Suflul exploziei va fi complet „înfulecat” de monștri, ca și unda de șoc, de altfel, înainte de a apuca să facă pagube. De cum se vor declanșa, vor fi digerate!

— Lighioanele dumneavoastră se vor încălca aidoma unor baterii, bombăni Mathias. Astfel vă veți debarasa de orice corvoadă alimentară și mai ales de problema dejecțiilor. Mă înșel, oare?

— Nu. Animalele hrănite prin impregnare energetică nu elimină efectiv niciun fel de excremente. E un aspect capital într-un spațiu închis ca acesta.

Sarah își duse mâna la frunte. Părea cuprinsă de amețeli.

— Nu reușesc să mă dezmeticesc, murmură ea. Vreți să spuneți că ați instalat un depozit de bombe în subsolul băncii?

— Întocmai. L-am copiat întru totul după modelul unui vechi bombardier. Un „pilot automat” programat declanșează bombardarea la oră fixă. N-avem altă grijă decât să alimentăm depozitul cu explozivi, atâta tot. Acest procedeu e absolut revoluționar.

— L-ați experimentat deja? întrebă Mathias.

— Bineînțeles. Suflul exploziilor este atât de repede „înghițit” încât seismografele instalate la parterul clădirii n-au detectat nici cea mai mică trepidație! Ne bombardăm propriile fundații fără să riscăm nimic, scumpe domn! Și, la fiecare explozie, aceste fermecătoare făpturi se îndoaie cu energie pură.

— Dar dacă, pe neașteptate, vă veți pomeni în criză de bombe și monștrii vor pieri? se interesă Sarah.

— Cătuși de puțin. Dacă se întâmplă o asemenea nenorocire, pot posti timp de un an fără a-și pierde capacitățile defensive.

Urmă un lung moment de tăcere. Mathias era năucit. Nu se putea abține să nu privească la careul strălucitor de deasupra capului său. Dispozitivul depășea orice imaginație. Niciodată nu s-ar fi gândit că se poate pune la punct un sistem atât de nebunesc.

— Și... și fetița aceea, murmură Sarah. Care e rolul ei în toate astea? Presupun că nu se află aici pentru a compensa urâtenia fiarelor.

— Firește că nu, recunosc directorul B.D.S. Noi o numim „ciobăniță”, pentru că veghează asupra turmei. În realitate, ea e cheia seifurilor...

— Cum? răcni Sarah.

— Așteptați! Așteptați! Nu e cazul să vă enervați! Încercă omulețul s-o convingă. Liniștiți-vă: aceasta nu e o ființă umană veritabilă. Este vorba tot de un animal de sinteză, dar savanții care au fabricat-o au găsit că-i mai amuzant să-i dea acest aspect inocent.

— E un... animal? icni Sarah.

— Da. Mă rog... o creatură artificială. Puterile sale intelectuale sunt totuși mai dezvoltate, dar e lipsită total de afecte. Dacă aș vrea să fac o comparație, aș spune că e la fel de sentimentală ca un fier de călcat.

— Foarte nostim, n-am ce zice! îl persiflă femeia. Cu alte cuvinte, e doar o mașină construită cu piele și oase în loc de fier și șuruburi, nu-i așa?

— Da. Nu vă lăsați indusă în eroare de aspect. De fapt, eu nu am aprobat această fantezie, dar oamenii de la Mikofsky au făcut cum i-a tăiat capul. N-o considerați o copilă reală; nu e decât un ansamblu de țesuturi capabil să vehiculeze un anumit număr de comportamente programate. Tot atât de bine, i s-ar fi putut da forma lui Mickey Mouse.

— În cazul de față, One Picsou ar fi fost de preferat! observă Mathias.

— A, nu! protestă Sarah. N-o să te-apuce acum și pe dumneata!

O undă de isterie plutea în aer. Fanning se simți copleșit de o criză de râs nervos, nebunesc. Directorul B.D.S. se legăna de pe un picior pe celălalt. Fetița fixa grupul fără nicio emoție vizibilă. Ochii ei, chiar când clipeau din pleoape, nu aveau în ei mai multă viață decât cei ai unui manechin uitat în fundul

unei vitrine. Pielea, excesiv de albă, lăsa să se zărească rețeaua albăstrie a venelor.

„O carne de pește fiert”, mârâi în sinea lui Mathias. „Ai zice c-a fost modelată din carne de pește fiert.”

Părul ca zăpada ce acoperea torsul „copilului” îi conferea un fals aer de sirenă proaspăt ieșită din apă.

— E o cheie, repetă directorul, ștergându-și ochelarii.

— Explicați-vă! îl repezi Fanning. Vreți să spuneți că numai ea poate să descuie seifurile?

— Exact. Ea singură poate neutraliza puterea distructivă a garguilor.

— Prin telepatie?

— Nu prin telepatie, ci cu ajutorul unei combinații viscerale. E destul de dificil de explicat. Să zicem că știe să „apeșe” pe organele animalelor, la fel cum ai apăsa pe clapele unui pian. Cunoaște acordurile care trebuie formulate pe claviatura organică a pachidermelor pentru a le face să adopte un anumit comportament.

— Stați așa! îl întrerupse Fanning. Ați pomenit de o claviatură organică... Presupun că, în realitate, e vorba de excitarea cutărei sau cutărei glande, astfel încât să se provoace o secreție hormonală ce intervine direct asupra mișcărilor reflexe ale fiarei...

— Da. Știe, de exemplu, că stimulând manual o anume capsulă va sili garguiul să deschidă gura, că masând un anumit loc de secreție va face animalul să adoarmă. E o muziciană perfectă a fiziologiei, cunoaște toate acordurile ce dirijează funcționarea animalelor. N-are decât să întindă mâna, să scotocească între două pliuri glandulare, pentru a comanda fiara, aidoma unui pilot de turboreactor instalat în fața tabloului său de bord!

— Okay, interveni Sarah. Dar pentru a accede la aceste... *comenzi*, trebuie să ajungă în interiorul monstrului!

— Aveți perfectă dreptate, se fuduli piticul. Ea a fost concepută pentru a trăi în deplină securitate în interiorul tubului digestiv al animalelor. Pielea ei secretă în permanență o sudoare gastro-rezistentă care-i permite să scape de atacurile sucurilor gastrice. Prin urmare, se poate deplasa de la un capăt la altul al animalului în care se cuibărește, fără teama de a fi digerată! Înțelegeți șmecheria? Cheia care descuie seiful se află în interiorul seifului încuiat!

— Irezistibil! exclamă Mathias, încercând să-și ascundă spaima.

O contempla pe „fetiță” silindu-se să nu caște gura de stupefacție. Așadar, făptura aceea micuță putea trăi în pânțele monstrilor ca o cârtiță în fundul galeriei ei? Se târa

probabil din tuburi în conducte, bălăcindu-se în secrețiile gastrice, orientându-se pe pipăite prin labirintul organelor. Dădea un șut într-o mare glandă gălbuie, iar fiara deschidea botul, fricționa o capsulă cleioasă și garguiul adormea, strangula o venă, înnodea un nerv, iar dragonul devenea nebun de furie.

— E o solistă, repetă directorul satisfăcut, o mare artistă!

Sarah făcu un pas înainte, întinzând mâna în direcția „copilei”, apoi se răzgândi. Nicio scânteie de interes nu străbătu ochii fetei.

— Nu simte nimic, confirmă directorul B.D.S. Nu e decât o asamblare de organe, un soi de ordinator meșterit din tuburi și țesut muscular. Se hrănește cu energie pură, la fel ca animalele. Când nu e solicitată, intră în transă cataleptică.

— Deci o veți face să coboare în burta fiarelor? întrebă Sarah Muraille cu o voce firavă.

— Da, se va cățăra în botul fiecărui monstru, noi îi vom da casetele conținând bijuteriile, iar ea le va duce până în stomac, târându-se de-a lungul tubului digestiv, după ce, în prealabil, va fi înfășurat cutiile plumbuite într-o rețea gastro-rezistentă țesută din părul ei.

— Din părul ei? sughiță Fanning.

— Da. În realitate, șuvițele ei sunt niște alge cu proliferare rapidă. E de ajuns să le umețeze cu saliva sa pentru a declanșa un proces de proliferare accelerată. În câteva minute, un pumn de „fire de păr” dă naștere unei foi proto-plasmice în care se poate ambala o casetă plină cu aur. Am vrut să evităm necesitatea de a manipula noi înșine peliculele refractare la sucuri digestive. Mă temeam de o eventuală sustragere... Furtul unui fragment din această materie le-ar fi permis hoților competenți să sintetizeze o algă cu proprietăți similare și deci să fabrice scafandri rezistenți la procesele digestive ale garguiilor. „Ciobănița” e unica deținătoare a învelișurilor și numai saliva ei le poate activa. Astfel, realizăm o dublă securitate. Puteți încerca să-i smulgeți o șuviță de păr, dar n-o veți forța să vă scuipe în palmă. În orice caz, o agresiune împotriva ei ar provoca deșteptarea imediată a fiarelor.

— Dar cum comunicați cu ea? Cum îi dați de știre ca trebuie să procedeze la deschiderea unui seif sau a altuia?

— Datele de deschidere au fost fixate în avans și preprogramate. Clienții noștri au acceptat această constrângere, căci e minimă în raport cu garanția de securitate pe care o asigurăm. La fiecare asemenea scadență, pe care le păstrez secrete, ciobănița va deschide botul fiarelor și ne va aștepta ordinele. Aceste ordine îi vor fi transmise cu ajutorul unui cod de frecvență vocală. Dacă nu identifică respectivul

cod, sau dacă nu primește niciun mesaj în cele trei minute care urmează deschiderii seifurilor vii, le va ordona garguilor să-și închidă la loc fălcile. În acest caz, procedura de retragere va fi amânată până la viitoarea scadență.

— Nu e un sistem foarte suplu, remarcă Sarah.

— Nu poți să fii suplu când adăpostești destule bogății ca să cumperi întreg Pământul! îi replică omulețul. Clienții noștri preferă să-și știe bunurile la loc sigur. Nu funcționăm ca un distribuitor de bilete, scumpă prietenă!

— Un lucru mă nedumerește, mormăi Fanning. Cum poate „ciobănița” dumneavoastră să comande patru gargui în același timp? Aveți patru „ciobănițe”, nu-i așa?

— Nu, dar unul din aceste animale îndeplinește funcția de *squadron-leader*. Acționând asupra lui, acționează automat și asupra celorlalte. N-am să vă spun despre care este vorba. De altfel, sunt greu de deosebit, iar „ciobănița” are întotdeauna grijă să amestece turma când suntem întorși cu spatele.

— În regulă, capitulă Mathias, înainte de a-mi pronunța verdictul, mi-ar trebui eșantioane de carapace și câteva picături de suc digestiv. Vreau să mă asigur că atacă într-adevăr toate materialele rezistente.

— Imposibil. Niciun secret de fabricație nu poate trece de limitele acestei incinte. În plus, n-ați putea transporta sucurile disociatoare decât într-un săculeț confectionat din algă refractară, ceea ce ar însemna să vă furnizăm formula materialului gastro-rezistent utilizat pentru protecția casetelor. Dacă insistați, vom contacta o altă companie de asigurări.

Sarah se agită.

— Nu vă neliniștiți! interveni ea. Căutăm doar să ne facem meseria.

— Știu, dar nu e cazul să vă ambalați prea mult! i-o tăie sec directorul. Ne vedem siliți să semnăm un contract de asigurare deoarece așa ne obligă legea. De fapt, suntem convinși că nu ne paște niciun pericol. Sistemul nostru de protecție este perfect. Nimeni nu se poate strecura aici. „Ciobănița” deține în memorie amprente vocale ale persoanelor acreditate, fiind capabilă să depisteze orice imitație, oricât de iscusită ar fi. În plus, un seif nu poate fi deschis decât când formula de apel e pronunțată simultan de către bancher și de proprietarul comorii. Am pus la punct un adevărat labirint de obstacole insurmontabile. Dacă se comite o singură eroare, fiarele trec direct la atac. Nu prea văd cine s-ar aventura într-o asemenea capcană!

Sarah își înclină capul, făcând eforturi vizibile ca să nu-l pună la punct pe încrezutul personaj.

— Vizita a luat sfârșit! anunță directorul B.D.S. E timpul să urcăm. Vom discuta celelalte amănunte în biroul meu.

— Când vor înghiți seifurile prada ce le este destinată? întrebă Mathias.

— În același minut în care vom fi semnat acest contract. E un preambul legal pe care, din nefericire, trebuie să-l respectăm. De fapt, compania dumneavoastră nu-și asumă niciun risc. În mod normal, n-ar trebui să achităm decât o primă derizorie!

Mathias își înfundă mâinile în buzunare. Suficiența omulețului începea să-i înfierbânte urechile.

Micul grup reveni la ascensor. Fanning ascultă distrat discuțiile juridice care urmau. Imaginile înregistrate în criptă i se învâneau prin creier într-un ritm accelerat. Revedea pachidermele, fetița fără suflet, trapa metalică a depozitului de bombe. Niciodată nu mai întâlnise un asemenea dispozitiv. Se părea că B.D.S.-ul prevăzuse totul. Pătrunderea în criptă ar fi echivalat pur și simplu cu o sinucidere.

Se părea... Formula îi răsună în craniu ca un ecou ce refuză să se stingă. Și, independent de voința sa, un glas interior îi murmură că exista o falie în acea întreagă desfășurare de forțe. O fisură minimă, dar care putea compromite tot edificiul.

„E o idioțenie!”, mârâi el în sinea sa. „Nu există niciun risc. NICIUNUL.”

Parlamentările luară sfârșit după o oră. Sarah își strânse hârtiile și se despărți de antipaticul director. Mathias o urmă. Când ajunseră la baza turnului, femeia lăsă să-i scape un oftat și se răsuci spre polițist.

— Ei, ce părere ai? E o fortăreață, nu?

— Aș zice mai curând că seamănă cu un castel pentru filme de groază. O copilă zombi, monștri, bombardamente la ore fixe. Cu excepția unor kamikaze, nu văd cine ar putea încerca o spargere în peisajul ăla de iad! Semnează-ți contractul și grăbește-te să uiți acel coșmar!

Pronunțând aceste cuvinte, era conștient că minte. Era o impresie difuză pe care nu reușea să și-o explice. Dar știa deja că spiritul său înregistrase un defect în procesul defensiv al B.D.S. Odinioară, când lucra la anchetele criminalistice, creierul său proceda la fel, colaționând și analizând informațiile aproape fără ca el să-și dea seama... Mathias învățase să utilizeze acest curios procedeu de inducție, așteptând calm ca soluția să iasă singură la iveală. Aceasta se putea manifesta sub forma unui vis sau a unei imagini cvasi-halucinatorii.

Sarah se întorcea la sediul companiei, așa că îi propuse să-l ducă până-n centrul orașului. El o refuză, pretinzând că preferă

să meargă pe jos, ca să se mai aerisească puțin.

După ce rămase singur, Mathias se plimbă vreme îndelungată, fără să vadă pe unde calcă. Spectacolul din criptă îi defila neconținut prin minte ca un film montat în buclă: monștrii, fetița zombi, lansatorul de bombe... Nu știa ce sens avea o asemenea încăpățănare.

„Ai să-ți capeți procentajul. Ți-ai dat avizul, acum poți uita tot ce ai văzut!”, se muștra el. „E o afacere clasată!”

Curând începură să-l doară picioarele și capul. Își dădu seama că mersese ca o brută, traversând jumătate din oraș în pas de marș. Epuizat, intră într-un restaurant unde încă se mai servea carne adevărată. În general, gastronomii ocoleau aceste unități, datorită originii îndoielnice a tocănițelor incluse în meniu. Se zvonea că bucătarii din acele unități foloseau fără nicio jenă carne de pisici și de câini pentru a-și asorta felurile de mâncare. Lui Mathias puțin îi păsa, prefera să mănânce friptură de câine autentic decât pui de sinteză în constantă regenerare!

Se instalează aproape de galantar. Se gândea la Patricia. Nu îndrăznea să-i anunțe viitoarea concediere și consecințele judiciare pe care, probabil, urma să le suporte. Ce-avea să se întâmple cu ea dacă era condamnat la șase luni de închisoare? Și-o imagina ducându-se să se prostitueze pentru a-și plăti în rate scafandrul de protecție urbană...

Patricia era pe cale să-și piardă mințile, la fel ca două treimi din locuitorii orașului. Mathias se pomeni visând la ceea ce-i spusese Sarah Muraille în privința țărilor subdezvoltate, pe care unii le considerau adevărate paradisuri, rupte total de infernul tehnologic al orașelor moderne.

Un zgomot de sticlă spartă îl făcu să tresară. Geamul zburase în mii de cioburi și frânturi tăioase erau presărate pe jos. Fanning se ridică în picioare. De cealaltă parte a galantarului sfărâmat îl zări pe Armless. Acesta lovi din nou cu capul în vitrină, desăvârșindu-și opera, iar Mathias fu împrăștiat cu cioburi de sticlă. Pe trotuar, Cască-de-os rânjea și-și agita grotesc ciaturile.

— Te-ai ars, pușor! rânji mutilatul cu o strâmbătură oribilă. Într-o lună o să dormi la zdup și prietenii mei o să aibă grijă să-ți vină de hac. În timpu-ăsta, io o să mă ocup de gagica ta... Are craci mișto, din câte am auzit...!

Înainte ca Mathias să fi putut schița un gest, ciungul sări înapoi, pierzându-se apoi în mulțime. Fanning își lăsă șervetul să cadă. Dintr-odată, îi trecuse foamea.

CAPITOLUL VI

Carapacea monstrului zgâria pereții criptei, fărâmițând pietrele cu un zgomot asemănător celui produs de un cutremur de pământ. Platoșa osoasă părea tăiată ea însăși din cea mai dură rocă. O piatră concepută pentru a măcina zidurile fortărețelor, pentru a traversa spațiul fără a suferi de pe urma frecării cu aerul. O simțeai capabilă să coboare pantele unei veșnice avalanșe fără a se toci sau a-și pierde ceva din asperități. Fiara se învârtea în cerc prin subsolul băncii, dând lovituri cu capul în fundațiile clădirii. Iar aceste șocuri surde se repercutau până în înaltul construcției, făcând să tremure antenele de televiziune instalate pe acoperiș. La etajele superioare, locatarii se chirceau din ce în ce mai mult, cu fiecare vibrație. Lingurile și furculițele zăngăneau pe fundul sertarelor, lustrele oscilau, parchetele trepidau gemând. Tot turnul fremăta de nerăbdarea bestiei. Cu toții știau că în acea noapte trebuiau să doarmă în mijlocul cutremurului general, al acestei fibrilații a pereților și plafoanelor, dar se prefăceau că nu observă nimic, „*ca să nu se sperie copiii*”. Erau însă siguri că se va găsi un puști care să întrebe cu glas pițigăiat:

— Auzi, mămico, de ce se mișcă casa? Iar fuge dragonul din pivniță după fetiță, ca s-o mănânce?

Atunci mamele își strângeau pruncii la sân, murmurând vorbe incoerente ce aveau menirea să alunge frica. Atunci tații blestemau încă o dată B.D.S.-ul, aprinzându-și nervoși o țigară. Clădirea nu mai era decât un donjon ridicat deasupra catacombelor unei cumplite hrube, un turn balastat la temelie de o stivă de bombe și stând în echilibru pe balonul găunos al unei cariere locuite de monștri. Din ce în ce mai des izbucneau scene de familie. O femeie se arunca asupra soțului ei, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Trebuie să ne mutăm! urla ea. Nu se mai poate trăi aici! Ascultă zgomotul! Aud zăngănitul furculițelor în sertarul cu tacâmuri, clinchetul ciucurilor lustrei care se ciocnesc, și mai există și chestia aia din fundul pământului, care se plimbă ca o fiară în cușcă! Trebuie să plecăm, pricepi? Într-o zi o să se sature de-atâta așteptat și O SĂ IASĂ! Vrei să fim aici când se va întâmpla asta?

În criptă, garguiul își deschidea încet botul reptilian. Și această căscare bruscă amintea de fisura unei plăci tectonice

frânte de un cutremur. Botul i se preschimba deodată în cavernă vie, în crevasă umedă, într-un concert de clipoceli. Fetița cu ochi goliți de expresie escalada atunci tunelul elastic al tubului digestiv. Ieșea brusc din fundul gâtlejului, încleiată de secreții, umblând în patru labe pe salteaua limbii grase cu papilele ridicate. Goală, cu trupul muiat în salivă, înainta spre bariera dinților fără a manifesta nici cea mai mică teamă. Locuia în fiară, la fel cum alte fiare pot locui în om. Parazit minuscul, ea domnea peste imperiul organic al acelei mașinării de distrugere și oroare. Era comandantul de bord al unui vehicul făcut din carne și umori. Trăia în centrul unui motor, aidoma unui mecanic ce locuiește în inima unei chiulase. Din când în când, activa o glandă, răsucea un nerv pentru a determina pachidermul să se miște și a-l feri de anchiloză. Se distra de mersul lui greoi ce făcea să se cutremure solul. Îi ordona să caște, așa cum i se ordonă unui submarin să iasă la suprafață. Atunci urca din nou spre lumină, târându-se prin traiectele lipicioase ale măruntaielor și se lungea pe limba fiarei ca și cum s-ar fi tolănit pe o plajă. Privea cripta, rezemându-și coatele de colții monstrului ca de o balustradă. Contempla universul limitat al carierei și visa la spații infinite. Căldura ce urca din stomacul animalului îi mângâia fesele și spatele gol cu o duhoare de viscere. În jurul ei, mirosea a măcelărie, a mațe revărsate din pântec de o lovitură ucigașă de cuțit. Mirosea a intimitate organică și a ascunziș secret. Dar fetița nu simțea niciun dezgust. Îngenunchea leneșă pe limba garguiului, în timp ce carapacea dorsală a acestuia sfârâma stâncile carierei. Câteodată, când plectiseala stârnea în ea pulsuni rele, constrângea animalul să dea lovituri cu capul în pereți, așa, ca să-i zguduie, ca să se clatine turnul... Jubila gândindu-se la cei de la etajele superioare, la frica lor dementă. Și-i închipuia stând cu urechea ciulită, lipită de ziduri, numărând ecourile ce urcau din adâncuri.

Bum... Bum...

Monstrul transformat în berbec ce lovea stânca, zgâlțâind pielea trotuarelor, făcând să vibreze stâlpii și să tremure vitrinele.

Bum... Bum...

Într-o zi, la sfârșitul unei după-amiezi mai interminabile decât celelalte, avea să declanșeze un cutremur de pământ, pentru simpla ei plăcere, pentru a asculta zgomotul pe care-l va face imobilul năruindu-se. Credeau cu toții că n-avea suflet, că în creierul ei nu se afla decât un pumn de reflexe condiționate cu grijă... Se înșelau însă amarnic. Ea gândea încet, cu o amorțeală cauzată de lipsa de obișnuință, e drept, dar gândea.

Simțea... *lucruri*. Vibrații intense, mișcări nestăpânite ce o făceau să fie tristă sau rea, în funcție de oră.

Uneori se întreba dacă, după chipul și asemănarea garguiului, nu era și ea locuită de un parazit, o ființă mai mică, al cărei rol ar fi fost s-o manipuleze, răsucindu-i nervii sau apăsând-o pe glande. Ar fi fost logic, nu? Ideea asta o obseda de zile-ntregi. Deschidea gura și-o explora pe dinăuntru cu vârful arătătorului pentru a încerca să surprindă creatura ieșită să ia aer curat. Ea locuia garguiul, cineva o locuia pe ea... Acest parazit era, poate, la rândul lui, gazda altui „conducător” mai mic... De unde să știe? Întotdeauna, în acest punct al reflecției o apucau amețelile. În același fel, cripta, acea lume teribil de limitată, se deschidea poate spre un univers de încapsulări infinite. În definitiv, cine pe cine manipula? Parazitul parazitului parazitului parazitului para...!

La ce nivel de profunzime se situa deci începutul lanțului? Fără îndoială, nu făcea decât să se supună unui gnom găzduit în interiorul propriului stomac, tot așa cum garguiul răspundea solicitărilor sale. Nu era decât o marionetă ce acționa o altă marionetă...

Toate acestea erau extrem de complicate. Prea complicate pentru creierul ei neantrenat. Într-o zi, când va fi reușit să deprindă obiceiul de a medita, va încerca să lămurească lucrurile... Pe moment însă nu-și putea solicita creierul mai mult de-o oră pe zi fără a îndura niște migrene groaznice. Nu-și permitea o existență interioară decât pe durata scurtelor recreații pe care și le acorda în botul monstrului. Acolo, rezemată cu coatele de balustrada colților sclipitori, se antrena să pună în mișcare lucrul acela cenușiu pe care i-l fixaseră în craniu. Cel mai adesea era extrem de dificil, căci circumvoluțiunile acelei materii cleioase semănau mai mult cu coridoarele unui labirint pustiit decât cu meandrele unui creier activ.

Fetița ezita să pășească mai departe. Șonticăia în pragul conștiinței ei, ca un tanc înfricoșat la gura unei imense caverne pline de ecouri. Vidul o speria. Se întreba dacă, într-o bună zi, va fi capabilă să urle atât de tare pentru a umple tot spațiul acelui dom părăsit cu strigătul ei.

Își amintea perfect de „nașterea” ei în laboratoarele Mikofsky. Fețe aplecate deasupra cuvei unde începea să palpate, morman de gelatină protoplasmică fără a i se fi dat încă nicio formă definitivă. Avea ochi, un creier, dar nu și corp. Aceste organe de înregistrare pluteau în profunzimea masei celulare în curs de formare, captând deja imagini, încercând cu disperare să le eticheteze. Vocile se gravaseră în ea ca pe o pistă magnetică, și abia mult mai târziu putuse da un sens

frânturilor de dialog stocate într-unul dintre sertarele așa-zisei sale memorii.

— *Dacă am face un personaj de bandă desenată?* spunea un tip masiv și neras, cu bluza albă împânzită de pete. *Ar fi nostim, nu? Livrăm fiarele împreună cu un omuleț caraghios, care le-ar atenua aspectul oribil. Mie mi se pare o idee bună.*

— *Comercialii nici nu vor s-audă,* replicase atunci un om chel cu buza superioară împovărată de o enormă mustață neagră. *Se tem că o cheie în formă de Mickey Mouse ar dăuna seriozității operațiunii. Fabricăm seifuri, nu pușculițe pentru puștani!*

— *Okay. Atunci ce vor? Un monstru și mai hidos decât ăștia?*

— *Nu, sunt și eu de acord cu ideea unui contrast care să îndulcească lucrurile. Ceva plăcut ochiului.*

Discutaseră astfel o veșnicie. Unii propuneau un animal — o maimuță, de exemplu —, alții se gândeau la un umanoid stilizat, cu aspect liniștitor.

— *Nu, tranșase problema o femeie cu ochelari enormi, în niciun caz personaje din desenele animate! Ne-ar lua drept niște bufoni. De ce nu o fetiță? Ceva care să se afle la mijloc între sirenă și elf. Drăguță la privit, dar un pic ireală.*

Toți se aplecaseră spre vasul cu gelatină vie.

— *Crezi că biftecul ăsta gânditor se poate transforma în ceva plăcut la vedere?* mârâise unul dintre bărbați cu o grimasă rea.

— *Ești un nesimțit!* protestase femeia. *Vorbești despre un organism pe care tocmai l-am făcut să se nască.*

— *Deja cazi în capcana romantismului!* vocifera bărbatul. *L-am fabricat, nu l-am făcut să se nască. E la fel ca și cum ai fi construit un motor cu țevi de carne și nituri din cartilagiu. Nici măcar un biftec gânditor nu e, e un ordinator meșterit cu carne! Comedia asta e complet lipsită de afectivitate.*

Fetița asculta în repetate rânduri aceste înregistrări așa cum ai răsfoi un vechi album de fotografii. Capul ei era un hangar încărcat de mobile cu sertarele goale. Fusese învățată să execute gesturi, să adopte anumite atitudini. I se planificase viața în funcție de rolul pe care urma să-l joace în burta fiarei, dar asta lăsa destule dulapuri neocupate, multe căsuțe albe, alveole virgine...

Înlăuntrul ei exista o poftă monstruoasă, o exigență căreia nu știa ce anume să-i dea. Un vârtej îi agita centrul craniului, un turbion ce aspira vidul. Ghicea că-i scăpa ceva fundamental, ceva pe care CEILALȚI îl posedau. Era invidioasă pe ei, ea, ordinatorul de carne. Îi... *detesta*. Acest sentiment îi ținea de cald, căci constituia o dovadă a capacității

ei afective. Și-l cultiva cu grijă, întreținându-l ca pe o flacără rară, temându-se să nu-l vadă dispărând sau atenuându-se. Ea exista prin ură, și asta-i ajungea. Când îngreunarea mintală îi lua în stăpânire spiritul, când se simțea redevenind o mașină și capul i se umplea de un zgomot confuz, asculta din nou înregistrările conversațiilor premergătoare „nașterii” ei, absorbind cu nesaț disprețul conținut în fiecare cuvânt: *Biftec gânditor... Mașină de carne... Chestia asta... Comedia asta...*

Astăzi exista în ciuda lor, independentă de ei! Nu-i trebuia decât timp!

Timpul de-a învăța să se slujească de bulgărele cenușiu pe care i-l îndesaseră în cap. Iar pentru asta trebuia să se mențină în viață, să păzească scânteia de sentiment ce pâlpâia în ea. Știa că dacă acel licurici s-ar stinge, avea să piardă orice șansă de a-și depăși condiția de maldăr de gelatină protoplasmică.

Trebuia să-i urască, în fiecare clipă, în fiecare minut. Într-o zi, avea să descopere la ce servea acest sentiment care palpita în ea și o ajuta să se smulgă din somnambulismul căruia îi fusese predestinată.

Făptura aștepta, tupilată în pântecul fiarei, chircită peste sine însăși, sugându-și degetul pentru a semăna cu o fetiță adevărată. Și lucrul acela creștea într-însa. O flacără roșie care lumina hangarul gol al spiritului ei. Într-o zi le va dovedi...

Fetița cu ochii goi se lăsă să alunece pe limba monstrului pentru a ajunge în fundul beregatei. Saliva fiarei înlesnea coborârea și căzu aproape de îndată în tunelul esofagului. Glandele ei olfactive o făceau imună la înfiorătoarea duhoare ce domnea în labirintul visceral al garguiului. Goni pe toboganul tunelului, în mijlocul băltoacelor de salivă. Monstrul închise fălcile, transmitând un ecou surd prin fiecare os al scheletului ei.

Mathias o privea pe Patricia dormind în mijlocul cataloagelor mototolite. Din ajun, i se învărtea în cap o idee plină de răutate. O idee împrumutând numele lui Cornélius Vladewsky. Între timp, se înnoptase, iar numele continua să-i alerge în cerc prin cuget: *Vladewsky... Vladewsky...*

Mathias stătea așezat pe o saltea pusă direct pe podea. Neoanele luminau talmeș-balmeș-ul din cameră, cu străfulgerări albastrii. Fanning își privea fix tubul moale al sexului. Poate-ar fi fost mai bine să se arunce peste tânăra femeie pentru a uita ceea ce clocea încetișor înlăuntrul lui... Poate că ar fi trebuit s-o ținuiască, prin împingeri puternice ale

șalelor, pe somiera ce ținea loc de pat... Numai că Patricia dormea somnul grețos pe care-l provoacă narcoticele. Iar ideea se învârtea în țeasta lui Fanning ca un vultur descriind cercuri din ce în ce mai strânse.

Se ridică și începu să-și îmbrace veșmintele de predicator. Stofele lunecau greu pe pielea sa umedă de transpirație. Se încălță clătinându-se și ieși din apartament ca un hoț.

De îndată ce se văzu în stradă, o luă la fugă. Alerga ca să nu urle. Tensiunea nervoasă îi umfla pieptul cu un preaplin de vapori anunțând explozia. Se afundă sub arcade, dând din brațe ca să-și țină echilibrul. Derbedeii ce se învârteau pe-acolo o luară la sănătoasa văzându-l, convinși că zăriseră un *loup-garou*¹² în plină transformare. Mathias se prăbuși în capătul bulevardului, cu spume la gură. Încercă să-și răcorească fruntea pe marmura unui monument închinat morților, dar avea o asemenea febră încât încălzi lespede.

Puțin mai încolo, o Unitate de justiție autonomă urmărea doi hoți pe motocicletă. Pilotul mergea în zig-zag printre coloanele arcadelor, pentru a scăpa de cleștele articulat al tancului mobil, dar brațul de oțel nu lua în seamă aceste tertipuri și se năpustea pe scurtături, zdrobind trunchiurile stâlpilor și spărgând vitrinele. Când șenilele trecură huruind la câțiva centimetri de fața lui, Mathias se ghemui lângă monument. Strada desfundată împrăștiă solzi scămoși. Blindatul nebun sughița răspândind un miros de ulei cald. Articulațiile brațului de intervenție scrâșneau la fiecare mișcare, iar fălcile cleștelui clănțneau ca niște foarfeci, mușcând fără discernământ trotuarele sau mașinile staționate.

După câteva clipe, Mathias se ridică și se năpusti pe o străduță lăturalnică. Simplul fapt de a fugi îl desemna ca pe o virtuală țintă, dar nu se putea abține. În cele din urmă, se opri gâfâind în holul unui imobil lepros. O cutie de scrisori turtită anunța cu litere pe jumătate șterse:

Cornélius VLADEWSKY. Etaj 2.

Fanning se agăță de balustradă și urcă greoi panta scărilor scârțâitoare. La etajul doi dădu peste o ușă blindată ce se întredeschise automat la apropierea lui.

— Te-am văzut pe geam când ai sosit, rosti un glas găjâit din interiorul apartamentului. Intră și ia un ciocan...

Mathias se strecură prin crăpătura panoului de oțel. Un bărbat slab, descărnat, stătea în patru labe în mijlocul unui covor ros până la urzeală. Era în slip și tricou de corp, ca un om care tocmai a sărit din pat. Părul lung și cărunț îi atârna în față, mascându-i trăsăturile scobite. Bărbatul ținea un ciocan și părea ocupat să pândească ceva ascuns sub un bufet.

— Scârboșeniile astea se înmulțesc, mormăi el în loc de salut. Mai rău ca gândacii sau ploșnițele... Ar fi trebuit să fiu mai prudent...

Fanning se lăsă să cadă pe un scaun. Apartamentul semăna mai mult cu un laborator decât cu o locuință. Acvarii cu gelatină protoplasmică umpleau tot locul. Cornélius Vladewsky amplasase cam peste tot cuve emailate pline cu o dulceată vie, alimentându-se din butelii mari cu glucoză agățate pe stativ. În centrul încăperii se afla un pat de campanie cu cearșafuri îngălbenite.

— Cu ce te ocupi, de când te-au pus pe liber de la laboratoarele Mikofsky? întrebă Mathias, încercând să-și potolească bătaile dezordonate ale inimii.

— Lucrez pentru albumele de bandă desenată, bodogăni Cornélius. Fabric personaje din gelatină protoplasmică după schițele pe care le primesc prin poștă. Meșteresc șoricei care sar prin aer, rațe care zâmbesc, vaci care dansează... N-ai răsfotat niciodată vreuna din revistele astea pentru cretini?

— Ba da. Credeam însă că sunt concepute în ateliere aseptice...

— Faci bancuri? Ar costa prea scump. Ni se furnizează gelatina, asta-i tot. Noi trebuie să ne descurcăm pentru a o transforma în imagini mișcătoare. În plus, trebuie să fie parfumate și să aibă gust bun!

Cornélius își prăvăli ciocanul peste o formă minusculă ce se târa pe covor. Mathias avu timp să distingă un fel de leu împopoțonat cu cască colonială și chiloți roșii. Bucata de gelatină explodează sub impactul ciocanului. Șocul stârni din ascunzători alți lei gătiți la fel, care începură să se ascundă în crăpăturile parchetului. Se risipeau ca insectele nocturne surprinse de lumină. Cornélius îi urmărea dând cu ciocanul în podea.

Fanning simți că fierbe de nerăbdare.

— Oprește-te! urlă el. Ce faci, pentru Dumnezeu?

— E greșeala mea, gemu omul cu păr sur. Pentru a câștiga timp, am vrut să pun la punct o formă de protoplasmă ce se reproduce prin sciziune, ceea ce m-ar scuti să compun de două sute de ori același personaj, înțelegi? Necazul e că nu mai reușesc să le-mpiec să se reproducă. Sunt literalmente invadat de eroul unei benzi desenate complet idioate: Fanouk, leul explorator... Sunt peste tot, în fiecare fisură, după mobile. De cum sting lumina, o iau la fugă prin apartament și se urcă pe mine.

— Se reproduc?

— Da. Scindându-se pe mijloc, ca amibele. La început era practic, câștigam o grămadă de timp. Indivizii mă plăteau ca să

compun o sută cincizeci de Fanouki trăgând cu revolverul. Eu nu făceam decât unul, iar următorii se fabricau de la sine... Dar, de la o vreme, au început să dea pe dinafară. Ascultă, mai bine ia un ciocan și ajută-mă!

Mathias se supuse. Un leu mic se târa aproape de pantoful său stâng. Îl strivi. Personajul explodează pe dată, preschimbându-se într-un scuipat lipicios și incolor.

— E adevărat c-o să înfunzi pușcăria? murmură dintr-odată Cornélius cu un glas ciudat de șuierător.

Fanning fremăta. Bătrânul nebun continua să fugărească animalele de gelatină pe întinderea covorului peticit.

— Știi de ce te afli aici, continuă el, fără a-și privi interlocutorul. Nu-i prea complicat de ghicit. Am să-ți spun ceea ce vrei să auzi: FĂ-O!

— Despre ce vorbești?

— Despre spargere! Îți spun eu: fă-o!

— Ești ticnit!

— Iar tu, ipocrit. Știi că laboratoarele lui Papa Mikofsky au livrat patru seifuri vii la B.D.S. Mi s-a mai povestit și că ai fost să „expertizezi” lădoaiile alea împruțite... Așa se nasc întotdeauna ideile. Ți-o repet: fă-o! Ai venit ca să-ți vorbesc despre gargui, nu?

Mathias se ridică în picioare. Sudoarea i se prelingea pe frunte, revărsându-se peste sprâncene. Începu să măsoare în zig-zag încăperea, printre cuvele cu protoplasmă. Pașii săi furioși făceau să se clatine baloanele cu glucoză agățate în cârligele lor. Într-un târziu, se opri. Douăzeci-treizeci de Fanouki fojgăiau pe masă, ronțâind un cotor de măr și niște firimituri de brânză.

— Nu-ți bate capul cu problemele de conștiință, îl sfătui Cornélius, băgându-și o mână în slip ca să se scarpine la testicule. Dacă respecti regula jocului, te-ai fript. Vei sfârși la ocnă, iar Cască-de-os o să-ți transfere gagică în cine știe ce bordel. Cu ce găsești în seifurile Băncii de Depuneri Speciale, poți să-ți cumperi jumătate din Pământ.

— Asta-i delir! bâigui Fanning. Nimeni nu poate da o asemenea lovitură! Ar fi o adevărată sinucidere...

Cornélius izbucni într-un râs astmatic care făcu să-i fluiera bronhiile pline de zgură.

— Nu face pe mironosița! rânji el. Dacă ești aici înseamnă că ai deja o idee, nu-i așa? Ai rumegat și-n cap ți s-a aprins un becuț. Ai găsit mijlocul de-a băga mâna în chiloții B.D.S.-ului, sunt sigur. Dă pe gură!

Mathias își șterse fruntea cu reverul mânecii. Ezita. Cornélius Vladewsky fusese deja dat afară de la laboratoarele Mikofsky pentru că se interesase prea îndeaproape de sistemul

seifurilor vii. Se murmură chiar că imaginase un anumit număr de „antidoturi”, punând în pericol fiabilitatea cuferelor de sinteză. O asemenea crimă nu putea fi trecută cu vederea.

— Prima problemă! atacă el. Cum ai face ca să pătrunzi în bancă? Fără îndoială, holurile, birourile și ascensoarele sunt sub supraveghere electronică. Intrarea prin efracție în localurile B.D.S. ar declanșa instantaneu zece semnale de alarmă. Or, nu ți-e necunoscut faptul că acel sector e trecut sub controlul mai multor Unități de Justiție Autonomă. Ai fi reperat și prins înainte de-a fi apucat să te strecuri în liftul ce coboară la criptă...

Fanning înclină capul.

— Știu. Mă gândeam însă să pătrund în local într-ascuns, prin fereastra de la căcăstoare sau ceva asemănător. Cred că există un vicleșug ca să te furișezi fără riscuri în subsolurile băncii.

— A, da? Haide, ador istoriile de genul ăsta, povestește! Știi că toată suprafața planșeului e echipată cu detectoare de greutate și că fasciculele electronice baleiază spațiul localurilor pentru a repera cea mai mică variație volumetrică?

— Da, mormăi Mathias, dar îți repet: nu se pune problema să intru prin efracție. Am să fiu livrat.

— Livrat?

Cornélius tresărise. Astfel dichisit — în slip, cu ciocanul în mână — oferea o imagine vrednică de milă.

— Știi cum sunt hrăniți monștrii ăia? reluă Fanning.

— Cu descărcări energetice.

— Exact. Această energie o obțin bombardând cripta.

— Așa, și?

— Și fără îndoială că nu ascultă bombele pe care le cumpără de la arsenal. Cineva care s-ar ascunde în interiorul uneia dintre ele ar fi automat coborât în interiorul depozitului și n-ar avea decât să aștepte cu răbdare până-i vine rândul să fie aruncat fiarelor.

— Stai-așa! Așteaptă! Și cum ar supraviețui tipul de pe urma unei căderi de patruzeci de metri? Crezi că se poate sări din înaltul unei trape de bombardament ajungând pe sol printr-o simplă rostogolire? Sau contezi pe o parașută?

— Nu. Voi coborî odată cu bomba. Mai înainte însă mă voi fi echipat într-un scafandru de protecție urbană. Un scafandru dotat cu compensator de șocuri și capabil să reziste la cele mai mari solicitări.

Cornélius se scărpină în barbă.

— Fir-ar să fie, șopti el, ar trebui să-ți cadă în mână un super-model. O armură de prima calitate. Presupun că pe urmă ai să te lași înghițit de unul din gargui?

— Da. Voi coborî în stomacul său și mă voi instala în peștera lui Ali Baba, în mijlocul casetelor pline cu aur, așteptând să se facă ziua. Când se vor dezactiva sistemele de securitate, am să ies din animal prin sfîcterul anal și am să iau ascensorul. Mă pricep destul de bine la electronică ca să reușesc să șuntez circuitul și să urc până la parter. În final, nu mi va mai rămâne decât să mă amestec printre angajați și clienți. Le-am studiat planurile. Au o asemenea încredere în jivinele alea încât n-au prevăzut ipoteza că cineva ar putea urca din criptă ziua în amiaza mare. Chiar directorul mi-a spus că ascensorul nu e protejat decât printr-un cod foarte banal. Se poate ieși ușor din bancă, întrucât e practic imposibil să intri... cel puțin, așa cred ei!

— Așteaptă! interveni Cornélius. În raționamentul tău sunt multe lucruri care nu merg. Dacă te lași înghițit de bestie, vei fi digerat automat de către sucurile gastrice secretate de stomacul ei. Niciun scafandru, fie el cât de perfecționat, nu va rezista agresiunii diastazelor mai mult de treizeci de minute. Nici nu se pune problema să aștepti liniștit deschiderea foalelor ca să ieși din ascunziș. La ora aia, scafandrul tău va fi complet dizolvat de substanțele corozive care-l vor impregna.

Mathias clipi din ochi.

— Dar credeam că armurile sunt invincibile...

— Te lași intoxicat de publicitate. Fiecare agresiune suportată scurtează durata de viață și eficacitatea unei cuirase. Un scafandru e ca o coardă de alpinism: rezistă la o cădere, la două căderi, și pe urmă... se rupe. În plus, aceste forme de protecție au fost concepute pentru orășeni, nu pentru combatanți. O armură purtată de un om normal nu încasează nici în zece existențe ceea ce o vei sili tu să îndure într-o oră. Treaba asta trebuie să-ți între-n cap: de fiecare dată când o să înregistreze o nouă agresiune, se va „fragiliza” încă puțin. Pornind cu un scafandru foarte bun, ai șanse să rezisti maximum trei sferturi de oră. Cele mai rele sunt sucurile gastrice. Au să-ți halească platoșa într-un timp record. Ai s-o vezi înmuindu-se, dizolvându-se, și-ai să te pomenesti gol-goluț în stomacul monstrului. Nu poți aștepta momentul când au să debranșeze sistemele de securitate. La ce oră se efectuează bombardamentul nutritiv?

— La miezul nopții.

— Nouă sau zece ore în burta unui gargui! E o dementă! Nu, e imposibil!

— Și dacă aș ieși cât mai repede posibil din monstru, încercând să fug către ascensor? M-aș ascunde într-o înfundătură, după ce m-aș descotorosi de scafandrul dizolvat.

— Exclus! Fiara te va urmări, fără să te slăbească o clipă. N-ai s-o poți ține în șah până la ora deschiderii birourilor — n-are sens să-ți faci iluzii. Și-apoi, dacă trebuie să șuntezi închizătoarea electronică a liftului, vei fi nevoit să te expui cel puțin zece minute, iar ea va avea tot timpul să te devoreze. Dacă nu mai porți cuirasa, de astă dată nu vei mai avea ocazia să te strecuri prin gaura curului! O să fii digerat în șaiszeci de secunde! Planul tău nu merge! Schema cu bomba e genială, dar te împiedici la procedura de ieșire.

— Vezi vreo soluție?

— Acțiunea sucurilor digestive nu poate fi întârziată. Ar trebui să poți manipula animalul din interior, acționând asupra glandelor, ceea ce e foarte complicat. Ai cunoștințe de fiziologie?

— Oarecum. La ce te gândești?

— La posibilitatea de a le provoca monștrilor o criză cardiacă.

— O grenadă n-ar fi de ajuns? Dacă explodează în pânțele bestiei, cred că...

— Nu! Porcăriile astea se hrănesc cu energie pură, știi doar! Suflul grenadei tale ar fi de îndată digerat ca o acadea. Nu există decât o singură modalitate de a scăpa: să intervii direct asupra anatomiei animalului, imprimând glandelor formula care să-l ucidă „natural”.

— Dar sunt patru gargui... Dacă omor unul, celelalte tot acolo vor fi, încercând să mă muște de cur!

— Nu și dacă ataci imediat monstrul care comandă turma. Odată cu moartea liderului, celelalte vor fi complet debusolate. Le va trebui o bună bucată de vreme ca să se reconstituie sub formă de clan, și asta-ți va lăsa răgazul să-ți faci bagajele.

— Ești sigur de teoria asta?

— Pe cât de sigur poți fi de orice teorie neverificată în practică. Tu vei avea posibilitatea s-o verifici!

— Crezi că voi reuși să-i provoc un infarct în mai puțin de treizeci de minute?

— E posibil, dacă-ți înveți bine lecția.

— Dar cum să recunosc conducătorul turmei?

— Nu-ți face probleme! Întotdeauna șeful atacă primul. Nu-ți rămâne decât să aștepti până ești înfulecat.

Mathias măsură nervos apartamentul în lung și în lat. Mirosul de gelatină protoplasmică îi provoca crampe la stomac.

— Mai e un amănunt, remarcă el. În interiorul garguiului principal e creatura aia căreia i se zice „ciobăniță”... Cum o să reacționeze când voi da eu buzna?

— N-o să reacționeze nicidecum. E o grămadă de carne fără inteligență, programată doar pentru a îndeplini un anumit număr de gesturi. Te va privi probabil cu gura căscată, ca o idioată-a-satului. Ceea ce vei face tu nu corespunde niciuneia dintre schemele implantate în creierul ei. Nu te ocupa de ea. Singura problemă reală e cum anume mă vei plăti pentru cursul de fiziologie pe care am să ți-l predau. Vreau zece la sută din pradă. Merită! Nimeni nu te-ar putea instrui mai bine. E necesar să fi stat ani de zile în preajma cuferelor vii ca să le cunoști geografia măruntaielor!

— Cinci la sută, propuse Mathias. Eu îmi asum toate riscurile.

— Okay! capitulă Cornélius. N-am știut niciodată să mă tocmesc. Mă duc să fierb niște cafea. Înainte de toate însă ești sigur că-ți poți procura un scafandru excelent de protecție urbană? Îți trebuie neapărat unul de primă clasă, nu platoșă de bucătăreasă...

— Se face, confirmă Fanning, am unul în vizor.

Vladewsky reapăru peste câteva minute cu o enormă cafetieră aburindă și două cești.

— E musai să-ți reușească lovitura! oftă el. E ultima noastră șansă de a fugi din țara asta de rahat, înainte ca roboții să-nceapă să ne plimbe în lesă ca pe niște câini.

— Unde-ai să te duci?

— În Africa sau în Indii... Acolo, încă mai poți să te caci fără ca vreo mașină să vină imediat să-ți ardă curul cu aerosol bactericid.

Bătrânul turnă cafeaua în cești, apoi se duse lângă bibliotecă și începu să cotrobăie prin rafturi. Deplasa cărțile gâfâind, ca și cum ar fi fost cărămizi mari îngrămădite la nimereală. De fiecare dată când mișca un volum, un cârd de leișori exploratori se împrăștiau de-a lungul etajerelor.

— Ascultă, spuse el, nu vreau să te amănesc. N-am lucrat la proiectul garguilor, dar am compus destule animale sintetice ca să știu că fiziologia lor e aproape întotdeauna calchiată după aceeași schemă. Există bineînțeles, o doză de risc. Băieții din laboratoare au putut recurge la unele inovații. Oricum, a trecut un an de când m-au aruncat în stradă. Tu hotărăști dacă accepți partea de înflorituri artistice din explicații...

— N-am de ales, mârâi Fanning. Grăbește-te!

Cornélius se apropie, cu brațele încărcate de cărți, broșuri și vederi în secțiune pe care le etală pe covor. Un peisaj de glande, nervi, vene invada pas cu pas planșeul. Bătrânul vorbea cu un glas monoton, de conferențiar obosit. Degetele sale alergau pe traseul arterelor, indicând zonele strategice.

Mathias avea impresia că studia un plan de metrou cu bifurcații extraordinar de complexe.

— Nu-i chiar așa de complicat, comentă Cornélius. Pilotarea unui animal sintetic poate fi învățată într-un weekend. N-am să intru în amănunte: ca să simplificăm, imaginează-ți că anatomia fiarei e un pian gigantic. Un pian din carne, ale cărui corzi sunt făcute din vene și mușchi. Nervii sunt pe post de clape. Dacă știi să apeși la locul potrivit, vei obține reacția dorită. Trebuie să înveți un anumit număr de acorduri fiziologice. Aceste acorduri guvernează garguiul, intervenind direct asupra secrețiilor lui hormonale...

Vocea lui Vladewsky torcea în urechile lui Fanning aida unui pisoai pe cale de a adormi. Arătătorul îngălbenit de nicotină fugea pe planșe și planuri. Animale jupuite se succedau prin fața ochilor, imunde rămășițe aruncate pe taraba unei titanice măcelării. Mathias lupta cu oboseala. Acum, că recunoscuse în fața propriei conștiințe dorința de a da o spargere, tensiunea nervoasă îl părăsise dintr-odată, lăsându-l moale, plutitor, ca un convalescent slăbit după o boală grea.

Cornélius îl ghida printr-o arhitectură de carne maltratată, sușotea, adoptând fără a-și da seama atitudinea unui conspirator de operetă. Semnala nervii ascunși sub grăsime:

— Aici va trebui să sapi, insistă el. Ciupind nervul, vei provoca o descărcare reflexă care...

Pe măsură ce bătrânul avansa în prezentarea strategiei sale mortale, Fanning își dădea seama cât de dificilă era treaba la care se înhăma.

— Toate astea o să le iei cu tine, să le studiezi serios, ca un elev care se pregătește pentru examen. Dacă ai nevoie de o explicație, mă găsești aici. Repetă-ți în gând că nu-i mai greu decât să conduci un camion mare sau un car de asalt. Singura deosebire e că, în cazul nostru, tabloul de bord e viu și că nu vei dispune decât de treizeci de minute pentru a face balena aia să crape. Dacă cercetătorii din laborator au operat modificări fiziologice, va trebui să bâjbâi puțin...

— Okay, oftă Mathias, îndeasă-mi toată literatura asta într-o geantă! Mă apuc să învăț de mâine. Mai întâi însă trebuie să pun mâna pe scafandru. Fără el, n-are rost să mă aventurez acolo.

— Vei jefui dugheana unui vânzător? Ai grijă, sunt supravegheate de Unitățile de Justiție Autonomă...

— Nu, am un alt mijloc. Cunosco o fată care are o cuirasă extrem de perfecționată pe care n-o folosește. Am să i-o iau cu împrumut pentru câteva zile.

— Și arsenalul, și bombele? Te-ai gândit cum vei proceda?

— Da. Cunosce bine dispozitivul de securitate. Ca sticlete, am avut dosarul în mâini. Din partea asta, nu voi întâmpina greutăți.

Se ridică de pe scaune, rămânând față în față. Tăcerea devenise dintr-odată mai densă. Pe parchet, personajele protoplasmice mișunau și se fofilau printre cărțile risipite.

— Încă mai poți renunța, spuse blând Cornélius. Asta-i fraza rituală care se pronunță în astfel de cazuri, nu?

— Știi bine că n-am de ales. De altfel, n-ai niciun chef s-o las baltă.

— Așa e, recunosc bătrânul, începând să strângă documentația într-un sac de pânză.

Când Fanning părăsi imobilul, bezna începea să se dizolve pe deasupra acoperișurilor. Se gândea la Sarah Muraille și la povestea pe care i-o pregătise: *„Înțelege, e vorba de Patricia, nevastă-mea. E atinsă de sindromul țestoasei, îi trebuie cu orice preț un scafandru. Dacă nu-i găsesc unul în patruzeci și opt de ore, e-n stare să se sinucidă. E pe punctul să-și piardă mințile. Împrumută-mi-l pe al dumitale... Nu riști nimic. Am să ți-l înapoiez...”*.

Era plauzibil? Da, poate, dacă năvălea peste ea intempestiv și știa să-și joace rolul.

Luă metrul. Oboseala și enervarea îi depuseseră pe piele o peliculă lipicioasă. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să iasă la baza imobilului unde locuia roșcata. O migrenă îngrozitoare îi sfâșia țeasta deasupra sprâncenelor. Apăsă butonul de apel al interfonului și-și spuse numele. Sarah nu păru surprinsă să-l audă. Acționă poarta de la intrare și deblocă ascensorul.

Mathias intră în cabină, cu stomacul contractat, repetând în minte textul. Epuizarea nervoasă îi conferea o expresie adecvată, dar se temea să nu vorbească fals. Ieși pe palier. Sarah Muraille îl aștepta în pragul apartamentului, înfășurată într-un capot de mătase. Fără machiaj, trăsăturile ei acuzau prima oboseală a celor patruzeci de ani. Avea ochii încercănați și obrajii umezi, ca o persoană care nu pusese geană peste geană. Fanning avu brusc certitudinea că gura femeii duhnea a tutun și alcool.

— Scuză-mă că te-am sculat la ora asta, atacă el, dar am o problemă. Patricia, soția mea...

— Intră, îl întrerupse Sarah, făcându-i loc.

Apartamentul era cufundat în întuneric. O singură veioză răspândea o aură albăstrie.

— Nu dormeam, murmură ea, cu o voce răgușită. Măntrebam când te vei hotărî să treci...

Fanning înghiți dureros. Ochii nu i se puteau desprinde de pe ușa întredeschisă a dulapului, dincolo de care ghicea silueta greoaie a scafandrului.

— Știu ce vrei să-mi ceri, spuse Sarah. Mai știi și la ce te gândești.

Mathias se răsuci pe călcâie. Femeia făcu un pas spre el, clătinându-se ușor. El pricepu că-și petrecuse noaptea bând. Sâni ei prea grei se înălțau și coborau în ritmul respirației precipitate.

— Și pe tine te muncește! îl ironiză Sarah. Ți se-nvârte-n creier ca un pește roșu înnebunit să găsească ieșirea din acvariu...

— Despre ce vorbești? se încumetă să întrebe Fanning, vizibil stânjenit.

— Despre B.D.S., șopti femeia, n-o face pe nevinovatul! Boala te-a pocnit în mijlocul criptei, alaltăieri. Ți-ai spus: „Și dacă ar fi o fisură?”. Nu-mi înșira povești! De atunci, n-am încetat o clipă să mă gândesc la treaba asta. Am privit planurile, am elaborat ipoteze... Dacă îmi ceri scafandrul înseamnă că ai găsit o modalitate... Mă înșel cumva?

Mathias ezită. Sarah îl privea cu un soi de răutate avidă. Capotul i se întredeschisese și i se distingeau clar desișul de păr pubian. Acest fapt nu părea însă s-o afecteze.

— Vreau partea mea! aruncă ea cu o voce tăioasă. Dacă-i jefuiești pe nemernicii ăia, vreau să-mi trag un beneficiu. Eu te-am introdus acolo! De scafandrul MEU e vorba!

Se apropie de Mathias, mai-mai să-l atingă, iar el simți cum îl inundă mirosul acelei femei neliniștite, cu subsuorile umede și gura păstoasă.

— Am înțeles că trebuia s-o facem, reluă ea, fixându-l cu un aer halucinant. E o mână pe care ne-o întinde destinul, și ocazia nu se va mai repeta! Dacă ne îmbogățim, vom putea fugi spre țările din lumea a treia. Vom începe o viață nouă, departe de tot acest infern informatic, de acești roboți care ne vor înghesui nu peste mult timp în cuștile unei grădini zoologice... Vei coborî în criptă și îi vei spinteca pe monștrii aceia, ca să-i faci să scuipe grămezile de diamante...

Femeia se agățase de reverele lui Fanning. Negligée-ul îi alunecase de pe umeri, și ea rămăsese în întregime goală. Carnea ei avea o tentă de o atroce fragilitate, un soi de maturitate apropiată deja de pragul prăbușirii. Mathias o cuprinse blând în brațe. Sarah plângea în tăcere, cu gura deschisă.

— Ne rămâne atât de puțin timp! gemu ea. N-ai impresia că orele curg din ce în ce mai repede, că zilele se scurtează, că anii se chircesc? Trebuie s-o facem iute! Ia scafandrul!

Urmează să-mi cedezi douăzeci la sută din ce vei obține. Asta va fi prețul colaborării și al tăcerii mele. Dacă ești prins, voi afirma că mi-ai furat armura.

— Dacă dau greș, n-am să mai fiu găsit! spuse sec Mathias. Nu există nicio șansă să mai găsească ceva. Monștrii or să mă digere, cu scafandru, cu tot, fără a lăsa nici cea mai mică urmă..

Sarah se ghemui la pieptul lui, continuând să plângă cu sughituri. Rămaseră astfel un lung răstimp, în timp ce lumina zilei creștea.

CAPITOLUL VII

Răsuflarea lui Mathias se repercuta în interiorul căștii cu acel șuierat vag metalic ce li se atribuie scafandrilor din filmele de aventuri. Noaptea învăluisese zona de sub copaci, dar amplificatoarele vizuale incorporate în fanta vizierei iluminau peisajul, dându-i aspectul unui vechi film alb-negru cu secvențe suprainpresionate. Mathias privea arborii, tufișurile, încercând un ciudat sentiment de irealitate.

Avea impresia că se așezase în fața unui televizor ce difuza o retrospectivă a filmului expresionist german. Aproape că-l mira absența subtitrării în partea de jos a imaginilor.

Făcu câțiva pași. Exoscheletul armurii răspundea admirabil solicitărilor interne. Decalajul între amorsarea mișcărilor „pasagerului” și realizarea lor mecanică era infim. Pe Fanning îl surprindea suplețea de manevră oferită de instalații. Se pregătise să înfrunte o mașinărie greoaie și stângace, un jug cu mișcări aproximative și înfiorător de limitate. Dar scafandru n-avea nimic din roboții de uzină ce repetau neconținut cele trei gesturi de bază necesare ambalării unei stive de cutii de conserve. Dimpotrivă, precizia mișcărilor sale era absolut surprinzătoare.

Fanning porni printre copaci. Microfoanele exterioare, cărora le dăduse puterea la maximum, îi transmiteau un tumult asurzitor făcut din zgomote minore. Fiecare crenguță trosnea cu o detunătură de magnum .357, vântul prin frunze amintea interminabila sfâșiere a unei pânze de corabie prinse în furtună. O pisică rătăcitoare miorlăia cu forța unor răgete de tigru... Mathias își auzea fiecare pas bubuind într-o vibrație surdă de gong maltratat. Se gândea la monștrii aceia din filmele vechi science-fiction a căror înaintare era punctată prin bătăi de tobă. Înainta printre copaci ca prin mijlocul unei machete.

„Voi scuipa foc”, își spunea, „voi strivi automobilele sub picioare, voi răsturna clădirile cu un dos de palmă...”.

Se imobiliză sub coroanele arborilor. În fața lui se înălța un zid de sârmă ghimpată cu încrucișări pline de țepi. Un soi de tricotaj înfricoșător din plasă, ai cărui ochi fuseseră concepuți să smulgă pielea vizitatorilor imprudenți. Cadavre de animale rămăseseră prizoniere ale acestei împletituri. Iepuri, nevăstuici,

spânzurau între firele de oțel; vântul le mișca rămășițele înnegrite, putrezite, răspândind în jur smocuri de blană...

Dincolo de sârma ghimpată se întindea un teren viran accidentat, presărat cu cratere, care părea să fi suportat o ploaie de meteoriți. O pancartă mare și învechită, flancată de un cap de mort simbolic, anunța:

PERICOL! CÂMP MINAT.

Mai departe, se ghiceau formele unei construcții prelungi, în formă de buncăr. Arsenalul robotizat.

Mathias deschise capacul panoului de comandă fixat pe antebraț și opri microfoanele. Dacă urma să calce pe-o mină, nu ținea ca explozia amplificată să-i spargă timpanele. Respiră adânc pentru a izgoni nodul de teamă ce-i astupa gâtulejul, dar acest exorcism nu se dovedi de nicio utilitate. Transpira, în ciuda temperaturii interne relativ răcoroase. Ezita. Ca un pilot instalat în cabina unui turboreactor, consultă diversele cadrane ce împânzeau interiorul căștii. Totul părea normal. Scafandrul era încărcat-ochi, sistemele sale de apărare arătându-se gata să suporte cele mai dure agresiuni. Mathias verifică afișajul compensatorului de șocuri. Totul depindea de acesta, de capacitatea sa de a genera mini-câmpurile de forță capabile să contrabalanseze impulsurile exterioare și totodată să anuleze undele de șoc ce se năpusteau asupra costumului.

Ploaia începu să picure pe geamul blindat al fantei de observație. Un ștergător de parbriz intră imediat în funcțiune. Armura demară în direcția sârmelor ghimpate. Mathias întinse mâinile. Degetele sale robotizate secționară firele de oțel care cedară pocnind, ca niște corzi de pian. Reuși să facă o gaură la nivelul solului, prin care se strecură fără a-și face griji de țepii metalici ce zgâriau pieptarul cuirasei. Îi trebuiseră două zile încheiate pentru a învăța să manevreze scafandrul. Sarah îl ajutase mult, dirijându-l în mijlocul apartamentului pe care se străduise să-l golească, pentru a ușura evoluțiile monstruoasei carapace. Mathias făcuse destule stricăciuni în cursul primelor ore de instrucție, pulverizând oglinzile, porțelanurile și chiar anumite mobile.

— E bine! decretase roșcata. O să te descurci de minune. Manualul spune că e nevoie de o săptămână de exerciții, înainte de-a ști să-l manevrezi corect.

— Nu putem aștepta atât de mult! i-o tăiasc Fanning. Trebuie să ne grăbim! Nu știu câte zile voi rămâne blocat în arsenal.

— Depozitul de bombardament are o autonomie de o săptămână, spusese Sarah. Presupun că este aprovizionat în fiecare duminică...

Mathias ieși de cealaltă parte a sârmelor ghimpate. Câmpul minat îi oferea acum perspectiva sa lunară, devastată. Din consultarea vechilor însemnări, știa că acolo fuseseră îngropate toate tipurile de încărcături imaginabile. Se găseau mine anti-personal cu fragmentare, mine „săritoare” prevăzute spre a țâșni din pământ și a exploda în aer împrăștiind maximum de schije, dar și piese mari concepute pentru a disloca tancurile și vehiculele blindate. Nomenclatura administrativă reținea și prezența „oalelor-cu-foc”, acele mine aruncătoare-de-flăcări ce degajau într-o secundă o căldură înspăimântătoare, capabilă să carbonizeze un soldat încă înainte de-a avea timp să țipe. Nimeni, cu excepția creierului electronic ce guverna arsenalul, nu cunoștea coordonatele de implantare ale minelor. Mai mult, un număr dintre ele aparțineau genului „furișător”, adică se mișcau în permanență ca niște cârțițe ocupate cu săpatul de galerii. Era deci inutil să speri că le-ai putea localiza fără un material extrem de complex. Mathias apăsă un buton pentru a acționa transfocatorul ecranului vizual. Obținu astfel o vedere în detaliu a suprafeței solului. Pământul răscolit, săpat, sfâșiat, nu-i dădea niciun indiciu. Eroarea capitală consta bineînțeles în a pune piciorul în craterele lăsate de fostele explozii. Bună parte din ele erau probabil mimate. Același lucru era valabil și pentru pietre, buturugi sau bolovani, aparent prea grei ca să fie ridicați și reprezentând, la prima vedere, puncte de sprijin „sigure”. Mathias auzise că se fabricau arbuști falși destinați acoperirii minelor. Un șiretlic redutabil consta în a imprima pe sol imitații ale urmelor unor labe de câine. Novicele avea întotdeauna tendința să urmeze acel itinerar, pornind de la principiul că animalul, într-un fel, „degajase drumul”. În majoritatea cazurilor, urmele îl duceau drept spre o capcană de foc care-l sfârteca înainte de-a fi apucat să-și înțeleagă greșeala.

Fanning făcu trei pași. Nu trebuia să piardă vremea reflectând. Rolul scafandrului era tocmai ca să-l apere de pașii greșiți. Se temea totuși că, acumulând prea multe explozii, i se va slăbi compensatorul de șocuri. „Vei sări de la o înălțime de patruzeci și cinci de metri, cu picioarele alăturate”, își spunea el. „Fără compensator, care are sarcina să disperseze unda de șoc în punctul de impact, coloana vertebrală ți se va disloca precum un colier căruia i se rupe firul!”

Alungând acest gând neplăcut, avansă în linie dreaptă. Îi era imposibil să determine cea mai mică strategie. Linia dreaptă avea meritul de-a economisi timpul. Făcu cincisprezece pași,

apoi infernul se deșteaptă sub tălpile lui, proiectându-l în văzduh la peste trei metri deasupra solului. Fu orbit de lumina exploziei, dar nu percepu decât un ecou îndepărtat, foarte înfundat. Recăzu în noroi, fără a avea nicio senzație de șoc sau ciocnire. Nu păstra de pe urma deflagrației decât o stranie impresie de „lichiditate”, ca și cum ar fi efectuat o întoarcere bruscă în inima unei piscine cu apă închegată. Se sculă, cu urechile bâzâindu-i. Compensatorul îi murmură în spinare. Persistența undei de anulare îi dădu senzația că plutea deasupra solului ca un fakir în transă. Nici vorbă, însă. Avea picioarele fixate bine-mersi în mărul răscolit de explozie. Se degajă și-și relua mersul. Mai avea o sută de metri până la a doua perdea de sârmă ghimpată. Distanța i se părea colosală. Grăbi pasul și... zbură în aer pentru a doua oară.

Înainte să aterizeze din nou, auzi suprafața scafandrului pocnind sub bilele de oțel ale minei cu fragmentare. Când atinse solul, instalația hi-fi din interiorul căștii se puse în funcțiune și fu cufundat în torentul sonor al unui rock *heavy-metal* al grupului *Chewing Magnetic Tape*.

Înjură. Muzica îi umplea urechile, accentuând ușoara greață provocată de fasciculul de unde protectoare.

Pipăi, în căutarea claviaturii de comandă de pe antebraț, dar era buimăcit și nu reuși decât să programeze un vals de Strauss.

Era furios și neliniștit. Dacă armura dădea deja semne de dereglare la a doua explozie, începuse prost!

„Fără îndoială, claviatura de comandă a lovit o piatră!” decretă el, încercând să se liniștească. Stomacul își reprima cu mare efort spasmele asemănătoare celor provocate de răul de avion. Compensatorul de șoc țiuia de toată frumusețea, degajând un miros de plastic cald.

„E un scafandru de protecție urbană”, bombăni Fanning, „îl cam doare și e normal. A fost fabricat pentru a rezista agresiunilor nocturne și eventualelor atentate, nu unui tir de baraj!”

Se opri pentru a da timp mașinii să-și revină. Nu parcursese decât jumătate din drum, dar distingea mai bine clădirile arsenalului. Era un buncăr masiv cu colțuri obtuze, fără deschizături. Nicio ființă omenească nu-i trecea vreodată pragul. Toate manevrele erau efectuate de roboți industriali pe care o mișcare greșită nu risca să-i omoare. Mathias strânse din fălci și o luă la fugă spre perdeaua de sârmă ghimpată. Era nerăbdător să termine. Ghetele scafandrului împrășiau în jur cu bulgări mari de noroi. Reuși să facă vreo zece pași, apoi solul se transformă într-un gheizer de foc, iar el decolă spre cer aidoma unui om-ghiulea. Pusese piciorul pe o mină antitanc.

Suflul exploziei îl proiectă direct în ochiurile plasei de oțel ce înconjură uzina. Sârma ghimpată cedă sub această lovitură de berbec și Fanning se rostogoli în curtea arsenalului.

I se învârtea capul. Acest nou șoc zăpăcise ordinatorul ce coordona mecanismele interne ale armurii. Muzica își spori intensitatea, iar ecranul vizual fu invadat de imaginile unui film pornografic scos din videoteca portativă a complexului de producție. Mathias vomă, în timp ce decibelii formației *Chewing Magnetic Tape* îi maltratau timpanele și un tip înzestrat cu un penis enorm sodomiza o fată blondă la douăzeci de centimetri distanță de ochii lui. Apoi se culcă pe spate, dibuind după pupitrul de comandă. Comise mai multe manevre greșite, accentuă, apoi diminuează încălzirea, ejectă o tabletă-prânz pe care o primi între sprâncene, înainte de a reuși să scoată din circuit sistemul de distribuire a activităților distractive. Liniștea ce se instalează instantaneu îi creă senzația unei dureri care se estompează. Văzu că era întins la mică distanță de clădiri. Barajul de sârmă ghimpată se făcuse literalmente zob, în prezent o gaură uriașă căscându-se în mijlocul plasei de oțel.

Cadranele de control clipeau disperate în interiorul căștii. Compensatorul de șoc se deconectase pentru a trece pe auto-regenerare. „Necesită reîncărcarea”, anunță cadranul. „Durata de indisponibilitate estimată la o oră și treizeci și opt de minute”.

Mathias se ridică într-o rână. Imperturbabil, arsenalul îl domina cu fațada sa oarbă și cenușie. Trecură câteva minute, apoi solul începu să tremure sub apropierea unei mașini grele, probabil echipată cu șenile. Fanning mârâi o obscenitate. Trebuia acum să înfrunte inevitabilul câine de gardă robotizat, dulăul cibernetic programat pentru a se roti neobosit împrejurul clădirii. Unitatea autonomă dădu brusc colțul construcției, cu brațul articulat înainte, clănțănind din clește. Mathias nu schiță nicio mișcare de-a o lua la fugă. Cu stomacul strâns, se forță să țină ochii deschiși în timp ce falca de oțel a brațului de interceptie se închidea asupra lui.

„Doamne Sfinte!” își spuse el, „ciudat efect”...

Fu ridicat de la pământ parcă de către trompa unui elefant. Unitatea de supraveghere se afla acolo pentru a incinera orice ființă vie care se hazarda în perimetrul arsenalului.

Mathias se pomeni dintr-odată cu picioarele-n sus, iar sângele-i veni-n cap. Cu ochi injectați, văzu deschizându-se lent capacul chesonului de incinerare. Își reprimă un spasm de groază. Era prima oară când se confrunta într-un mod atât de... intim cu oroarea procesului automatizat de distrugere. Instinctiv, încercă să se degajeze, apoi își dădu seama cât de

ridicolă îi era atitudinea. Venise acolo în unicul scop de a fi incinerat, și n-avea sens să se răzgândească în ultima secundă. În orice caz, chiar de-ar fi dorit-o, era pus în imposibilitate fizică de-a o face. Brațul articulat îl aruncă pe fundul chesonului ca pe o lighioană periculoasă pe care te grăbești s-o azvârli într-un fund de ladă. Casca i se izbi de pardoseala temniței incineratoare, în timp ce cleștele se retrăgea.

Capacul sinistrei cutii se închise neîntârziat.

„Asta e”, cugetă Fanning. „Dacă scafandrul nu rezistă, în două minute te-ai prăjit complet.”

Se ridică greu, strâmtoarea carcerei stânjenindu-i mișcările. În clipa când ajunsese în picioare, pereții începură să iradieze o aură roșiatică sporind foarte iute în intensitate.

Rezistențele se încingeau. În câteva secunde, tuburile de metal ce protejau conductorii electrici virară spre roșu, roz, apoi alb... Temperatura din interiorul scafandrului se ridică sensibil, ceea ce însemna că actualmente armura se afla în inima unui veritabil cuptor. Mathias simți înțepături asaltându-l în locurile unde cuirasa era mai subțire. Un miros de pânză uitată sub fierul de călcat îi urcă în nări, ca și cum învelișul armurii s-ar fi pârlit la extremități.

„Ține-te bine!”, vocifera el mental, „ține-te bine!”

Frica îi cuprindea sufletul. Maltratase cumplit cuirasa în cursul minutilor precedente; dar, mai presus de orice, se temea să nu vadă topindu-se un circuit sau un semnal de alarmă aprinzându-se pentru a decreta evacuarea imediată. Își privi brațele. Vopseaua exterioară se bășica formând un roi de clăbuci mari a căror textură evoca guma de mestecat. Acum pereții chesonului emiteau o lumină orbitoare ce satura complet dispozitivul de amplificare vizuală a ecranului de observație. Fanning găfăia ca un cardiac într-o saună, sângele îi bubuia în tâmpile, iar pielea-i ardea.

După un veac, rezistențele se stinseră treptat și-și pierdură înfiorătoarea strălucire pentru a-și regăsi tonurile roșii sau violacee. Mathias se culcă pe planșeu, cu brațele în lungul corpului. Armura fumea ca un pneu scos din foc. Căldura din centrul chesonului atinsese fără îndoială o mie de grade ca nimica. Unitatea de supraveghere se puse în mișcare, iar Fanning percepă clănțănitul șenilelor repercutându-se în dinții săi, în pofida grosimii metalului.

Dacă totul se desfășura conform procedurii legale, robotul-dulău urma în mod normal să se ducă să-și verse prada carbonizată în sasu prevăzut în acest scop. Era singura cale de a pătrunde în uzină: prin gheena de gunoi rezervată rămășițelor intrușilor! Legea obliga serviciul de protecție cibernetică să conserve trupurile „interpelaților” timp de un an. O dată la

fiecare douăsprezece luni, containerul unde se găseau stocate cadavrele era dus la Institutul medico-legal din oraș, astfel ca un medic de la poliție să arunce o privire rapidă carcaselor înnegrite și să semneze tradiționalul bon de descărcare. După aceea, conținutul tomberonului era deversat într-o groapă comună.

Mathias se sili să rămână nemișcat. Unitatea de supraveghere se oprise lângă un perete al clădirii. Chesonul de execuție basculă ca o benă, plasându-se în fața toboganului de evacuare. Capacul culisă. Fanning ridică ușor capul. O diafragmă mare se dilata în fața lui: intrarea gheenei. Dincolo de ea se afla toboganul de gunoi, și la capăt — în inima uzinei — containerul unde erau îngrămădite cadavrele. Temnița-crematoriu basculă, proiectându-l înainte. Se simți lunecând pe o lungă pantă metalică, trecu printr-o nouă diafragmă și se rostogoli peste cap pe o movilă de gunoaie.

Ciuli urechea, încercând să detecteze zgomotul diferitelor valve închizându-se, dar tăiase circuitul microfoanelor și nu-și auzi decât zgomotul propriei respirații. Oftă, pentru a-și elibera pieptul comprimat de angoasă. Amplificatorul vizual îi transmitea imaginea unui container plin cu minuscule carcase ca smoala, asemănătoare unor statui de bazalt. Ridică una. Era un cadavru de animal, o pisică — sau un câțel — pe care robotul pesemne că-l surprinsese în incinta uzinei. Se găseau multe forme prelungi, mari cât pumnul, al căror aspect îl amintea pe acela al unor pere caramelizate. Mathias sfârși prin a-și da seama că erau șobolani! Rozătoare reduse la starea de statuete gudronoase, prin grija sasului de incinerare...

În absența oricărui criminal om, unitatea de patrulare vâna șoareci! Fanning își înăbuși un hohot de râs.

Mătură terenul cu lovituri de picior și porni spre fundul containerului. Acum trebuia să atace peretele cu lampa de sudură. De cealaltă parte se afla o pivniță, apoi urmau un culoar și, în sfârșit, atelierelor.

Deschise trusa ignifugată prinsă pe șold și scoase un creion laser militar conceput spre a decupa blindajul tancurilor. O dâră de lumină albastră țâșni din vârful stiloului. Metalul începu să-și schimbe culoarea, apoi să clocotească. Jerbe de scânteii ricoșau pe pieptul lui Fanning. Oțelul cedă foarte repede: în interval de zece minute, Mathias deschisese o gaură destul de mare ca să-i încapă umerii.

Se târî în deschizătură și ieși într-o pivniță betonată plină de lăzi. Un minuscul robot vânător-de-șobolani circula bâzâind la nivelul solului. Depistându-l pe Mathias, începu să-l bombardeze cu infima sa rază laser, ca și cum ar fi fost vorba de un rozător gigantic. Fanning îl înlătură cu o lovitură de

gheață și porni pe culoarul ce ducea spre ateliere. Uzina era cufundată în tăcere. Șine șerpuiau pe caroiajul coridoarelor, și, din când în când, câte-un mic vagonet ieșea printr-o poartă cu doi batanți pentru a pleca în căutarea pieselor detașate, în fundul vreunei magazii.

Mathias bântui puțin prin labirintul de bifurcații, apoi reuși în fine să se orienteze. Atelierul central era format dintr-o multitudine de benzi rulante dominate la intervale regulate de structurile mobile ale roboților de asamblaj. Focoasele de oțel ale diferitelor tipuri de bombe în curs de fabricare defilau de-a lungul lanțurilor, pentru a se oferi brațelor mecanice. Mathias reperă foarte repede specializarea diferitelor blocuri după tipul de carenaj utilizat. Erau acolo bombe penetrante al căror vârful ascuțit putea străpunge indiferent ce blindaj. Acestea însă erau prea scurte pentru ca un om să poată lua loc înăuntru. Doar bombele de uz general îl interesau. Lungi de vreo doi metri, cântărind fiecare câte două sute douăzeci și cinci de kilograme, ele dispuneau în interior de un spațiu destul de încăpător pentru a adăposti un pasager clandestin. În plus, carenajul lor relativ subțire era ușor de decupat cu arzătorul de buzunar. B.D.S.-ul n-avea niciun interes să folosească bombe cu penetrație pentru a hrăni monștrii. Fiind prea ascuțite, acestea s-ar fi putut înfige adânc în pământ la momentul căderii. În plus, de vreme ce sarcina lor explozivă nu depășea cincisprezece la sută din masa totală, ele nu reprezentau un aport alimentar suficient pentru a astâmpăra apetitul fiarelor. Mathias miza pe bombele de uz general, proiectate spre a dezvolta un masiv efect de suflu însoțit de-o undă de șoc într-adevăr terifiantă. El trebuia să se strecoare în burta uneia din aceste torpile obeze, în locul încărcăturii explozive, după ce avea să repereze lotul destinat Băncii de Depuneri Speciale. Efectiv, nu-și putea asuma riscul de a greși stocul, ajungând, de pildă, în pântecul unui bombardier ce pleca spre cine știe ce teritorii de peste mări și țări! Atent la etichete, parcurse tot lanțul pentru a localiza ramificarea de distribuție. Furișându-se printre roboții purtători, se strecură în hangarul de depozitare unde minele, rachetele și torpilele erau stivuite conform destinației. Grămada cea mai modestă purta emblema B.D.S. și nu conținea decât bombe de uz general... Mathias răsufală ușurat.

Planul său continua să funcționeze așa cum prevăzuse! Nu-i mai rămânea decât să culegă de pe benzile rulante materialul necesar fabricării unei false bombe în care avea să-și ocupe locul ca o mumie în sarcofagul ei! Întreaga operație necesita mai multe ore, căci trebuia să prevadă destul balast pentru a atinge greutatea regulamentară. Exoscheletul scafandrului,

ajutându-l să ridice poveri considerabile, urma totodată să-l scutească de intervenția roboților purtători. Odată instalat în găoacea bombei goale, în mijlocul grămezii de exploziv destinată B.D.S.-ului, nu-i mai rămânea decât să-și adune răbdarea și să aștepte data livrării. Asta putea dura mai multe zile, o știa, dar scafandrul fusese prevăzut pentru a înfrunta acest gen de claustrare. Rezervele nutritive asigurau o lună de autonomie... Cât despre așteptare, Mathias nu avea nicio problemă să și-o facă mai suportabilă, folosind videoteca încorporată.

„O săptămână”, își spunea el. „Gândește-te că vei rămâne poate o săptămână închis între flancurile unei bombe de două sute de kilograme, în sânul unei armuri etanșe ca un ou!”

Se înfioră. Era de ajuns o pană, ca să moară asfixiat. Un microprocesor care s-ar fi ars pe nepusă-masă putea scoate din funcțiune circuitul ce asigura reciclarea aerului poluat sau pe cel ce comanda distribuția rațiilor nutritive... În oricare din cazuri, ar fi murit în depozitul de la B.D.S., imobilizat între alte bombe gata de lansare. O asemenea perspectivă n-avea nimic încurajator.

Se scutură. Trebuia să treacă la acțiune, nu să cadă pradă gândurilor sumbre.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă în direcția sălii de asamblare pentru a preleva de pe lanț diferitele piese metalice cu care urma să-și clădească sarcofagul... Calul său troian.

În câteva ore avea să-și îmbrace costumul de oțel, rochia sa de bal. O rochie cu aripioare, cu nasul îngrozitor de cârn. O rochie cu profilul morții.

CAPITOLUL VIII

B.D.S.-ul proiectase turnul în inima unui infern. La toate etajele se ştia de-acum că imobilul era construit pe o pulberărie.

— E ca şi cum am locui deasupra unui arsenal, bolborosea la fiecare reuniune reprezentantul locatarilor. Trebuie să semnăm o petiție, să depunem o plângere. Această situație este intolerabilă! Dacă nu putem obține expulzarea B.D.S. din localurile pe care le ocupă la parter, să pretindem în compensație o micșorare a chiriilor!

De la un etaj la altul, oamenii se organizau pe șoptite. Priveau fix în jos, mochetele sau linoleumul, ca și cum ar fi fost posibil să distingă prin toate acele diverse straturi silueta sinistrelor bombe stocate în fundațiile clădirii.

— Dacă se produce o scânteie, dacă acele încărcături explodează, turnul va fi literalmente retezat de la bază, gâfâia reprezentantul sindicatului O să ne prăbușim ca un copac lovit de trăsnet... Ca un copac lovit de trăsnet!

Această comparație îi făcea pe locatari să simtă fiori înghețați pe șira spinării. Noaptea, în așternuturi, își imaginau cu un morbid lux de amănunte întreaga catastrofă. Li se părea că văd clădirea oscilând într-un scârțâit de stejar tăiat cu secura. Lipsită de bază, construcția se năruie, răsturnându-se de-a curmezișul bulevardului, antrenând în cădere și imobilele învecinate... Aceste imagini alimentau insomniile sau coșmaruri. Oamenii pândeau cea mai mică vibrație, cu dinții strânși, boțind nervos cearșafurile între degetele umede. „Curând o să fie miezul nopții...”, îi șoptea nevasta soțului. Și toate privirile se întorceau spre cifrele roșii ale pendulelor electrice. Se știa că la miezul nopții trapele depozitului se deschideau automat pentru a lăsa să cadă în fundul criptei o uriașă bombă de două sute de kilograme. Unul din acei monștri cu aripioare, capabili să pulverizeze cea mai rezistentă zidărie. Se aștepta explozia, ZGOMOTUL, suflul. Bineînțeles, nu se percepea niciodată nimic, dar imaginația suplinea lipsa de acuitate auditivă.

— De data asta, s-a mișcat! se bâlbâiau ei. Robinetul din baie a început brusc să curgă. Și apoi a gemut pianul. Sunt sigur, era o notă sinistră... un la-bemol, poate. Ca un suspin.

Se ridicau pentru a inspecta pereții. Pe culoare, puteau fi zăriți locatari în halat de casă examinând zidurile de susținere

cu ajutorul unor lanterne puternice. Fisurile erau încercuite cu creion roșu pentru a se vedea dacă se dilatau cu timpul.

— Asta n-o să poată merge așa la nesfârșit! țipa câte unul. De altfel, e aproape sigur că lighioanele lor împutite nu devorează explozia în totalitate. Indubitabil, la fel ca orice câine, lasă *resturi în castron!*

— Resturi? se mirau naivii.

— Da, prin asta vreau să spun că nu absorb complet efectul exploziei, și că unde de șoc zdruncină temeliile turnului aidoma unui mini-cutremur, repetat zilnic.

„Mini-cutremur zilnic” era o expresie ce începuse să circule din gură în gură. Cei mai îndrăzneți se hotărâra să semneze petiția. Seara, locatarii se adunau în jurul lifturilor ca animalele în perimetrul unei adăpători. Se comentau simptomele observate în timpul nopții:

— Acvariul peștișorului meu roșu a plesnit! Era un acvariu nou! Nu-i normal!

— Tablourile agățate pe pereții mei sunt mereu strâmbe. Țsta-i un semn! Degeaba le tot alinez corect, dimineața le găsesc înclinate. Vibrațiile le clatină, nu văd nicio altă explicație...

Șușotelile umpleau culoarele cu șuier ca de viperă. Fiecare nouă noapte aducea după sine creșterea numărului insomniacilor. Santinele în pijama bântuiau coridoarele și dependințele comune, cu ochii ațintiți pe ceas, așteptând ora...

Atunci, la miezul nopții, cu ochii închiși, urmau în minte traiectoria bombei. Cădea, într-un înfiorător efect de ralanti cinematografic. Nu mai înceta să cadă. Se putea detalia totul după voie, i se numărau niturile carcabei, i se găsea o asemănare cu un rechin, un pește carnivora cu nasul cârn. În acest timp, ea continua să cadă, sfâșiind aerul cu un șuierat sinistru.

— Ascultați! Ascultați! urlau pândarii. Șuieră, ca un Stuka în picaj!

— Ba nu, obiectau raționaliștii, e o oală sub presiune pe aragaz!

— O oală sub presiune pe aragaz?! La miezul nopții?! Fiți serioși!

— Atunci e o sirenă de poliție undeva pe bulevard...

— Nu! Este EA! ESTE EA! Respirațiile se întrerupeau, piepturile se blocau. Se vizualiza izbucnirea. Focoasele zdrobite de impact anclanșau detonatorul, și imediat se deschidea uriașa floare purpurie. O sută de kilograme de exploziv eliberându-și puterea distrugătoare. Se imaginau monștrii căscând botul pentru a hăpăi soarele infernal ce invada cripta. Viziunea dura o eternitate de una sau două

secunde... apoi totul reentra în normal. Insomniacii se despărteau, cu cearcăne sub ochi, convinși că și de data aceasta au scăpat ca prin urechile acului de cea mai mare catastrofă.

Petiția fu respinsă de consiliul municipal. Banca de Depuneri Speciale dispunea de protectori puternici. În plus, garanția laboratoarelor Mikofsky ajungea pentru a infirma temerile formulate de către sindicatul locatarilor. Unii se mutară, alții începură să ia somnifere.

— Toate astea se vor sfârși prost! prezise delegatul etajului șase. Catastrofa se coace. Azi-mâine, solul se va surpa sub clădire, și cele treizeci de etaje ale noastre se vor lungi de-a latul bulevardului. Asta o să facă zgomot, credeți-mă...

Societatea de gestiune, dornică să pună capăt trăncănelilor, acceptă să diminueze cuantumul chiriilor, cu condiția ca banca să acopere pierderile. B.D.S.-ul acceptă fără să clipească aceste constrângeri, care pentru ea nu reprezentau decât o cheltuială neglijabilă. În ciuda prezenței „înfricoșătorului pericol”, mulți locatari rămaseră pe loc, conștienți că raportaseră o victorie deloc neglijabilă...

Acvariile cu peștișori roșii continuă să se spargă, pianele să plângă pe note lugubre. Drama se înstăpânește, infectând cotidianul prin mii de simptome mărunte, reale sau fictive. Livrările de bombe se efectuau noaptea, cu ajutorul unor camioane banale afișând sigla unei binecunoscute companii de deratizare. Transportul sarcinilor se făcea într-o modalitate complet automatizată, fără ca o singură ființă omenească să participe la instalarea uriașelor bombe lucitoare, al căror caranaj albăstriu evoca într-adevăr pielea unui selacian.

Acest subterfugiu a fost totuși deconspirat de un locatar insomniac care avea obiceiul să-și plimbe câinele pe peluzele spațiilor verzi ce împrejmuiau clădirea. El se grăbi să raporteze descoperirea vecinului său de palier.

— Un serviciu de deratizare! Desigur, avem șobolani în pivnițe, dar ca să ne descotorosim de ei ar trebui să-i ajutăm să crape de indigestie. Poate că o bombă atomică i-ar face pe nenorociții ăia de monștri să-și băsească pipota... Siliți să se îndoape cu energie, vor sfârși chiar prin a exploda, nu credeți?

Cu toții dădeau din cap alene, gândindu-se la ziua când vor trebui într-adevăr să se resemneze cu mutarea.

— Chiar mi-ar părea rău! gemeau menajerele. Totul e atât de bine organizat aici. E prima dată că nu-i putem reproșa nimic arhitectului!

Sub rădăcinile imobilului, în adâncul sferei de granit, a criptei, fetița cu ochi goi începea să devină conștientă de frica pe care le-o provoca oamenilor. E drept, nu știa nimic despre angoasele locatarilor, dar avea ocazia să citească pe fețele

bancherilor, ca într-o carte deschisă. De fiecare dată când ieșeau din ascensor pentru a aduce o casetă bătută în buloane și benzi metalice, se minuna de paloarea lor, de sudoarea ce le lucea pe frunte și pomeți... Indivizii respirau repede, în rafale mici, cu plămânii contractați de neliniște. Unii înghițeau dureros, ca și cum nodul de cravată i-ar fi sugrumat deodată precum ștreangul de piele al unui călău. Avansau ezitând, iar praful cenușiu al criptei li se așternea pe frumoșii lor pantofi lustruiți.

Fetița se distra prelungindu-le supliciul, făcându-i să aștepte. Simula imbecilitatea, se deplasa cu încetinitorul accentuându-și expresia halucinantă din privire. Așezată în botul garguiului, îi domina aidoma unei regine instalate pe un tron de carne însuflețită. Cu mâna dreaptă scotocea în îndoiturile pielii, apăsând puncte nevralgice doar de ea cunoscute. Monstrul cobora capul pentru a o depune pe sol. Ea aștepta, hieratică, înveșmântată numai cu propriul ei păr, unsă cu o peliculă de salivă. Așezată în poziția lotus, se lăsa depusă în praf de către interminabila limbă violacee ce țâșnea din caverna bucală a fiarei.

Atuncea vedea aprinzându-se o scânteie de spaimă în pupilele bancherilor. În clipa aceea se știa frumoasă ca o zeiță barbară, ca un idol păgân. Lua cunoștință de puterea ei.

— Doamne, ce palidă-i copila asta! glumea unul din cadrele de la Statul Major, cu o voce groaznic de falsă. I-ar prinde bine puțin soare.

Ceilalți se forțau să râdă ca să-și ascundă frica, dar sudoarea continua să le umezească palmele.

— Dați-i caseta! ordona bancherul. Să terminăm odată!

Se apropiau strâmbându-se, temându-se mai presus de orice să nu-i stropească o picătură de salivă corozivă. Depuneau cufărașul greu pe genunchii fetei și se retrăgeau în grabă. În clipa aceea, ea își stăpânea cu greu pofta brutală care-o inunda, de a-i lua de gât strigând: „Tăticule! Dă-mi un pupic!”

Da, i-ar fi plăcut să-i audă urlând de groază, ar fi vrut să-i vadă zbătându-se pentru a fugi de contactul cu carnea ei muțată în acid. Ea s-ar fi agățat de ei, cu falsă naivitate, jucându-se de-a bebelușul: „Oh, tati, ia-mă-n brațe, plimbă-mă pe umeri...!”

Ei ar fi scos răcnete de durere, în timp ce pielea li s-ar fi descojit, dezvăluind masa purpurie a țesutului muscular. I-ar fi plăcut să facă din ei niște jupuiți, niște semicadavre fugind în cerc de jur-împrejurul criptei. Oh! da... Cât de mult s-ar fi distrat!

De îndată ce caseta îi era fixată între coapse, ordona fiarei să bage limba-n gură. De-a-ndăratelea, reintra în caverna băloasă

împrejmuită de colți, în timp ce bancherii băteau în retragere spre ascensor.

Înainte ca fălcile garguiului să se sudeze la loc, asista la busculada cadrelor superioare ce se înghionteau pentru a intra în cabină, iar acest spectacol o umplea întotdeauna de o imensă fericire.

Apoi urma rutina. Își smulgea o şuviță de păr și o făcea cocoloș, pentru a o băga în gură, astfel încât să se îmbibe complet cu salivă. O mesteca puțin, ca pe un chewing-gum fibros. După câteva minute, alga începea să se dezvolte. Atunci o scuipa și o aplatiza cu palma, dându-i forma unei turte subțiri. Foarte repede, substanța supraactivată proliferă, și se obținea o foaie translucidă bătând vag în verde. Nu-i mai rămânea decât să ambaleze caseta plumbuită în această peliculă plastifiată și s-o coboare în stomacul animalului.

Fetei nu-i plăcea acest moment, căci stomacul garguiului, detectând sosirea unui corp străin, începea întotdeauna să secrete sucuri din abundență, luând curând aspectul unei spume cleioase și violent-corozive ce se aglutina pe casetă într-o forfotă de clăbuci înfometați.

Copila cu ochi goi se întreba uneori ce s-ar întâmpla dacă într-o zi ar refuza să „îmbălsămeze” sacrosanctul colet și l-ar arunca direct în esofagul monstrului ca-n fundul unei lăzi de gunoi. Firește, diastazele l-ar fi devorat imediat, iar lucrul acesta i-ar fi contrariat peste măsură pe bancherii ce păreau a acorda o importanță nefirească păcătoaselor cufărașe de fier. Asemenea ipoteze o cufundau într-un hău al visării. Știa totuși că n-ar putea trece niciodată la fapte. Programul ce-i guverna creierul îi interzicea orice manifestare negativă în privința oamenilor. Își putea închipui că le face rău..., dar îi era total imposibil să-și concretizeze această pulsiune.

Totul fusese prevăzut pentru a-i reprima ranchiuna, mânia. Dacă ar fi dat vreun semn de distrugere a comorii sau i-ar fi ordonat garguiului să-i devoreze pe bancheri, un dispozitiv de blocaj i-ar fi scurtcircuitat creierul în chiar aceeași secundă, suspendându-i mișcările și cufundând-o într-o stare catatonică profundă. Era condamnată să viseze la răzbunare, să se desfete cu fantasme, cărora însă nu le putea da viață.

Prizonieră a monștrilor, fetița era, în același timp, și captiva propriei sale neputințe. Licărul de conștiință ce palpita în cutia ei craniană se izbea de edictele structurii de programare. Trăiau în ea două ființe: revoltata și sclava supusă, ciobăniță ascultătoare. Mâna ei recădea inertă de fiecare dată când schița un gest distructiv ce amenința integritatea anatomică a garguiului sau pe aceea a patronilor B.D.S. Nu se putea

mulțumi decât cu fantomele din vis, iar acest surogat o lăsa descumpănită.

Putea fi însă și mai rău: începea să se teamă că ura prea mult timp reținută avea să se întoarcă împotriva ei, tot așa cum maladiile psihosomatice îi afectează pe oameni. Nu era nimic absurd în asta. Din dorința de a distruge, risca să se autodistrugă. Erau necesare puține lucruri: de pildă, să-și oprească funcționarea glandelor sudoripare, privându-se astfel de pelicula protectoare ce o izola în fața sucurilor gastrice...

Nu fusese concepută pentru a nutri sentimente, a cultiva ranchiuni. Nu era decât o unealtă fără stări sufletești...

Cel puțin asta se dorise.

Dar se întâmplase ceva. Afectivitatea se dezvoltase într-însa ca o maladie misterioasă. Începuse atunci să resimtă faptul că nu era făcută decât pentru a calcula. Toate astea o înspăimântau. Pe de altă parte, se temea — dacă ar fi încetat să-și mai urască stăpânii — că în aceeași clipă ar înceta să mai existe! Ura o făcuse să se nască, ura avea s-o mențină în viață atâta vreme cât avea să știe s-o întrețină. Simțea, mai mult sau mai puțin obscur, că viața sa mintală depindea de această flacără. A o lăsa să se stingă ar fi însemnat reîntoarcerea la opacitatea protoplasmică, la somnul golemului. Pentru nimic în lume nu dorea o asemenea regresie. Pentru a-și păstra sensibilitatea, trebuia să continue să-i deteste pe toți cei ce se apropiu de ea...

Răscolea aceste gânduri în vreme ce stătea pitită în grota stomacală a garguiului, cu mâinile încheștate sub ceafă și picioarele rezemate pe cofretul ce conținea comoara bancherilor. Plutea, dusă de valurile unei somnolențe populate cu năstrușnice vise. Sufla în tăciunii furiei ei, construind imposibile planuri de răzbunare.

Mathias se străduia să-și contracteze și să-și destindă fiecare mușchi pentru a evita amorțeala. Efectua acest exercițiu din trei în trei ore, încheștându-și pumnii, înălțându-se pe vârfurile picioarelor, pe scurt, folosind tot spațiul de manevră pe care i-l lăsa cuirasa, ea însăși prizonieră în interiorul bombei. Se temea să nu cadă victimă unui cârcel subit, să nu se trezească paralizat. Era închis de patruzeci și opt de ore în găoacea torpilei de oțel albastru. Patruzeci și opt de ore de cvasiimobilitate și așteptare interminabilă. La început, se apucase să asculte muzică, apoi să vizioneze filme. În prezent, nu mai auzea și nu mai vedea nimic. Imaginile se amestecau

înaintea ochilor, sunetele se contopeau într-un clocot infam. Îi era prea frică pentru a se mai concentra și asupra altor lucruri, în afara propriei sale angoase. Se simțea mumificat, prizonier al unui sarcofag uitat de lume, înmormântat în fundul unei piramide care, la rândul ei, fusese acoperită de o furtună de nisip. Trăia experiența unui mort-viu, a unui schelet zăvorât în dublul înveliș al unui coșciug de fier. Aștepta momentul când roboții purtători vor veni să-l ia pentru a-l urca în camion, dar nu știa în ce ordine vor fi încărcate bombele. Nu putea deci determina timpul ce-i rămăsese până la lansare. Această amânare putea varia între una și șapte zile, totul depinzând de poziția sa în interiorul depozitului.

Dacă avea noroc, urma să facă parte din al doilea sau al treilea bombardament; dacă soarta i-ar fi fost potrivnică, trebuia să aștepte ultima zi a săptămânii pentru a se prăvăli spre fundul criptei. Această eventualitate îl speria. Nu se vedea în stare să petreacă șapte zile de nemișcare. După cât timp devenea omul claustrofob? Își amintea povești groaznice cu supraviețuitori îngropați sub dărâmături, oameni înmormântați de vii, prizonieri uitați un an în fundul unei carcere minuscule. De câte ori își amintea asemenea anecdote, se trezea acoperit cu o sudoare înghețată. Îi era frică. Frică să nu clacheze și să înceapă să urle, implorând să vină cineva să-l elibereze. Oare va ajunge și în această fază? După patruzeci și opt de ore de claustrare, nu era departe de-a o crede.

Nu se punea problema să recurgă la somnifere. Dacă dormea în momentul lansării, risca să se trezească într-o stare de confuzie psihologică, ceea ce l-ar fi împiedicat să-și continue acțiunea.

„Revezi-ți lecțiile!” își tot repeta. „Ești sigur că stăpânești temeinic nomenclatura psihologică a fiarei? Cunoști toate acordurile necesare punerii în mișcare a proceselor hormonale?”

Aidoma unui candidat ce se pregătește să se supună probelor examenului de conducere auto, își punea „întrebări încuietore”. Vizualiza traiectul nervilor și al venelor, desena în minte schițe prevăzute cu săgeți. Dar, din cauza spaimei ce se năpustea asupra lui în valuri, indicațiile se încetășau, schemele anatomice furnizate de Cornélius Vladowsky se suprapuneau, toate sfârșind prin a forma harta inutilizabilă a unui animal imposibil.

— Și dacă monștrii ăștia nu sunt construiți după același model? îngăima deodată Fanning, șiroind de sudoare. Dacă anatomia lor a fost presărată cu capcane pentru a provoca pieirea unui eventual intrus?

Ipoteza n-avea nimic neverosimil. Proiectanții din laboratoarele Mikofsky erau șireți, perfect adaptați epocii lor. Putuseră să prevadă o tentativă de infiltrare cu ajutorul vreunui costum protector, și... Mathias închea scenarii de groază a căror eternă victimă era el. Încarcerarea și imobilitatea forțată îi înțețeau frica.

Iar frica genera insomnie.

„Intr-o săptămână, voi fi terminat!”, medita el sinistru. „N-am să mai fiu decât o zdreanță incapabilă...”

Întrucât tensiunea nervoasă creștea, se decise să ia din stocul infirmeriei încorporate câteva calmante slabe, care-l făcură rapid să basculeze într-o torpoare vecină cu năuceala.

În timp ce se cufunda într-o comă onirică populată cu imagini delirante, un șoc zgudui sarcofagul de metal albăstrui.

Un robot purtător apucase bomba cu cleștii lui de încărcare!

Stocul de explozivi rezervat B.D.S.-ului părăsea uzina automatizată.

Începea numărătoarea inversă.

CAPITOLUL IX

Abrutizat de neuroleptice și epuizare nervoasă, Mathias căzu într-o stare apropiată de halucinație. Percepția sa asupra timpului se deteriora total. Astfel, călătoria cu camionul până la sediul B.D.S. i se păru că durează un secol, în vreme ce primele două zile petrecute în depozitul de bombe se contractaseră în maniera acelor spasme temporale ce populează visurile și fac ca un an să treacă în câteva zeci de secunde. Din când în când, își recăpăta cunoștința și, uitând cu totul de planurile sale, se credea îngropat de viu. Atunci începea să scoată groaznice strigăte de disperare și încerca zadarnic să se zbată în interiorul scafandrului. Apoi recădea în apatie. Absența zgomotului, obscuritatea, căptușeala armurii ce funcționa după un sistem ce prevenea iritarea epidermei și formarea de rosături în punctele de frecare contribuiau la dezorientarea lui Fanning. Orb, surd, cu trupul plutind în derivă pe ceea ce părea a fi o saltea de nori, se găsea de-acum în aceeași situație cu un om cufundat într-o incintă de anihilare senzorială. Cum se întâmpla de obicei în acest gen de experiențe, spiritul îi fu foarte repede invadat de o mulțime de construcții onirice, cu o puternică tentă halucinatorie.

În două rânduri, îl deșteptă rostogolirea bombei pe șinele ce duceau spre trapă. De fiecare dată se învârti ca un titirez și fu cât pe-acum să vomite un val de fiere.

Petrecu patruzeci și opt de ore în această stare de somnolență, apoi brațul i se izbi de peretele bombei. Din fericire, acest șoc declanșă un contact al pupitrului de comandă dereglat în timpul traversării câmpului minat. Dintr-odată, muzica explodă în cască, smulgându-l pe Mathias din toropeala sa vegetativă. Buimac, încercă să se ridice și-și lovi fruntea de geamul blindat al vizierei. Creierul i se dădea de-a dura dintr-o parte în alta a craniului ca un puzzle dezarticulat. Informații și senzații transfocau într-o suită de raccourci-uri grotești. Se strădui din răspuțuri să-și reprime un început de panică și claustrofobie și, pentru a mobiliza bezna sarcofagului, îi comunică lectorului-laser al videotecii coordonate fanteziste ce aduseră pe ecran imaginile unui vechi film ce relata aventurile Culturistului Nebun.

Mathias se strâmbă sub efectul culorilor violente. Înarmat doar cu halterele sale, Culturistul se năpustea să asedieze o

fortăreață, căreia îi demola zidurile. Din când în când, scotea din slip un disc de fontă greu de zece kile și-l arunca în capul dușmanilor. Craniile celor răi, pulverizate de impact, explodau în gheizere de dulceață stacojie.

Mathias absorbi zece minute din acest uragan punctat cu o muzică *heavy-metal*, apoi tăie contactul. Se simțea mai bine. Îi era teribil de foame. Consultă ceasul instalat în coif. Află astfel că, timp de două zile, fusese total rupt de realitate. Își jură ca pe viitor să nu se mai atingă de tranchilizante și ejectă mai multe porții de pastă nutritiv-hidratantă.

Pentru a-și „flexibiliza” creierul, trecu în revistă schemele lui Cornélius Vladewsky. Această gimnastică mintală îl aduse până la hotarele migrenei, dându-i prilejul să constate că nu era într-o formă psihică prea bună. Claustrea prelungită îi înmuiase mușchii membrelor. Se simțea cam în aceeași stare ca un convalescent care se ridică în capul oaselor pe marginea patului, după patruzeci și opt de ore de febră intensă..., cu deosebirea că el nici măcar nu avea posibilitatea de a sta așezat! Mai presus de orice, încerca să nu se gândească la timpul ce-i rămăsese de petrecut în găoacea bombei. Singurul aspect benefic al acestei interminabile așteptări fusese faptul că scafandrul avusese posibilitatea să-și reîncarce bateriile. Exoscheletul era deci pregătit să înfrunte o situație de criză. Orologiul căștii afișa „Orele douăzeci și două treizeci”. Mathias întoarse capul într-o parte, ca să nu-l vadă. Nu trebuia să se lase hipnotizat de defilarea secundelor ale căror cifre digitale tresăltau în extrema dreaptă a cadranelor. Știa că mai puteau trece încă cinci zile înainte de-a fi aruncat în criptă. Nu voia să reînceapă să-și roadă căpăstrul în așteptarea „clipei supreme”...

Nouăzeci de minute mai târziu, șuierul bielelor umplu depozitul, aidoma respirației unui animal gigantic. Angrenaje se puseră în mișcare, descuind diferitele sisteme de securitate.

Mathias simți că se rostogolea pe planul înclinat ce ducea spre trapă...

Un spasm îi agită intestinele și, preț de-o secundă, crezu că se va scăpa pe el. Bomba se rostogolea, luând viteză, făcând să crească în interiorul criptei un hodorogit de bute venind de-a dura pe o stradă pietruită.

„*Asta a fost!*” își spuse Fanning, simțindu-și sângele înghețându-i în vine..

Torpila se rostogolea, se rostogolea... și zgomotul goanei ei suna în urechile lui Mathias ca o vibrație de clopot crăpat.

Era o senzație atroce. Știa că fugea spre prăpastie, că se va prăbuși de la o înălțime de patruzeci de metri.

Se văzu rostogolindu-se, gol, spre marginea unei faleze abrupte... căzând de pe terasa unui imobil... prizonier al unui avion în picaj vertical... închis într-un ascensor cu cablurile rupte...

Imaginile se succedau, atroce, fulgerătoare.

Și, brusc, stomacul i se întoarse pe dos. Torpila cădea spre fundul criptei. Ampenajul ei sfâșia aerul emițând un șuierat furios.

Mathias știa că prăvălirea nu va dura decât o secundă, dar simțurile sale excitate îi măreau percepția clipei. Urlă, cât pe ce să-și rupă coardele vocale. Sângele îi năvălea în cap dilatându-i venele, aducându-i pe limbă un gust de hemoragie.

Se învârtea în jurul propriei axe, în timp ce bomba continua să țiuie căzând spre sol. Dacă nu-i funcționa compensatorul de șoc, avea să se zdrobească în praful de cretă ca o tomată enormă. Scafandrul se va aplatiza, comprimat de acordeonul de tablă al torpilei sfărâmate. Fanning va fi prins în menghina carcasei ca o bucată de carne într-o mașină de tocat. Oasele îi vor exploda, scuipându-și măduva gălbuie, viscerele i se vor tasa unele peste altele pentru a forma un terci fără nume...

În aceeași secundă în care voma, atinse pământul.

Compensatorul de șoc anulă complet impactul, reducându-l la o palmuire seacă ce trimise un ecou dureros prin călcâiele lui Fanning. Scuturătura fugi în lungul coloanei vertebrale, și avu impresia că era în pielea unui ucenic de parașutiști care ia contact cu solul, ținând picioarele alăturate. Fălcile îi trosniră și-și simți măselele sfărâmându-se. Ochii îi ieșeau din cap, ca și cum ar fi fost spânzurat de picioare ore-ntregi. Vomă iar, dus de vârtejul undelor anulatoare. Mini-câmpul de forță îi perturba toate funcțiile fiziologice, dezlănțuind o furtună de electroni de-a lungul terminațiilor nervoase.

Bomba se spărsese. Metalul carenajului zburase, făcut bucăți, ricoșând pe carapacea garguilor. Mathias se rostogoli în praf în mijlocul niturilor, al buloanelor și-al plăcilor de metal îndoite. L-ai fi luat drept un cavaler țâșnind din carcasa unui 2 CV care se izbise de un pilon. Se năruî între pietre, în timp ce, în vârful bolții, trapa se închidea încet.

În interiorul căștii, semnalele de alarmă dezlănțuiseră o sarabandă infernală. Compensatorul de șoc se declara „scos din uz”, iar exoscheletul suferise mai multe distorsiuni care-i compromiteau de-acum buna funcționare.

„Sunt viu!” își spuse Mathias, ascultându-și inima în galop, „sunt încă viu după ce am sărit de la patruzeci de metri înălțime, cu călcâiele lipite...”.

Se rezemă în mâini pentru a se ridica. Articulațiile armurii urlară, și făcu eforturi să-și dezdoaie genunchiul drept.

Clătinându-se, făcu câțiva pași în centrul criptei.

Monștrii îl priveau cu ochii lor răi, de crabi. Cel din mijloc schiță o mișcare spre a ieși în întâmpinarea intrusului. Botul său reptilian se întredeschise, dezvăluind o pădure de colți. Mathias avu impresia că vede dilatându-se o fisură orizontală într-o placă stâncoasă. Fiara era într-atât de acoperită de carapace, încât cu greu ar fi putut să fie considerată drept ființă vie. Singure labele cu gheare dovedeau că, într-adevăr, era vorba de un animal, iar nu de o stâncă.

Fanning ar fi vrut să fi avut puțin timp la dispoziție, ca să-și tragă sufletul... Era absurd, bineînțeles, pachidermele fuseseră programate să suprimă toți intrușii care s-ar fi hazardat în perimetrul criptei. Nici nu se punea problema de a lăsa să treacă mai mult de un minut între localizarea prăzii și... înghițirea ei.

Solul vibra sub greutatea animalelor lente și monstruoase. Un praf fin se scurse din fisurile pietrei, anunțând parcă un apropiat cutremur de pământ.

Mathias se dădu instinctiv înapoi. Șeful de turmă înainta cu acel pas sacadat care caracterizează apropierea reptilelor uriașe. Botul i se căsca peste o limbă cleioasă, ascuțită ca un vârf de lance.

„Treizeci de minute”, își spuse Fanning. „De cum te vei găsi în gura acelei monstruoziități, vei avea la dispoziție treizeci de minute pentru a o face să crape!” Înghiți în sec și apăsă butonul cronometrului.

Numărătoarea inversă își începu fărâmițarea temporală. Garguiul înclină blocul granitic ce-i ținea loc de cap. Mathias își înfrână o poftă bruscă de-a o lua la fugă. Fuga n-ar fi rezolvat problema. *Era acolo ca să se lase devorat...* Dar cine poate rezista impasibil în fața unei văgăuni mărginite de săbii? Cine poate accepta cu seninătate să se vadă înghițit de un bot capabil să sfărtece cu ușurință un elefant?

Mathias închise ochii. În secunda următoare, se simți înșfăcat de un tentacul muscular și ridicat în aer.

Limba animalului i se înnodase pe după mijloc pentru a-l smulge de la pământ. Scafandru protestă când dinții încercară să-l sfărâme la trecerea printre ei, dar exoscheletul se ținu bine. Mathias se pomeni propulsat într-un univers moale și cleios. Avu reflexul să-și înfigă cleștii-crampoane în salteaua cauciucată a limbii pentru a-și opri căderea. Rămase astfel suspendat deasupra tunelului esofagian, cu picioarele în gol. Animalul de sinteză, lipsit de sensibilitate internă, deja nu-i mai sesiza prezența. Fanning își anclanșă sistemul vizual crepuscular. Balele spumegau pe învelișul plastifiat al armurii.

Vopseaua ce acoperea toracele și antebrățele se desprindea în mătânii de bășici, ca și cum ar fi fost stropită cu decapant.

Saliva nu constituia un real pericol; fiind slab încărcată cu suc disociator, nu-i putea veni de hac scafandrului în mai puțin de două ore, dar anunța totuși sinistrua putere a diastazelor secretate de stomac!

Mathias încercă să se orienteze. Cornélius îl prevenise: văzute din interior, animalele de sinteză nu prezentau decât puține raporturi cu sistemele întâlnite de obicei pe planșele anatomice. Aici, venele, glandele, semănau mai mult cu niște circuite imprimate decât cu componentele unor organisme vii. Însăși textura lor amintea mai mult de cauciuc decât de carnea vie. Dar acest cauciuc palpită, secreta, tremura în spasme interminabile. Fanning era suspendat pe coasta unui munte de mucoase artificiale. Carnea în care își înfipsea degetele i se părea falsă și reală în același timp. Glandele salivare ce câpătau fundul gâtului aveau fizionomia unui șir de extinctoare de incendiu. Venele ce brăzdau țesutul rozaceu păreau făcute din furtunuri de aspirator puse cap la cap. Creată de o mașină, ființa protoplasmică păstrase un aer mecanic. Curburile, formele sale îi trădau originea.

Mathias întinse mâna pentru a atinge un ciorchine de glande. S-ar fi zis că sunt niște burdufuri transparente mari, umplute cu un lichid fosforescent.

„Nu te aștepta la localizări logice”, spusese Cornélius. „Faptul că te vei afla în piept nu înseamnă c-ai să vezi plămâni! Fiara aia nu are probabil nevoie de așa ceva. Fără îndoială, pielea îi servește de sistem respirator și desigur reciclează bioxidul de carbon fără niciun ajutor din afară...”

Planșele anatomice defilau în capul lui Fanning, dar glandele fosforescente nu-i aminteau de nimic. În disperare de cauză, le arse un picior. Șocul provocă un torent de lichid în traiectele înconjurătoare. Trecură câteva secunde, apoi animalul se înfioră. Mathias detectă propagarea unor spasme îndepărtate, poate intestinale.

Transpira abundant și începu să se alarmeze. Pe armură, vopseaua spumega în chip neliniștitor. Un afișaj se aprinsese în cască:

Eroziune anormală a învelișului extern. Timp de rezistență estimat la o sutăzece minute. Necesitate de a scăpa de agresiune înaintea expirării acestui interval.

Mathias se afundă cu doi-trei metri în canalul ce servea drept esofag. În pofida multiplelor avertismente ale lui Cornélius, era dezorientat. Acea cavernă vie n-avea nimic de organism normal constituit. Semăna mai mult cu o marionetă pentru filmele de groază decât cu o ființă înzestrată cu

mobilitate. Căută să-și amintească de acordurile fiziologice laborios învățate, dar totul i se învălmășea în cap. Efectuă o serie de manipulări aproximative care, provocând spasme ale tubului digestiv, declanșară o criză de aerofagie cu râgâieli înfiorătoare. Fluctuațiile animalului îl loviră pe Fanning între umeri cu violența unor bile de cauciuc trase dintr-o pușcă. Compensatorul de șoc, fiind defect, nu amortiză lovitura. Mathias se dezechilibra și alunecă pe toboganul esofagian. Reuși să-și stopeze căderea agățându-se de o ciotcă de capsule vâscoase din care radia o pânză de păianjen formată exclusiv din vase capilare. Substanțe țâșniră, ejaculate de presiune, concentrați hormonalți se deversară în venele afundate sub stratul adipos. Căldura internă a garguiului crescă cu mai multe grade, ca și cum ar fi fost atins de o febră puternică. Fiara deschise botul și clănțâni violent din fălci sub asaltul unui trismus tetanic. Totul dură câteva secunde, apoi reintră în normal.

Mathias regreta că nu adusesese cu el o sabie sau un topor. Ar fi vrut să scobească la întâmplare, sfârtecând toate acele cǎrnuri, masacrând canalizările fibroase prin care se prelingeau lichide roșiatice sau albastre...

De altfel, își amintea că-i propusese această soluție lui Vladewsky.

„Ar fi idiot și inutil”, obiectase bătrânul cercetător. „Animalul ăla e înzestrat cu o putere regeneratoare extraordinară.

Celulele distruse, țesuturile nimicite se recompun cu o viteză halucinantă. O plagă deschisă se reînchide în câteva secunde. N-o să ajungi nicăieri mizând pe cartea asta a măcelăriei și a vandalismului chirurgical. Dimpotrivă, e nevoie să dai dovadă de multă meticulozitate. Singurul mijloc de a distruge un gargui este de a-l scurtcircuita. Trebuie să întorci împotriva sa enormu-i potențial energetic, să-l faci să moară de-o criză cardiacă provocându-i o... implozie! E cam ca și cum ai sili un pește-torpilă să se electrocuteze singur!”.

În teorie, toate acestea păreau perfecte. Pe hârtie, rețelele fiziologice păreau la fel de ușor de urmărit precum cablurile unei instalații telefonice. În realitate însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Mathias clefăia printr-o mocirlă neidentificabilă, înainta pe dibuite, poticnindu-se de organe ce nu semănau cu nimic cunoscut! Ciuperce de carne jalonau traseul tubului digestiv. Ce funcții aveau? Oare întreaga „aparatură” internă a animalului era concentrată în acel unic tunel?

Fanning nu era departe de a da credit unei astfel de ipoteze. Fără nicio îndoială, enorma masă a fiarei se compunea din mușchi hipertrofiați și oase la fel de dure ca niște grinzi

metalice. Tânărul desfăcu brațele și picioarele pentru a se opune spasmelor ce-l aspirau în jos. Voia să-și întârzie la maximum intrarea în stomac, știind că odată ajuns în punga digestivă va fi imediat stropit cu sucuri acide ce-i vor coroda cu repeziciune delirantă cochilia protectoare.

Mări debitul de oxigen al sistemului respirator ce ventila casca, întrucât sângele îi bubuia în tâmples. Degetele lui scotoceau în pliurile mucoaselor. Unde, oare, se ascundea inima?

„S-ar putea să fie minusculă”, sugerase Cornélius, „trebuie să te aștepți la orice. Când ai de-a face cu un animal de sinteză, nu trebuie să raționezi logic. O fiară atât de enormă poate fi foarte bine ținută în viață de o inimă miniaturizată, cu nimic mai mare decât pumnul meu! Un animal de sinteză nu este, de fapt, decât un ansamblu de «purici» biologici. Un robot ale cărui fire electrice au fost înlocuite de nervi...”.

Mathias se târa acum printr-un soi de groapă mustind de lichid năclăios. Putea urmări progresia scânteilor energetice de-a lungul ramificațiilor nervoase; ele sfârâiau, iluminând tunelul de carne. Fanning le compară cu o ploaie de foc țâșnind dintr-un punct de sudură cu arc electric. Cramponându-se de burduful violaceu al unei capsule umflate cu secreții spumegânde, provocă un spasm mai puternic decât celelalte și-și pierdu echilibrul. De data asta nu mai reuși să-și frâneze prăbușirea și se năpusti cu viteza unei bombe în sacul stomacal.

Primul lucru pe care-l distinse fu cufărul cu comoara, învelit în pelicula sa de algă protectoare. Caseta plumbuită trona în mijlocul unei bălți de sucuri acide... iar o fetiță era așezată pe capac, cu genunchii adunați sub bărbie, într-o poziție de sirenă melancolică. Părul lung și alb îi ascundea umerii și o parte din față.

Mathias miji ochii. Era... ciobănița, firește! „Cheia” care comanda deschiderea animalelor. Cornélius îi recomandase să nu-i dea nicio atenție acestei plăsmui din protoplasmă, lipsită de orice urmă de inteligență. „Nu e decât o cheie electronică. Ea ascultă de un cod auditiv al cărui cifru îl posedă bancherii B.D.S. În restul timpului, I.Q.-ul ei e cam la fel de ridicat ca al unei chiftele cu ceapă. N-o privi. Nu-ți va remarca deloc prezența. Nu e programată să reacționeze la apariția unui intrus”.

Mathias se ridică. I se părea că scafandrul începuse să-i fumege ca o bucată de cretă stropită cu acid. O lumină de alarmă îi invadă casca, pulsând precipitat.

Atențiune, proclama afișajul digital, învelișul dumneavoastră exterior este supus unei agresiuni extrem de

periculoase. În condițiile actuale, intervalul de salvagardare nu va depăși treizeci și patru de minute. Repetăm...

Fanning înjură, încercând să se debaraseze de spuma adezivă care-i acoperea armura, spumă ce începuse să digere piesele de înfrumusețare făcute din metal moale. Se agită atât de mult încât își pierde echilibrul și căzu în balta corozivă.

— Sunteți un hoț? întrebă deodată fetița cu o curioasă voce lipsită de timbru..

Mathias tresări. Creatura îl privea cu ochii ei goliți de orice expresie. Chipul ei încremenit trăda o totală absență a mușchilor faciali. Era drăguță, agreabilă de privit... dar nu mai mult decât o statuie! Trăsăturile, gura și nasul său roz păreau modelate în porțelan. Deși aparent era făcută din carne, îi lipsea incontestabil consistența omenească. Se simțea că niciodată nu-și încrețise fruntea, nu strâmbase din nas... că lacrimile nu-i brăzdaseră nicicând obraji și bărbia. Doar buzele se căzneau să articuleze stângaci cuvintele.

— Tu... tu vorbești? lăsa el să-i scape, fără să vrea.

Se înjură în gând. Era o idioțenie să i se adreseze acelui bulion protoplasmic. Se simțea ca și cum ar fi încercat să converseze cu un fier de călcat!

— Am învățat, spuse creatura. Am un vocabular de cincizeci de mii de cuvinte și locuțiuni. Cred că am putea comunica.

— Dar nu ești concepută pentru a... comunica! exclamă Fanning, Mi s-a spus că...

— Că aș fi un „biftec viu”! Așa e. Dar, totodată, s-a întâmplat să fiu și un biftec gânditor. Sunteți un hoț? Ați venit să luați caseta de fier?

— Vrei să mă împiedici? riscă Mathias, tulburat de acest obstacol neprevăzut.

— Nu, spuse creatura, nu sunt programată pentru a apăra caseta. Garguiului îi revine rolul de a asigura această parte a muncii. Eu nu sunt decât o cheie. Pot totuși să vă semnalizez că veți fi digerat în circa o jumătate de oră. Aceste sucuri sunt extrem de corozive, știu asta pentru că am asistat la testările din laborator. Am văzut dizolvându-se mai multe maimuțe, precum și un condamnat la moarte... Cred că veți suferi mult.

Fanning simți în gât un nod dureros. Fetița nu schițase niciun gest. Remarcă faptul că nu clipea din ochi, tot așa cum nici nu respira. Această absență a mișcărilor obișnuite îi alcătuia o mască de meduză destul de impresionantă.

— Cum ai învățat să vorbești? întrebă el ca să câștige timp.

— Îi ascultam pe cercetători, din fundul bazinului meu. „Pasta” din care suntem formați e capabilă să înmagazineze un număr extraordinar de informații. Știți că deja e folosită în locul vechilor microprocesoare?

„E o poveste dementă!” își spuse Mathias. „Acidul îmi halește cuirasa, iar eu stau la palavre cu o grămadă de gelatină deghezată în fetiță”.

— Ascultă, o întrerupse el, intenționez să fur această casetă și să ucid fiara. O să faci ceva ca să mă împiedici?

— Nu pot cauza direct moartea unei ființe umane. Acest privilegiu îi revine garguiului. Dar nu veți reuși să-l omorâți, fiindcă se hrănește cu energie pură și nu se teme de atacurile fizice. Bineînțeles, puteți încerca să ieșiți prin orificiul anal. Nu-l blochează niciun excrement, dar ar trebui să vă târați prin labirintul intestinului, trăgând și cufărul după dumneavoastră, și asta vă va lua cel puțin două ore. Între timp însă nu va mai rămâne nimic din scafandrul dumneavoastră.

— Și dacă l-aș face să deschidă gura?

— V-ar urmări din nou și v-ar înghiți înainte să ajungeți la ascensor. Nu sunteți într-o situație prea strălucită! Oare conținutul cutiei merită să vă asumați toate aceste riscuri?

Mathias nu răspunse și se cufundă într-o cercetare a pereților. Cornélius se înșelase. Garguiul nu semăna cu nimic cunoscut. Era un puzzle anatomic cu piesele împrăștiate. O capcană semănată cu glande aparente și nervi inutili destinați să înșele un eventual intrus. „Bucătarii” de la laboratoarele Mikofsky o garnisiseră cu uși false, cu broaște înșelătoare și culoare pictate! Monstrul n-avea de ce să fie invidios pe marile piramide din Egiptul antic; și el era capabil să-și apere cu strășnicie comorile, închizându-și meandrele asupra hoților imprudenți și apoi digerându-i, pentru a-i transforma în grăsime.

Fanning se hotărî să încerce imposibilul. Nu mai avea la dispoziție decât douăzeci de minute și nu-și putea permite să lenevească.

— Voiam să-i provoc fiarei o criză cardiacă, spuse el, bătând cu pumnul în peretele elastic. Mi se indicaseră un anumit număr de operațiuni de efectuat, dar nu mai găsesc organele respective...

Fetița înălță capul.

— Presupun că doreați să accelerați bătăile mușchiului cardiac prin suprasarcină energetică..., observă ea. E într-adevăr un mijloc bun. Asta ar echivala cu intensificarea treptată a curentului ce alimentează un ordinator, până ce acesta ajunge să explodeze. Se pot dilata venele, se poate provoca un aflux sangvin disproporționat care va perturba funcționarea diferitelor ventricule...

„Ciobănița”, gândea cu glas tare, fixându-l pe acel om ridicol în armura sa deja înmuiată. Știa că avea o șansă de salvare, poate chiar UNICA ei posibilitate de evadare. Nu-și

închipuia cât timp avea să treacă până ce un alt inconștient, un alt nebun, va încerca să pună mâna pe comoară... Existau însă motive serioase de a paria că o asemenea întâmplare nu se va mai repeta NICIODATĂ. Cartea viitorului ei se juca azi, chiar în acest moment. Depindea de acest necunoscut care urma să moară aici, în douăzeci de minute, digerat de diastazele buzunarului stomacal. Totuși, dacă se hotăra, îl putea folosi, servindu-se de el ca de un intermediar... Ea nu avea posibilitatea de a interveni direct asupra anatomiei animalului... *DAR NIMIC NU-I INTERZICEA SĂ JUDECE CU VOCE TARE ȘI, PRIN ASTA, SĂ INDICE UN ANUMIT NUMĂR DE OPERAȚIUNE CARE...* Hoțul putea deveni astfel brațul răzbunării ei.

„Se va mișca în locul tău”, murmură în sinea ei. „Va executa manevrele pe care tu nu le poți nici măcar schița fără a cădea de îndată în catalepsie”.

Îl privi pe necunoscut. Omul se temea. Venise după cuțărul acela de fier și se pomenise prizonier într-un labirint de artere. Oare crezuse că-și va putea băga mâinile în motorul garguiului la fel cum moșmondești sub capota unei mașini de serie? Animalele de sinteză erau din ce în ce mai complexe. Pentru a preveni orice formă de efracție, organele erau truate în mod curent, ascunzându-se, de exemplu, inima, în interiorul unei false glande sau disimulându-se arterele într-o îmbucare de canalizări multiple. O pereche de falși plămâni ambalau rinichii adevărați, și așa mai departe. Monștrii se hrăneau cu energie, dar, în absența bombardamentelor, după cele douăsprezece luni ale postului de siguranță, făceau apel la vechiul lor sistem de alimentare și reînvățau să-și folosească dinții și orificiul anal. De-asta fusese concepută o mașină organică pusă perfect la punct: pentru a face față oricărei eventualități. Fiarele digerau lumina și căldura exploziilor, dar, în caz de eșec, știau la fel de bine să-și culeagă tainul din oamenii și animalele ce se aventurau prin preajmă.

Fetița își dezdoi picioarele. Ochii ei goneau în lungul circuitelor vasculare. Firește, era la curent cu toate localizările strategice, cunoștea toate punctele slabe. Geografia intimă a animalului nu mai avea pentru ea niciun secret. În fond, pentru asta fusese programată, spre a fi capabilă să localizeze mintal, într-o fracțiune de secundă, glanda cea mai bine disimulată. Nomenclatura anatomică a garguiului era depozitată în creierul ei după un sistem de neșters...

Hoțul însă putea să acționeze. Niciun blocaj mintal nu risca să-i paralyzeze mâinile dacă schița un gest ce submina integritatea viscerală a seifului viu. Acesta era un atu capital.

Fetița reflecta cu toată viteza. Omul acela care nu mai dispunea decât de douăzeci de minute de existență era capabil să taie gratiile temniței de carne... *Trebuia să-l folosească!* Trebuia să se apuce cu ambele mâini de prăjina ce-i fusese întinsă.

De îndată ce hoțul ar fi fost digerat, ar fi regăsit solitudinea pușcăriei organice și trista perspectivă a anilor ce urmau. Ani de claustrare în fundul unui stomac doldora de casete metalice! Nu putea accepta asta! Firava ei sensibilitate presimțea întreaga disperare ce însoțea această încarcerare pe viață.

— Ascultați! spuse, întorcându-se spre efemerul ei tovarăș de captivitate. Am să vă propun un târg: vă ajut să luați comoara, dar, în schimb, mă scoateți și pe mine de aici. Sunteți de acord?

Mathias se legăna de pe un picior pe altul. Avea de ales? Cornélius, cu concepțiile lui anatomice învechite, îl trimisese pur și simplu la moarte. Consultă cadranele ce se agitau în interiorul căștii. Dacă sucurile își continuau acțiunea corozivă, cochilia scafandrului avea să se preschimbe în dantelă peste cel mult un sfert de oră.

— Okay! Okay! Fac tot ce dorești! Spune-mi cum să omor garguiul și vom fugi până la ascensor.

Fetița dădu din cap. Imediat își smulse o șuviță de păr, o duse la gură și o umezi îndelung cu salivă. Servindu-se de capacul cutiei ca de o masă de lucru, începu apoi să confecționeze o peliculă protectoare asemănătoare cu cele pe care le utiliza la ambalarea casetelor plumbuite. Când folia vegetală proliferă suficient, i-o întinse lui Mathias.

— Înfășurați-vă cu asta, ordonă ea. Va încetini acțiunea sucurilor gastrice care vă devorează armura. Astfel veți câștiga o oră.

Fanning îi urmă sfatul pe dată, drapându-se cu grijă în acel lînțoliu translucid, la fel de maleabil ca o bucată de celofan.

— Să nu vă credeți salvat cu asta! continuă „copila”. Diastazele vă vor roade mai departe cochilia, dar cataplasma pe care v-am dat-o le va reduce apetitul. Considerați că sunteți ambalat într-un fel de pansament gastric... cel mult.

— Ce trebuie să fac? întrebă Mathias.

— Voi enunța doar teoremele fiziologice, explică fetița. Dumneavoastră trebuie să știți să le aplicați. Nu pot să vă dau ordine precise fără a fi afectată de blocajul mental înscris în creierul meu. Ascultați-mă bine! Voi recita adevăruri anatomice, dar n-am să vă spun niciodată: faceți asta sau ailaltă. Încercați să vă descurcați cât puteți de bine. Mi-e imposibil să vă explic cu de-amănuntul cum ar proceda un sabotor perfect.

Mathias ar fi vrut să-și smulgă casca pentru a-și șterge sudoarea care-i curgea în ochi. Se îndoia că încă mai avea destul sânge rece pentru a rezolva ghicitori.

— Haide, dă-i drumul! o îndemnă el. Oricum, în punctul în care am ajuns...

Fetița începu să înșire o suită de definiții ce păreau scoase direct dintr-un manual de anatomie. Mathias încerca să se orienteze, să localizeze organele descrise, să improvizeze tehnici de sabotaj, transpunând în practică ceea ce-l învățase Cornélius Vladewsky. Se târî prin tunelurile slinoase, înnodă nervii între ei la fel cum se împletește izolația unui cablu electric. Strivi sub călcâi glande, secționă vene aparent lipsite de importanță. Gâfâia, tâmplele îi bubuiau, în vreme ce încerca să construiască o strategie a masacrului pe baza hărții pe care i-o prezenta verbal fetita. Era ca și cum, după ce abia s-ar fi familiarizat cu diferitele mișcări executate de piesele unui joc de șah, i s-ar fi cerut imediat să alcătuiască un manual pentru uzul jucătorilor profesioniști. Pipăia prin penumbra viscerală, tăind, înnodând și scurtcircuitând mașinăria vie, amintindu-și când și când de rudimentele de vandalism pe care i le prezentase Cornélius. Nervii i se răsuceau între degete ca niște năpârci negre sau ca niște țipari. Lega noduri marinărești cu frânghii vii și roind de sânge sau umori.

În cele din urmă, fetița tăcu, iar Mathias se lăsă să alunece în punga stomacală, epuizat, cu genunchii tremurându-i de oboseală.

— Acum trebuie să așteptăm, decretă „copila”. Hormonii se vor scurge, invadând sistemul nervos. Prima reacție va avea loc în cinci minute, cel mult șase.

— Sper că blestemăția asta o să crape! gâfâi Mathias. Vom ieși prin bot și vom fugi spre ascensor. Mi s-a spus că ceilalți monștri vor fi dezorientați de moartea șefului de turmă și ne vor lăsa în pace, așa este?

— Când moare un șef de turmă, apare întotdeauna un moment de suspensie, confirmă fetița. În mod normal, ar trebui să părăsesc carcasa animalului scos din funcțiune și să-mi aleg domiciliul într-unul sau altul din animalele ce așteaptă.

— Okay! bătu din picioare Fanning. Numai că de data asta te vor aștepta mult și bine. O să deblocăm liftul și vom urca la parter. Pe urmă ne vom amesteca printre clienți și angajați pentru a ieși din bancă.

— E un plan complet idiot! remarcă puștoaica fără niciun strop de însuflețire în glas. Chiar credeți că voi fi luată drept clientă? Goală pușcă și cu părul meu alb? Nici dumneavoastră nu veți reuși să treceți prin valva de ieșire. De ambele părți ale intrării au fost postați fizionomiști cu experiență. L-am auzit

pe director vorbind despre asta cu adjuncții lui. Niciunul dintre ei nu-și va aminti de figura dumneavoastră! Vor da imediat alarma și veți rămâne blocat în mijlocul ecluzei antiglonț, cu toți sacii de aur și diamante în cârcă, aidoma unui imbecil perfect. Planul meu e mult mai bun...

— PLANUL TĂU? icni Fanning. Ce tot vorbești? Mi-ai dat, doar, modalitatea de a-i provoca monstrului o criză cardiacă...

— Nu. N-aș fi putut-o face. M-ar fi împiedicat blocajul mental.

— Fir-ar să fie! înjură Mathias. Lucrul ăla manual pe care m-ai pus să-l improvizez ce era?

— O simplă procedură de purgație energetică. Animalul va scuipa energia ca o locomotivă sau ca un cazan care expulzează aburi sub presiune. E o manevră care nu poate în niciun fel să aducă prejudicii animalului. Îi vom curăți „circuitul” de înmagazinare. N-am făcut decât să vă sugerez mărirea puterii acestei epurări, atâta tot! Dar, încă o dată, vă repet: garguiul nu pățește nimic.

— Și acel „jet de aburi” ne va permite să fugim cu prada?

— Cred că da. Dacă informațiile mele sunt exacte, vom putea părăsi cripta în câteva minute.

Fanning nu-și credea urechilor. Se lăsase manipulat de un boț de gelatină protoplasmică!

Deodată, fiara fremătă, cabrându-se ca un cal electrocutat. Mathias își pierdu echilibrul și se rostogoli peste cap. Casca sa răsună, ciocnindu-se de un colț al cufărașului de fier.

Monstrul tremura, contractându-și mușchii. Arcuindu-și coapsele enorme, făcu mai multe salturi în mijlocul criptei. Sub impactul săriturilor, pietrele se crăpară și creta de pe jos se ridică în nori pulverulenți.

Sub carapacea osoasă, carnea își schimbase culoarea. Fluxul sangvin se accelera, venele vibrau ca o rețea de țevi ieșind dintr-un boiler ce sta să explodeze. Din bolta cavernei se desprinseră mai multe pietre care se prăvăliră cu vuiet nebun în centrul arenei.

Ceilalți monștri, după un moment de ezitare, începură să imite comportamentul șefului de turmă. Curând, cele patru pachiderme se prinseră într-o horă dezlănțuită. Săltau grotesc pe circumferința criptei, aidoma unor broaște colosale împlătoșate ca tancurile. Spectacolul era în același timp grandios și total ridicol. Treptat, mișcările lor se accelerară. Pereții carierei amplificau această sarabandă nebunească, dându-i puțin câte puțin amploarea unui cutremur de pământ sau a unei avalanșe în formare.

Imperfect sincronizată, turma se desfășura într-un vacarm de iceberg ce sfâșie coca unei nave. Aceste șocuri zgâlțâiau

subsolul și făceau să zbârnâie cablurile ascensorului. S-ar fi zis că un cataclism înspăimântător urca pe furiș din centrul pământului.

Brusc, garguiul ce comanda debandada se opri și-și ridică botul spre bolta de piatră.

Ochii săi de crab își pierdură culoarea neagră, începând să iradieze o uluitoare lucire albăstrie. În cele din urmă, două fascicule de energie pură îi țâșniră din orbite și izbiră domul drept în mijlocul trapei de bombardament.

Razele sfâșiară întunicul ca două linii trasate cu laserul, în timp ce aerul vibra, țiuind pe o notă incredibil de stridentă. Căldura din interiorul criptei deveni de-a dreptul înfricoșătoare. Trapa metalică dădu rapid în clocot. Voleurile sale, înmuiate, se deschiseră cu un zgomot flasc de pânză udă, dezvăluind interiorul depozitului.

Razele albastre pătrunseră în arsenal și linseră formele ispititoare ale bombelor fixate pe cărucioarele lor. Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă...

Patru sute de kilograme de explozibil se volatilizară într-o enormă flacără purpurie. Deflagrația, fiind localizată la o înălțime mult prea mare, nu putu fi absorbită de către gurgui, în schimb, se răspândi în subsolul imobilului, devastând structurile de beton, topind grinzile metalice. Unda de șoc goni de-a lungul zidăriei, și toate geamurile imobilului zburară în cioburi, în timp ce planșeele primelor zece etaje se tasară unele peste altele, prinzând locatarii între feliile unui sendviș din ciment... Efectul suflului îi ucise pe cei mai mulți. La nici trei secunde după explozie, turnul începu să oscileze ca un copac căruia i s-a tăiat baza. Lipsit de rădăcini, edificiul se clătina deasupra acoperișurilor înconjurătoare. La nivelul solului, pe un perimetru larg, trotuarele se topiseră. Asfaltul în clocot atinsese cealaltă parte a străzii, maculând fațadele. Numeroase mașini, catapultate de explozie, aterizaseră în vârful caselor situate în zona sinistrată. Se înfundaseră în poduri, străpunseseră ultimele etaje, prăvălindu-se apoi peste locatarii ce se odihneau în paturile lor.

O tăcere densă urmă vacarmului deflagrației. Turnul trosnea, oscilând între stabilitate și surpare. Cele trei subsoluri și parterul nu mai existau. Stătea proptit într-un ciot înnegrit, pe care nicio rădăcină nu-l mai ținea înfipt în pământ. Apoi clădirea începu să se miște, lent, cu un balans de metronom abia perceptibil. Locatarii rămași în viață urlară de groază, înfingându-și unghiile în lemnul mobilelor dislocate. Imobilul păru să ezite câteva clipe, ca și cum ar fi fost ținut în echilibru de suflul unor vânturi contrarii, după care începu să se prelingă spre sol...

Cei ce-l văzură prăbușindu-se rămaseră multă vreme cu impresia că asistaseră la surparea unui munte. Cele treizeci de etaje se culcară pe babord, sfărâmându-se la jumătatea înălțimii înainte de a atinge solul. Șocul fu groaznic. Epava se năruí de-a latul bulevardului, zdrobind sub diferitele sale tronsoane o multitudine de imobile din împrejurimi.

Era ca și cum un elefant mort s-ar fi prăvălit în mijlocul unui camping.

Izbucniră incendii, iar conductele de gaz rupte prilejuiră noi explozii. În câteva minute, cartierul rezidențial luă aspectul unei uzine bombardate. Coloane de fum gros și gras începură să se înalțe în noapte, în vreme ce geografia străzilor se umplea de ruguri roșiatice.

Din adâncul craterului lor, monștrii priveau cerul...

Pereții criptei se dislocau, blocuri de stâncă se rostogoleau până pe fundul arenei, micșorând spațiul vital al turmei. Era timpul să-și găsească un alt bârlog. Fiara care comanda clanul sări afară din groapă cu o formidabilă detentă a labelor posterioare. Celelalte o imitară fără să șovăie. Țâșnind din haos, creaturile de apocalips invadară bulevardul și începură să se deplaseze printre frânturile de zidărie.

Erau puțin cam dezorientate pomenindu-se în mijlocul unui nou spațiu căruia nu-i percepeau limitele. Dar flăcările și exploziile li se părură de bun augur. Un lucru era sigur: în inima unui asemenea desfrâu energetic, n-aveau să ducă lipsă de hrană...

Confuzia era atât de mare încât nu li se remarcă imediat prezența. E drept însă că platoșele lor puteau fi confundate cu ușurință cu mormanele de pietre sfărâmate împrăștiat în jur.

În interiorul animalului ce comanda turma, Mathias încerca zadarnic să se ridice. Șocul pe care-l suferise când bestia sărise afară din crater îl amețise pe jumătate. Chiar fără să vadă ce se petrecea afară, ghicea fără greutate că inițiativa fetei declanșase o veritabilă catastrofă. Vacarmul exploziei, chiar și amortizat de țesuturile adipoase ale garguiului, îi spărsese timpanele. Apoi, fără îndoială, percepuse distinct vibrațiile unui mic cutremur de pământ. În prezent, fiara se deplasa în salturi succesive, ca o broască gigantică. Era extrem de greu să stai drept în acea nacelă ce se balansa continuu.

— Încetați să vă mai bâțâiți! îl admonestă fetea. O să vă rupeți învelișul protector! Doar nu credeți c-o să-mi smulg părul din cap ca să vă croiesc mantale gastro-rezistente la fiecare cinci minute?

Fanning remarcă insolența puștoaicei și înțelese că fusese manipulat de la bun început. Creatura aceea știuse tot timpul că purgația circuitelor energetice avea să provoace distrugerea

depozitului de bombe. Îl împinsese să saboteze animalul în așa fel încât „supapa”, în loc să expulzeze un simplu jet de vapori, să dezlănțuie o răsuflare de aruncător de flăcări. Manevrase astfel încât să nu i se declanșeze niciun moment procesul de blocaj implantat în creier. Sabotajul nu se înrudea cu vandalismul, nu era decât amplificarea unei funcții naturale. În plus, nicio clipă nu băgase mâna „în sac”... Toate aceste măsuri de prevedere îi permiseseră să evite subtil interdicțiile înscrise în spiritul ei. Planul dovedea o mare abilitate intelectuală.

— Ce s-a întâmplat? se bâlbâi Fanning. Tot vacarmul ăsta... ce-a fost?

— Cred că depozitul de bombe instalat în subsolurile băncii a sărit în aer, spuse dulce fetița. Iar în acest caz, fără îndoială, fiarele au scăpat din criptă. Nu ne mai rămâne decât să găsim un colțișor liniștit și să ieșim din ascunzătoare...

— Un colțișor liniștit? sughiță Mathias. Dar pun pariu că toate privirile sunt ațintite asupra noastră! Și, pe urmă, cum vrei să ieșim din monstrul ăsta?

— Provocându-i o criză cardiacă. Parcă ăsta era planul dumneavoastră inițial, nu? Adineauri nu aveam nicio șansă să reușim, căci gardienii nu ne-ar fi lăsat să ieșim din bancă. Am fi fost împușcați în ecluza de control. Acum, nu mai există nici gardienii, nici banca.

Fanning bodegăni, în sinea lui. Nu-i ajuta la nimic să discute în contradictoriu. Copila nu deținea decât informații fragmentare, date pe care probabil le extrăsese din diverse bănci informatice, iar aceste piese de puzzle îi conturau o imagine foarte aproximativă asupra lumii exterioare. Ea nu putea înțelege că orașul avea să se prefacă în scurtă vreme într-o capcană inextricabilă. La ora actuală, centrala poliției era fără-ndoială asaltată de telefoane ce semnalau prezenta garguilor pe bulevardul central. Dispozitivul avea să se instaleze...

Mathias încruntă din sprâncene. Dispozitivul? CARE DISPOZITIV?

Niciodată forțele poliției nu avuseseră de înfruntat o trupă de seifuri vii a căror putere de foc o depășea pe aceea a unui car blindat de luptă hipersofisticat! În general, Unitățile de Justiție Autonomă se războiau cu hoții, nu cu asemenea monștri!

„Ce rahat!” înjură el în gând.

Înțelegea că puștoaica profitase de apariția lui pentru a improviza un plan de evadare total dement. Undeva, cândva, existase o hibă. În mod normal, „ciobănița” ar fi trebuit să fie complet lipsită de afectivitate și să rămână indiferentă în fața perspectivei — puțin îmbucurătoare, e drept! — de a-și petrece

toată viața în stomacul unui monstru. „O legumă programată”, spusese Cornélius. Dumnezeu mare! Cât de orbi fuseseră! „Biftec”-ul, „leguma” își permitea luxul de a avea stări de spirit, aere! Își refuza rolul de „cheie” docilă și-și lua tălpășița distrugând un imobil ticsit de locuințe. Cei de la laboratoarele Mikofsky subestimaseră vizibil capacitățile afective ale protoplasmei din care plămădeau ființele de sinteză!

„Ei, haide!” își spuse Mathias, „dacă n-avea chef să scape, acum ai fi fost deja halit de sucurile digestive. Te-a salvat pentru că are nevoie de tine ca să sabotezi monstrul. De-asta te păstrează în viață...”

Se deplasă astfel încât să poată arunca o privire în tunelul esofagului. Dar totul era negru. Animalul își ținea fălcile strânse.

Pipăi cu vârful degetelor suprafața scafandrului. Coroziunea avansa pe nesimțite. Clăbucii, deși mai mici decât la început, reprezentau o dovadă vie a disoluției învelișului exterior. Giulgiul gastro-rezistent nu făcea decât să amâne ineluctabilul. În cel mult patruzeci de minute, armura urma să capete aspectul unui burete. Atunci diastazele aveau să-i atace carnea, descompunând-o cu o viteză remarcabilă, separând glucidele, lipidele, triind proteinele, clasificând...

Mathias se înfioră. O observă pe furiș pe fetiță. Fața ei afișa aceeași limpezime neomenească. Aștepta cuminte, așezată pe capacul sipetului. Prea cuminte...

Fiarele coborau bulevardul. Curioșii ieșiți la ferestre le arătau cu degetul, scoțând strigăte înfricoșate. La Cartierul General al poliției, centrala telefonică începea să fileze, în pragul unui colaps.

„Monștri!”, urlau căștile auditive. „Dragoni! Pe bulevardul central. Au distrus imobilul B.D.S... Faceți ceva!”

CAPITOLUL X

La comisariatul central, Juvia Trent gesticula, încorsetată în uniformă ei pătată de sudoare. Amuzați și neputincioși, cu nasurile turtite pe geamuri, inspectorii asistau la debandada mecanicilor ce mișunau de-a lungul pistelor ca niște furnici cuprinse de panică. În lipsa unei strategii adaptate, fuseseră chemate la apel toate Unitățile de Justiție Autonomă parcate în hangare. Mașinile soseau uruind, cu cleștii pe jumătate ridicați, clănțănind din șenile. Defilau prin mijlocul băltoacelor de ulei albăstrui, inundând garajul cu vacarmul lor de Panzere trecând în linia întâi.

— E o idioțenie! observă Goobble, strivindu-și paharul de cafea între degete. Unitățile de patrulare n-au niciun motiv legal de a interpela seifurile scăpate de la B.D.S... Și chiar dacă s-ar încumeta, cum vor proceda? Credeți că vor încerca să îndese pachidermele în chesonul lor de incinerare?

Răsunară râsete acide. Foștii soldați ai asfaltului se bucurau de inevitabila înfrângere a unităților robotizate. Era evident că mașinile se vor acoperi de ridicol. Fotografiiile monștrilor, procurate de la laboratoarele Mikofsky, treceau din mână în mână.

— Încetați să vă mai hliziți ca niște puștani! lătră Juvia. Am citit raportul tehnic. Lighioanele astea sunt practic invulnerabile. Nu știu absolut deloc cum s-ar putea relua controlul asupra turmei. Directorul B.D.S., ca de altfel și cadrele sale de stat-major, locuia la etajul întâi al imobilului. La ora actuală, toți sunt morți. Nimeni n-are nici cea mai vagă idee despre codul care le permitea să intre în contact cu seifurile. Fiarele se vor preumbla prin tot orașul, iscând o panică monstruoasă.

— Ce putem face? repetă Goobble. N-avem la îndemână nici măcar o pușcă de vânătoare...

— Veți pleca pe urmele unităților! ordonă Juvia Trent. Trebuie ca tancurile de patrulare să încadreze turma ca niște câini ciobănești, înțelegeți? Dar în niciun caz să nu încerce să le atace. Animalele alea dispun de un potențial defensiv care ar face să pălească de invidie până și marina militară.

— De ce s-a dărâmat imobilul? întrebă cineva. Era un turn nou-nouț. O chestie super-lux...

— B.D.S.-ul avea un întreg arsenal depozitat în beciuri, răspunse laconic Juvia. Cred că un detonator defect a declanșat scânteia ucigașă. Speriate de explozie, seifurile vii s-au împrăștiat. Trebuie oprite și conduse la grădina zoologică. L-am prevenit pe director să țină la dispoziția noastră câteva gropi dezafectate. Dacă procedăm cu discreție, totul o să meargă bine. Animalele alea nu trebuie niciun moment să aibă impresia că sunt victimele unei deturnări sau ale unei tentative de efracție... căci s-ar apăra! Goobble, fugi pe bulevardul central și obligă-i pe mecanici să reducă tendințele ofensive ale unităților autonome.

Goobble își luă mantaua de piele și ieși în zona de manevră. Juvia strânse din fălci, presimțind apropierea catastrofei. Unitățile cibernetice nu aveau destulă abilitate pentru a duce la bun sfârșit o asemenea operațiune. Practica lor în domeniul justiției expeditivă avea să se transforme într-un handicap insurmontabil. De astă dată, din păcate, nu mai era vorba să ia de guler un hoț mărunț pentru a-l vârî la rotisor. Monștrii care invadeau chiar în acel moment artera cea mai circulată din capitală nu cunoșteau frica. Aveau să apere până la capăt comorile ce se bălăngăneau în fundul stomacurilor lor.

Femeia cea grasă își șterse cu dosul mâinii sudoarea ce-i îmbrobonea fruntea. Era de ajuns un simplu pas greșit pentru ca întregul oraș să se trezească azvârlit în plin coșmar. Telefonul sună din nou. Căpităneasa merse spre biroul ei cu pas greu. Pendula afișa orele zero treizeci și patru.

Mașina de serviciu urca bulevardul, mergând în zig-zag printre barierele mobile instalate de pompieri. Girofarurile de pe capota diferitelor vehicule de intervenție licăreau în noapte aruncând fulgere albastre și roșii ce aprindeau reflexe curioase pe căștile cromate ale salvatorilor. Goobble nu mai avea chef de râs. Spectacolul turnului doborât de-a curmezișul străzii și al imobilelor învecinate reduse la stadiul de mormane de cărămizi fumegânde îi spulberase orice dorință de a se distra pe seama altora.

Zece unități autonome înaintau spre Piața Verneuve, locul unde se aflau actualmente monștrii. Pe măsură ce distanța scădea, Goobble devenea tot mai nervos. Neliniștit, bătea darabana pe tabloul de bord, privindu-i pe pompierii ce alergau printre blocurile de beton încastrate în asfalt. Bulevardul părea să fi căzut victimă unui cutremur de pământ. Solul nu se mai vedea sub sticla spartă provenită de la ferestre și pretutindeni

te împiedicai de obiecte absurde: o cadă de baie încoronând o cabină telefonică, mobile îngrămădite claie peste grămadă într-o gură de metrou, haine acoperind întinderea trotuarelor.

Cadavrele, sau cel puțin ceea ce se reușise să se extragă dintre dărâmături, odihneau sub prelate plastificate. Protuberanțele neregulate pe care le conturau pe sub acoperitori permiteau să se deducă halul în care erau. Un miros de pulbere arsă plutea în aer, iar vântul sufla rafale de funingine ce maculau autopompele cu pete negre ca niște alice.

Goobble se foi în scaun. Lângă el, mecanicul brigăzii de noapte își ștergea transpirația ce-i curgea pe față cu o cârpă slinoasă.

— La dracu'! ocări inspectorul. Ai reglat sigur unitățile de justiție la nivelul minim de agresivitate?

— Da, bombăni mecanicul, dar nu vă faceți cine știe ce iluzii! Reglajele astea-s o panaramă. Carele de intervenție au tendința să reacționeze în funcție de mărimea țintei. Se adaptează, ce mai! Masa fiarelor riscă să le perturbe circuitele de detecție. Dacă se simt amenințate, vor ataca din prima, ca să descumpănească adversarul.

— Ce mai budă! mugi Goobble. Nu mai lipsește decât ca nenorociții ăștia de roboți să-ncerce să le bage cu forța în chesoanele de incinerare!

Imaginea părea atât de grotescă încât cei doi izbucniră într-un râs nervos. Cinci minute mai târziu, zăreau siluetele înspăimântătoare ale seifurilor vii adunate în centrul pieței. Monștrii păreau a sta în expectativă, perturbați de spațiul infinit ce se deschidea în fața lor. Adoptaseră instinctiv o dispunere în cerc, ce le permitea să facă față unei eventuale agresiuni.

Unitățile de intervenție își încetiniră înaintarea clănțănind, ca niște tancuri ajustându-și linia de tir, apoi trecură la atac, cu cleștii ridicați.

„Parc-ar fi niște măturătoare pregătindu-se să curețe molozul”, își spuse inspectorul. Și simți în aceeași clipă că lucrurile aveau să ia o întorsătură rea. Foarte rea...

Carele de patrulare se repeziră asupra animalelor ca și cum ar fi fost vorba de niște simpli câini turbați ce puteau fi sălțați de pielea cefei! Cleștii se prăvăliră peste șira spinării garguilor, fără a reuși să muște substanța cornoasă din care erau alcătuite carapacele. Goobble văzu clar țâșnind scânteii din degetele metalice care se frecau de armura granitică a monștrilor. Înjură. Așa cum prevăzuse, toate unitățile își deschiseseră capota chesonului de incinerare, cu dorința vădită de a sfârși cât mai repede cu broscii ăia ce tulburau liniștea publică.

— Grijania mă-sii! șopti inspectorul. E ca și cum ar încerca să bage un elefant într-o oală sub presiune!

Picioarele îi tremurau. Căută febril microfonul stației de radio.

— Doamnă Căpitan! Doamnă Căpitan! găfâi el. Merge foarte prost! Roboții vor să prăjească fiarele! Ce facem?

Abandonând carapacele, brațele articulate atacau acum părțile moi din anatomia seifurilor vii. Mâinile de oțel se încheștau pe coapsele sau labele anterioare, ciupindu-le pielea solzoasă cu intenția bine definită de a le-o sfâșia.

Nemișcați, monștrii începură totuși să dea semne de nerăbdare. Boturile ca de șopârlă li se deschideau lent. Între timp, tancurile de justiție se încăpățâneau să măcelărească mai departe vânatul capturat în flagrant delict de vagabondaj. Cleștii scânteiau, îndârjindu-se să smulgă bucăți de carne pentru a le arunca în chesoanele incineratoare.

„Din moment ce acești contravenienți sunt prea mari,” părea să fi decretat ordinatorul de sancționare, „îi vom arde bucățică cu bucățică!”

Unitățile-robot se agitau zăngănind, deconcentrate de rezistența acelei cărni elastice, dar imposibil de rupt. Unele dintre ele, agățate de gâtul fiarelor ca niște nevăstuici, nu mai atingeau solul. Asta era prea mult. Monștrii trecură la atac. Goobble văzu căscându-se boturile cele mai îngrozitoare din câte existaseră vreodată pe pământ. Acele crevase presărate cu colți se prăvăliră asupra carelor robotizate, sfărâmându-le cu eficacitatea unor prese hidraulice. Tăbliile urlară îndoindu-se, chesoanele de incinerare făcură explozie, vomându-și măruntaiele încinse până la alb. Garguii mestecau oțelul ca niște fiare ce-și devorau prada. Buloanele li se rostogoleau printre colți, în timp ce rezervoarele explodau.

— Isuse Cristoase! bâigui mecanicul închinându-se.

Goobble strângea microfonul ca pe o lămâie.

— Doamnă Căpitan! urlă el cu glas isteric. Monștrii înfulecă unitățile de justiție! Ce facem?

— Nimic, replică vocea surdă a Juviei Trent. Retrageți-vă! Acum e rândul armatei.

Goobble dădu din cap, incredul. În fața lui, monștrii își încheiau festinul cu ultimul car de intervenție.

Sarah Muraille fu prima care auzi elicopterele. Era culcată pe patul ei, goală, umedă, cu coapsele încă îmbibate de sperma *call-boy-ului* agenției de plăceri la domiciliu. Băuse mult și,

preț de-o secundă, crezu că vuietele ce-i umpleau capul erau semnele ce anunțau o puternică migrenă etilică.

Se ridică și pielea ei jilavă fremătă dezlipindu-se de perne. Se simțea greoaie și bătrână. Se întoarse cu spatele spre oglindă, pentru a nu-și surprinde reflexul feței buhăite de excesele nopții. Micul gigolo dormea, cu brațele și picioarele desfăcute. Era un tânăr slab și blond, dotat cu un penis incredibil de lung. Femeile măritate făceau adesea apel la el pentru a le încununa fantezmele născute din câte o după-amiază de trândăvie. Clientela i se compunea aproape exclusiv din soții de cadre superioare, sătule de expozițiile de pictură și saloanele de ceai.

Sarah merse clătinându-se până la fereastră. De la plecarea lui Mathias, practic nu încetase să bea, sperând să-și anestizeze astfel angoasa ce creștea într-însa, pe măsură ce zilele treceau. Organismul ei începea să dea semne clare de intoxicație, dar nu se putea abține să n-o ia de la capăt, golind pahar după pahar.

Își rezemă fruntea fierbinte de geam. Elicopterele zburau la joasă înălțime, prin canionul delimitat de fațadele imobilelor. Erau echipate cu proiectoare puternice ale căror fascicule măturau strada. Sarah se înfioră, cuprinsă brusc de un presentiment rău. Aparatele acoperite uniform cu o vopsea kaki erau puternic înarmate. Mitraliere mari cu triplă țevă rotativă încadrau bula translucidă a carlingii, precum acele unei insecte purtătoare de maladii mortale. Elicopterele zburau în ralanti, răscolind alene aerul, dar suflul paletelor lor pălmuia fațadele clădirilor, făcând geamurile să tremure.

Sarah deschise fereastra. Primi o lovitură de pumn invizibil între sâni și trebui să se retragă precipitat. În interiorul apartamentului, hainele împrăștiate își luară zborul, urmate de revistele și ziarele dispuse în vraf la picioarele patului.

— Hei! protestă micul gigolo. Ce-i cu uraganul ăsta?

Sarah nu răspunse. Tocmai zărise fiarele, imobilizate la o sută de metri în susul bulevardului. Inima ei rată o bătaie. Cum ieșiseră din criptă? Fanning nu plănuiise niciun moment așa ceva! „Ceva n-a mers”, își spuse ea, „era de așteptat...”

În aceeași clipă, elicopterele se dispuseră în formație de luptă și atacă monștrii, deschizând focul.

Gloanțele explozive sfâșiară spațiul într-un vacarm de tablă spintecată. Sarah își astupă urechile, pentru a scăpa de stridența acelei agresiuni sonore. Undele de șoc i se repercutau în carne și făceau să-i tresalte sâni. Câteva tablouri se desprinseseră de pe pereți și numeroase cărți basculară pe jos din rafturile bibliotecii. În capătul bulevardului, proiectilele explozive ricoșau de pe carapacea garguilor, răspândind jerbe

de scânteii. Pachidermele se răsuciră greoaie, ca să facă față acestei noi agresii.

Sarah strânse pumnii. Gloanțele ricoșate mușcaseră adânc din fațadele celor mai apropiate imobile. O mulțime de curioși înghesuiți în balcoane căzuseră, fiind secerați de aceste rafale ce nu-i vizaseră pe ei. Sângele începea să curgă de pe pervaze, înscriind lungi dâre purpurii pe albeața pietrei.

Elicopterele trecură razant pe deasupra fiarelor și zburară până la Piața Extremei Miruiri, pentru a-și executa întoarcerea. Gloanțele perforaseră asfaltul și betonul, fără a le provoca monștrilor nici cea mai mică vătămare...

— La dracu'! înjură micuțul blond, rezemându-se cu coatele de pervaz. Ce-i cu bâlciul ăsta?

— Îmbracă-te! i-o tăie Sarah. Împachetează-ți sula și ia lovelele de pe noptieră! Îți dau eu un semn zilele-astea, dacă mai scăpăm vii din toată tevatura!

— Faci mișto? o ironiză blondul, rânjind galben.

Sarah nu catadicsi să-i răspundă. Se îmbracă în grabă, alegându-și haine solide și impermeabile, cu multiple buzunare. Îndesă în ele bani, un cuțit, un mic revolver cu pat de sidef, precum și o minitrusă de prim ajutor.

— Hei, observă tânărul, ce învârți acolo? Te pregătești de exod sau ce?

Nu apucă să spună mai mult. Aparatele reveneau. Deschiseră focul, luând bulevardul în anfiladă. Gloanțele pierdute ciuruiră fațadele și făcură terci mașinile oprite de-a lungul trotuarelor.

Dar fiarele ajunseseră la capătul răbdării. Cea care părea să comande turma ridică botul pentru a fixa roiul de elicoptere. O secundă, lăsă senzația că era un enorm tun ce-și alinia reperele de ochire, apoi două jeturi de energie pură îi țâșniră din orbite și loviră aparatele din frunte.

Sarah scoase un urlat. Mașinile zburătoare se prefăcură în globuri de foc, în timp ce elicele continuau să li se rotească în gol, îndepărtându-se de carcase. Sarah holbă ochii, îngrozită. Palele scânteietoare zburau printre imobile ca niște gigantice stele ninja. În cele din urmă derivară la tribord, apoi percutară o fațadă, explodând ca un buchet de lame de ras.

Sarah Muraille se aruncă pe burtă. Tronsoanele de metal despicau strada, spintecau casele, într-un vâjâit de săbii țâșnind din teci.

— Da' căca-m-aș! icni blondul, rezemat în coate la fereastră.

O secundă mai târziu, capul i se rostogolea pe mochetă, la câțiva centimetri de fața lui Sarah. Trupul decapitat, pradă unei mișcări reflexe, făcu câțiva pași de-a-ndăratelea, ca și cum ar fi ascultat de un ordin sosit prea târziu.

Sarah se târî în grabă spre ieșire. Privirea nu reușea să i se desprindă de corpul gol, cu gâtul retezat la nivelul claviculelor, care-și pierdea sângele în prelungi spasme purpurii. Reuși, totuși, să descuie ușa și se năpusti pe scări.

În stradă, monștrii terminau de distrus ultimii supraviețuitori ai escadrilei de vânătoare. Această hărțuială îi enervase, împingându-i să țopăie pe loc pentru a-și manifesta furia, provocând șocuri năprasnice ce dislocau trotuarele. Asfaltul se jupuia, dezvelind vechiul caldarâm ce căptușea bulevardul.

Secreții complexe le stimulau creierele, activând una câte una diferitele faze ale unei strategii de răspuns gradual. Ațâțate fără răgaz, animalele se simțeau acum obligate să treacă ele însele la atac. Această efracție de anvergură depășea cadrul replicilor obișnuite. Nu mai era cazul să se mulțumească doar cu respingerea asediatorilor. Venise vremea să-i distrugă, pentru a le descuraja perseverența. Animalele încetară să mai salte și porniră imediat să pască pietrele de caldarâm! Devorară astfel o treime din bulevard, înghițind micile cuburi de granit cu o viteză fenomenală. Când se ridicară, cu botul plin de bolovani, începură să-i scuipe de jur-împrejur cu cadența unor mitraliere, nimicind forțele de poliție și camioanele armatei ce încercau să le bareze calea. Propulsate cu o rară violență, pietrele turtiră oameni și vehicule. Era ca și cum, dintr-odată, o mie de catapulte s-ar fi apucat să bombardeze bulevardul.

Între timp, Sarah ajunsese la parter. Voia să fugă până la cea mai apropiată stație de metrou și să se ascundă în fundul labirintului de culoare, acolo unde monștrii n-o puteau atinge.

Se opri în hol. Toți locatarii blocului așteptau pe paliere, ținând câte o geantă sau o valiză în mână, neștiind ce atitudine să adopte. Copiii se smiorcăiau, agățați de fustele mamelor, bărbații, foarte palizi, încercau să facă față onorabil.

— Ce se-ntâmplă? șopti o bătrână. Ați văzut animalele alea? De unde-au ieșit?

— Din imobilul B.D.S., răspunse portăreasa. Trăiau în pivnițe. Cred că le foloseau ca să asigure încălzirea centrală...

Izbucniră strigăte de indignare. Sarah traversă holul și riscă o privire în stradă. Fiarele nu mai mișcau, iar stația de metrou părea un liman al salvării, la mai puțin de o sută de metri mai încolo...

Oare putea străbate această distanță fără a atrage atenția monștrilor?

Preferă să nu mediteze prea mult și o luă la fugă, cu coatele lipite de corp, fără a privi în urmă. Portăreasa urlă văzând atâta imprudență, dar Sarah fugea deja ca vântul, în zig-zag, pentru a nu-și suci gleznele pe bolovanii ce împânzeau drumul.

Strada vibra, ca și cum animalele s-ar fi pus în mișcare, atrase de această pradă minuscule ce li se plimba pe sub nas.

Sarah se năpusti în jos pe treptele ce duceau spre stație, împinse cu umărul o ușă cu geam și sări pe deasupra turnicheților de controlat biletele. I se păru că o umbră gigantică se prelingea ca un acordeon pe treptele scării. Își repetă însă că nu risca nimic. Monștrii erau mult prea mari ca să pătrundă în coridoarele metroului. Se agăță de balustrada cauciucată a unui escalator și se lăsă dusă până pe peron. Tunelurile carioate cu alb erau deja pline de refugiați cu priviri hăituite ce târau în urma lor valize pântecoase. Pe peron, o mulțime febrilă se înghesuia cu riscul de a cădea pe șine. Cu toții așteptau prima garnitură pentru a fugi spre una din porțile orașului. Sarah fu imediat împinsă înapoi cu ghionturi. Se răsuci, strivită de un distribuitor de dulciuri, cu răsuflarea tăiată și stomacul îndurerat.

Garnitura țâșni din tunel. Vagoanele erau deja pline de călătorii ce-și începuseră mai devreme exodul subteran. De cum se deschiseră portierele începu busculada. Cei aflați înăuntru îi respingeau pe cei care voiau să urce. Sub apăsarea acestei gloate în delir, geamurile se sparseră, ușile se îndoiră. Sarah renunță să ia parte la bătălie. Se smulgeau scaune și banchete pentru a mări spațiul disponibil. Conducătorul declanșase sirena de plecare, fără a reuși însă să întrerupă suvoiul ce lua cu asalt vagoanele.

Brusc, o vibrație cumplită zgudui solul. Bolta tunelului crăpă sub o aversă de moloz și un gargui căzu în mijlocul liniilor, după ce traversase grosimea plafonului. Urlete de panică izbucniră de peste tot. Monstrul ocupa toată lățimea tunelului. Sarah pricepu că reușise să crape asfaltul prin forța săriturilor pe loc. Cuprinși de panică, fugarii încercau acum să iasă din vagoane, dar erau prea numeroși și se împiedicau reciproc. Gloata luă forma unui haos de brațe și picioare încâlcite cu disperare. Monstrul înclină capul, deschise gura și mușcă șinele. Sarah văzu distinct fluxul energetic țâșnindu-i din botul hidos pentru a străbate liniile în fulgere albăstrie. Descărcarea trosni atingând roțile trenului, care se iluminară. Electricitatea străbătu ca o undă mortală structurile de oțel ale vagoanelor. Pereții se aureolară într-un sfârâit de scânteii, în timp ce temperatura creștea cu mai multe sute de grade.

Sarah se retrase, cu răsuflarea tăiată, plesnită de acea dogoare de rug. Acum vagoanele virau în roșu, ca niște bucăți de metal aruncate într-o forjă. Prinși în capcana cuptorului, călătorii se zbăteau, cu fețele acoperite de bășici. De cum încercau să apuce mânerul câte unei portiere, palmele începeau să sfârâie și să fumege. Energia suflată de animal transformase

garnitura într-o gigantică rezistență ce se înroșea ca grătarele metalice ale unui prăjitor de pâine.

Sarah își mușcă dosul mâinii ca să nu urle. Hainele nenorociților se aprindeau de parcă ar fi fost stropite cu benzină. Torțe vii se zvârcoleau convulsiv în mijlocul vagoanelor devenite crematorii. Nemaiputând suporta, Sarah o luă la fugă. Se repezi cu capul înainte în primul culoar ce i se deschise în față și goni până-și pierdu suflul, ciocnindu-se de pereții mozaicați.

Alte persoane galopau pe urmele ei, împiedicându-se, strivind copiii pierduți ce aveau nefericirea de a străbate calea în sens opus. În spatele lor, garnitura electrocutată continua să ardă, inundând tunelurile cu o lumină roșie ce pârjolea afișele și topea gumele de mestecat din interiorul distribuitoarelor automate.

Sarah gâfâia, cu pieptul strâns ca într-un clește. Avea impresia că pielea cefei i se umple de bășici și părul îi miroase a ars. Erau pe urmele sale. Se lăsă purtată de torentul mulțimii, încercând să nu se prăbușească.

Cornélius Vladewsky se ținea de pervazul ferestrei, împietrit de groază. În fața lui, orașul incendiat, sfârtecat, se consuma în noapte. Peste tot fuseseră aprinse în grabă proiectoare mari de apărare antiaeriană ce străpungeau întunericul cu fasciculele lor albe. Monștrii se deplasau în zig-zag printre aceste pete orbitoare de lumină. Erau văzuți materializându-se pe furiș în traiectoriile halourilor, pentru a dispărea apoi printr-o detentă a coapselor. Aceste irupții fantomatice accentuau aspectul terifiant al fizionomiei lor. Cornélius nu reușea să-și dezlipească ochii de dantescul spectacol. Animalele săreau pe deasupra caselor, iar burta lor rădea hornurile și antenele de televiziune, scalpând pur și simplu acoperișurile.

Punctul culminant al acestei curse aberante fu atins atunci când cel mai mare dintre gargui își luă elan și plonjă în fațada unui turn ultramodern, traversând construcția dintr-o parte în alta ca un proiectil viu. Apăru pe partea opusă, într-o explozie de resturi și mobilă, proiectând în toate direcțiile „măruntaiele” clădirii ce se împrăștiară pe trotuare în băltoace diforme, amestecând cadavre dezarticulate și firimituri de mobilier.

Repetând docil exemplul șefului, celelalte fiare se apucară să facă la fel, sărind prin turnurile înconjurătoare ca niște câini la circ printr-un cerc umplut cu hârtie.

Cornélius gemea fără a-și da seama. Bale de stupefacție îi curgeau pe bărbie. Privea clădirile găurite, și frica îi lichefia intestinalele. Se temea să nu-și piardă controlul asupra sfincterelor, dacă ar fi schițat cea mai mică mișcare.

Un gargui cocoțat pe Arcul Amintirii începuse să devoreze arcada de piatră între pilaștrii căreia ardea tradiționala flacăra comemorativă. Monumentul se năruia, pierzându-și statuile. Numele soldaților defuncți se dislocau sub asediul șopârlelor. Fiara sări pe sol, se apropie de discul de cupru într-al cărui centru pâlpâia flacăra... și o aspiră ca pe un flecușteț. Odată arzătorul smuls, gazul începu să țâșnească din instalația maltratată și un jet de foc înalt de mai mulți metri se înalță spre cer. Monstrul însă nu părea tulburat, ci lungea flăcările cu poftă, bucuros de acest festin energetic. Mușcătura rugului nu-i lăsa nicio urmă pe pielea solzoasă. S-ar fi zis că se adapă la jetul unei fântâni fără a-i păsa de picurii răzleți.

Căldura intensă degajată de acest ultim incendiu făcea să se topească bitumul din jurul monumentului devastat. Șiroaie lungi și negre se prelingeau de-a lungul bulevardului, ținând mașinile staționate într-un soclu bazaltic. Restul hoardei mesteca de zor firele de distribuire a energiei electrice, injectând în ele o suprasarcină energetică ce gonea de la o casă la alta, din apartament în apartament. Televizoarele și aparatele electromenajere explodau la impactul cu această creștere de tensiune, plitele se aprindeau ca și cum firele de cupru ce șerpuiau la nivelul solului s-ar fi preschimbat în sfoară Bickford. Pretutindeni boilerile se ambalau, propulsându-și acele de control în sectorul roșu al cadranelor de supraveghere. Apa clocotea în serpentinele încălzitoarelor electrice, iar acumulatorii duduiau ca niște cazane de spălat uitate pe foc.

Cornélius tresări. Robinetul de la bucătărie sărise în tavan lăsând să țâșnească un jet de aburi sub presiune ce înecă încăperea într-o ceață umedă. Bătrânul se repezi la ușă, ca să împiedice propagarea norului, dar, în aceeași clipă, radiatorul explodează ca o piesă de artilerie, ejectând cincizeci de litri de apă fiartă ce-l loviră pe Vladewsky în plină față, orbindu-l și formându-i pe piele bășici gigantice.

Fostul cercetător de la laboratoarele Mikofsky se prăbuși pe covorul ponosit, urlând de durere. La toate etajele se derulau scene asemănătoare. Robinetele băilor scuiپau lichid încălzit la peste două sute de grade. Numeroși bărbați și femei se prăpădiră în câteva secunde sub jeturile dușurilor. Căzură, asfixiați de căldură, înainte să fi putut urla măcar, iar carnea lor fiartă se desprinsese de pe oase... Gurile de evacuare a apei explodară și ele. Frigiderele scurtcircuitate se metamorfozară

în cuptoare, carbonizând în câteva secunde alimentele îngrămădite între pereții lor smălțuiți.

Toate becurile se volatilizară într-un pâraie de fulgere, iar abajururile veiozelor luară foc aidoma unor făclii îmbibate cu rășină. Cornélius Vladewsky gemea pe mochetă, într-o stare de semiinconștiență. Pielea feței i se jupuia deja, lăsând mușchii faciali dezgoliți. Bătrânul intrase deja în comă când cuptorul său cu gaze explodează, făcând să se surpe plafonul. Peste câteva minute, clădirea nu mai era decât o torță ondulându-se în noapte.

Sarah fugea, rătăcită în labirintul metroului. Garguiul ce crăpase tunelul dădea acum lovituri cu capul în pereții înconjurători ai peroanelor. Masivitatea sa îl oprea să pătrundă pe culoare, și imposibilitatea de a-i urmări pe fugari părea să-l scoată din minți. Tropăia pe loc, tresăltând ca un aparat gigantic de vibromasaj, iar scuturăturile zgâlțâiau pereții, dezlipind dalele de faianță ce căptușeau bolta. Sarah simți tremurul solului urcându-i în glezne. Se împiedică, gata să fie călcată în picioare de gloata dementă ce galopa spre suprafață, și se agăță în ultima clipă de balustrada unei scări. Trebuia să se smulgă din acea capcană. Contrar celor pe care le gândise mai înainte, metrourul nu constituia un refugiu sigur... Dacă mai întârzia, risca să se pomenească îngropată sub o avalanșă de moloz și dale.

Începu să urce, treaptă cu treaptă.

În exterior, a șasea companie de tancuri începuse să tragă o salvă de baraj contra monștrilor ce se îndreptau nepăsători spre ieșirea din oraș. Obuzele cu cap exploziv se zdrobeau pe carnea fiarelor care înghițeau de îndată jerba de foc născută din impact, aidoma unor bureți absorbind o băltoacă de apă.

Unul dintre gargui înaintă spre un blindat și-și închise botul în jurul tunului ce ieșea din turelă, de parcă s-ar fi pregătit să soarbă apă minerală cu ajutorul unui pai! Umflându-și obraji, suflă din răspuțeri în țeava de oțel, revărsând în habitacul un uragan de aer comprimat ce făcu tancul să explodeze.

Restul turmei cobora spre fluviu. În loc s-o ia pe podurile jalonate cu felinare, monștrii săriră direct în apa cenușie. Plonjonul lor iscă un val noroios ce inunda malurile, măturând tarabele buchiniștilor. Hoarda se zbatu un moment în albia fluviului, răscolind mărul, apoi, într-un ansamblu perfect, animalele se ușură de preaplinul energiei acumulate de-a lungul confruntării.

Raze albastre izbucniră din orbitele lor, sfredelind apa, care nu întârzie să fumege, apoi să fiarbă. În câteva minute, suprafața undelor fu acoperită de pești fierți. Luntrile ancorate la mică distanță se transformară și ele în niște crățiți puse în bain-marie. Fluviul clocotea pe mai multe sute de metri și clăbucii enormi ai turbulențelor plesniră pe bordaje cu sunete surde. Marinarii dansau urlând pe navele lor transformate în marmite. Un abur dens se ridica spre cer, învăluind podurile într-o ceață încărcată cu picături arzătoare.

Acesta fu momentul pe care-l alege Sarah pentru a ieși din stația Vaudeuil-Kozersky, la intrarea pe podul Crowley. Fu antrenată de mulțimea ce încerca să traverseze fluviul pentru a ajunge în centrul orașului. Împinsă înainte de un zid elastic de coate și piepturi, fu literalmente purtată până-n mijlocul podului fără ca picioarele ei să atingă o singură dată solul. Ceața vaporilor o lovi în plin ca un bici, umplându-i plămânii cu o umiditate atingând suta de grade. Se sufocă, simțindu-și gâtul și bronhiile transformate dintr-odată în carne vie. În jur, tovarășii ei de fugă se clătinau la rândul lor. Unii aveau deja fața și mâinile pline de bășici. Sarah se retrase, căutând să se sprijine de parapetul de piatră.

Cineva i se agăță de umăr, împingând-o brutal înapoi. Izbi cu șalele balustrada...

Se răsturnă peste ea, fără a reuși să se agațe de volutele din piatră. Vru să urle, dar aburul îi năpădi gura, și în mintea ei se făcu noapte.

Sarah Muraille se scufundă ca o ghiulea de fontă în turbioanele apei clocotite. După nici un minut, carnea începu să i se dezlipească de oase.

Abia atunci, monștrii părăsiră fluviul.

Depart de tot tumultul, în apartamentul ei cu jaluzelele trase, Patricia dormea somnul greu al narcoticelor. Era goală, ca de obicei, semănând întrucâtva cu o naufragiată pe salteaua ei pusă direct pe jos. Un fir subțire de salivă i se scurgea dintre buzele întredeschise, iar brațele țineau strâns un catalog gros de protecție urbană. Visa, ignorând total catastrofa ce pustia orașul.

În visele ei apăreau scafandri cumpărați pe credit, armuri cusute pe măsură, și cască audio-video, și...

Fiarele ajunseseră la periferii, lăsând în urma lor un peisaj devastat, populat cu cadavre, cu reziduuri, cu blindate distruse. În câteva ore, noaptea avea să se sfârșească.

CAPITOLUL XI

Mathias gemu de durere și se ghemui în fundul pungii stomacale. Sucurile digestive roseseră învelișul exterior al scafandrului pe toată grosimea, reducând cochilia protectoare la o peliculă subțire în care se căscau acum găuri de mărimea unui vârf de ac. Aceste deschizături, oricât ar fi fost de minuscule, lăsau să se infiltreze picături corozive ce-i atacau epiderma. Fiecare nouă infiltrație aducea cu sine o nouă arsură acută, analogă celei pe care ar fi provocat-o extremitatea incandescentă a unei țigarete strivite pe piele. Cadranele de control din interiorul căștii clipeau din toate ledurile, anunțând apropiata distrugere a circuitelor.

Fetița se apropie de Fanning și, trecându-și vârfurile degetelor peste scafandru, înțelese că procedura de ieșire trebuia atacată cât mai iute. Dacă întârzia prea mult, hoțul avea să moară curând de pe urma asediului sucurilor digestive, iar ea va pierde orice șansă de a rupe cordonul ombilical care o ținea legată de monstru. Ucigând fiara, luând comoara și plasându-se sub tutela acelui om, îi rămânea o șansă de a se infiltra în lumea exterioară. Dar pentru asta avea nevoie de un mentor, de un intermediar care să poată trece ușor drept tatăl ei. Hoțul nu trebuia să moară...

— Ascultați-mă, spuse ea, trebuie să trecem la ultima fază a planului, înțelegeți ce vreau să zic?

„Ciobănița” se străduia să se exprime în termeni eliptici, astfel încât să nu formuleze clar ipoteza asasinării garguiului. Trebuia să fie vicleană, să evite controlul mental folosind căi ocolite.

Mathias se ridică. Avea fața crispată, gura îi tremura de fiecare dată când o picătură acidă îi ataca pielea. Dată fiind starea cuirasei, pelicula gastro-rezistentă nu-i mai era de niciun folos.

— Vom proceda ca adineauri, explică răbdătoare fetița. Am să recit o nomenclatură, iar dumneavoastră veți trage concluziile care se impun. Vă considerați capabil să acționați? Nu mai dispunem decât de câteva minute înainte ca scafandru să se fărâmițeze.

— Am... am să-ncerc, bâigui Mathias. Dă-i drumul!

Fetița își începu de îndată enumerarea anatomică. Fanning ascultă, apoi începu să se orienteze. Dar, din cauza suferinței,

îi venea foarte greu să se concentreze. Până și puștoaica îşi pierduse siguranța de sine. Debitul verbal îi deveni ezitant, se întrerupea, închidea ochii... Mathias înțelese că nu reușea îndeajuns să-și alunge din minte realitatea a ceea ce tocmai făcea. Dacă, pe neașteptate, în gândurile ei ar fi apărut ideea: „Omor fiara”, creierul i s-ar fi blocat, aruncând-o într-o transă cataleptică, ce ar fi acționat precum un veritabil scurtcircuit mental. Fanning se târa pe coate, ascultând pâraielile scafandrului subțiat la limită, înnoda nervi, improviza înnădiri în sistemul nervos al monstrului. Picăturile acide îi șiroiau între omoplați, brăzdându-i epiderma. Avea impresia că un călău conștiincios îi plimba lama unui cuțit înroșit în foc de-a lungul șirei spinării. Strânse din fălci ca să nu urle.

Se grăbea și totodată se temea să părăsească pântecul bestiei, căci bănuia că fuga garguilor prin oraș prilejuise destule pagube. Vocea copilei se înălța sacadată. Mathias își termină munca de sabotaj, sperând că interpretase corect datele din „manual”.

Fetița tăcu. Părea epuizată, iar fața începuse să-i tremure involuntar.

— Am... am... f... făcut ce-am putut, se bâlbâi ea. Era... era aproape... aproape să se declanșeze.

Mathias înțelese că puștoaica făcea aluzie la controlul mental a cărui vigilență ar fi trebuit să se declanșeze, în ciuda tuturor șiretlicurilor.

Fără să mai stea pe gânduri, apucă toarta casetei și se apropie de canalul esofagian. Acum totul trebuia să decurgă foarte repede, căci armura începea să se îmbucătățească. „Totul e să nu ieșim din botul monstrului în bătaia proiectoarelor”, își spuse el. Dar nu avu timp să aprofundeze această ipoteză, căci animalul se cabră brusc și un tremur violent îi cuprinse viscerele.

„Asta e!” exultă Fanning. „Drăcovenia e pe cale să crape!”

Strânse toartele comorii. Un spasm cumplit contractă esofagul, proiectându-i înainte, ca și cum animalul ar fi încercat să-i vomite. „Crapă!”, vocifera în sinea sa Mathias, „crapă odată!”.

Garguiul căzu în nas ca un avion care izbește solul. Mathias și copila se rostogoliră peste cap prin toboganul tubului digestiv, prăvălindu-se în cele din urmă în caverna bucală. Monstrul mugea, cu botul întredeschis.

— Trebuie să trecem printre dinți! țipă fetița.

Mathias se strâmbă. Dacă animalului îi venea să-și contracte mandibulele, avea să-i zdrobească. Un șuvoi de bale și secreții biliare îi făcu să alunece pe salteaua spongioasă a limbii. Fetița ezită, apoi se strecură între cei doi canini. Fanning o urmă, cu

intestinele lichefiate. Dacă în acea clipă fiara ar fi clănțănit din dinți, l-ar fi tăiat în două, căci scafandru devenise prea fragil pentru a se opune unei asemenea mișcări de clește. Se târî, zgâriind smalțul îngălbenit al colților. Cunoscu trei secunde de groază pură, apoi se rostogoli în moloz. Bestia zăcea pe o parte în ruinele unei case pe care probabil o dărâmasese în cădere. Labele i se zbăteau spasmodic, iar ghearele căscau șanțuri adânci în sol.

Copila îl ajută pe Fanning să se ridice și-l sprijini până ce ajunseră sub bolta unei mici porți.

— Trebuie să-mi scot porcăria asta! urlă Mathias, chinându-se să descuie cochilia scafandrului.

Sistemul de închidere, pe jumătate ros, refuza să se supună, astfel încât se văzu nevoit să ia o piatră pentru a zdrobi diferitele puncte de îmbinare. În fine, armura se deschise ca un sicriu ros de viermi și bărbatul putu ieși în aer liber, rostogolindu-se în praful de cretă pentru a-și șterge umezeala gastrică ce-i impregna pielea.

În spatele lui, monstrul agoniza ejaculând secreții fără nume.

— Veniți! insistă fetița. Trebuie să plecăm imediat! Celelalte animale au pierdut firul mental ce le lega de șeful turmei. Se vor scurge câteva momente până să înțeleagă că urmează să-și aleagă un alt conducător. Trebuie să profităm de această pauză pentru a le fugi de sub nas.

Fanning își săltă cufărașul pe umăr și porni în slalom printre zidurile demolate.

Fetița fugea într-un trap chinuit pe urmele lui. Era clar că nu era obișnuită cu mersul. Lui Mathias îi venea să-i spună: „Okay, drumurile noastre se despart aici, salut!”, dar știa că n-o va face. De-acum, între ei se crease o legătură indisolubilă. Spargerea era opera lor comună. Fără el, fetița ar fi rămas pe vecie prizonieră în burta fiarei; fără ajutorul ei, el, Fanning, ar fi murit în mai puțin de treizeci de minute, pierdut în inima unui labirint de organe neidentificabile...

Asta era! Pe nesimțite, își puseseră semnăturile pe același pact. Erau asociați într-o crimă.

Mathias gâfâia, cu trupul cocoșat sub greutatea casetei. În jurul lui, orașul fumea și arunca vâlvătăi ca un vulcan.

— A... așteptați-mă, gemu copila.

Și mâna ei rece, inumană, apucă mâna liberă a lui Mathias. Bărbatul se stăpâni cu greu să nu se cutremure de dezgust.

CAPITOLUL XII

Armless, zis Cască-de-os, alerga printre dărâmături. Orașul zdrobit, mutilat, îl umplea de o jubilație neagră. Sărea de pe un maldăr de moloz pe altul, bătând aerul cu cioatele pentru a-și ține echilibrul.

Fugea după monștri, se afunda în șanțul învăpăiat pe care-l tăiaseră animalele, la fel cum te năpustești pe urmele pașilor unui sfânt. Sângele-i bubuia în tâmpile, inflamându-i creierul prizonier al craniului cornos.

În mai multe rânduri, fără niciun motiv real, atacase soldații sau polițiștii, strivindu-le chipul cu o „lovitură de ghiulea” bine ținută. De la începutul catastrofei, se simțea complice cu fiarele pustiitoare. Nu mai dorea decât un singur lucru: să le urmeze, pe drumul lor de distrugere, să se miște liber în peisajul de apocalips pe care-l lăsau în spatele lor pe măsură ce se deplasau.

Se simțea aspirat, captat, satelizat de acei aștri negri și exterminatori. Fiarele țâșnite din măruntaiele pământului pedepseau orașul și-i devorau pe cei slabi. Ele inaugurau era predatorilor. Se simțea făcând parte din neamul lor, din același clan. Avea să le urmeze pas cu pas, ca un discipol. Va curma zilele răniților, va tăia calea fugarilor, va trece peste câmpul de bătălie pentru a desăvârși treaba începută de monștri, pentru a îndeplini execuțiile...

Armless sălta, înnegrit de fumul exploziilor, cu hainele arse, pe jumătate gol, cu fața schimonosită într-un rânjet diabolic. Cei ce-l zăreau o luau pe dată la fugă. Dar el îi urmărea, pentru a le sfărâma oasele dintr-o singură lovitură. Era fericit, nu mai era singur! De-acum încolo avea să vâneze cu haita! Devenise peștele-pilot al unei hoarde ivite din infern. Puțin câte puțin, fiarele aveau să învețe să-l cunoască, să-l aprecieze. Cu timpul, va ajunge complicele lor, tovarășul lor de măcel. Armless se îndepărta, galopând în noaptea tot mai palidă, trăgând în piept cu nesaț fumul incendiilor.

CAPITOLUL XIII

O ceață densă se înălța de pe câmpii în valuri, întinzându-se pe drum. Micile clădiri ale motelului dispăreau complet în spatele acestui ecran de vapori fantomatici, și singure acoperișurile lor cenușii mai permiteau să fie localizate în mijlocul peisajului ireal.

Mathias traversă parkingul în diagonală. Dârdâia. Roua îmbrobona caroseriile vehiculelor prizoniere în perimetrul benzilor galbene pictate pe asfalt. Își privi ceasul. Arăta „joi”. Trecuseră cinci zile de când fugea...

Deschise portiera masivului său Studebaker, se așeză pe banchetă și dădu drumul la radio. Prezenterul vorbea, bineînțeles, despre monștri, care acum se îndreptaseră spre sud. Recomanda populației din orașe să nu manifeste niciun fel de agresivitate față de animale.

— ...Evacuați clădirile, spunea el, dar nu încercați să vă opuneți înaintării animalelor. Vor reacționa extrem de violent, după cum o dovedesc evenimentele care au însăngerat capitala...

Fanning înclină din cap. Nimeni nu putea să întreprindă nimic împotriva garguilor. Erau nevoiți să-i lase să se plimbe în voia întâmplării, sperând că vor face cât mai puține pagube...

— ...Trebuie să dăm dovadă de multă răbdare, continuă jurnalistul. Specialiștii cred că animalele vor ajunge la mare în mai puțin de o săptămână. După părerea lor, acest obstacol nu le va opri, cum pretind unii. Deci n-are sens să ne temem că monștrii ar face calea-ntoarsă, pentru a reveni la punctul lor de plecare. Dimpotrivă, există mari probabilități să se arunce în ocean și să pornească înot spre alte ținuturi...

Mathias rânji. Frumos cadou în perspectivă pentru țările ce înconjurau golful! Întreg Pământul avea să fie silit să suporte preumblarea monștrilor ca pe un flagel periodic. Puși în imposibilitatea de a distruge groaznicele creații ale Laboratoarelor Mikofsky, oamenii aveau să coabiteze cu ele. Informațiile televizate aveau să difuzeze în fiecare zi un buletin prevăzând deplasările seifurilor vii în cursul următoarelor douăzeci și patru de ore. Toate astea aveau să dureze până când animalele reușeau să-și găsească un alt

ascunziș, o altă criptă plasată în apropierea unei surse de alimentație energetică. Un vulcan activ, poate?

Mathias închise radioul. Pâcla se risipea. La capătul câmpiei se înălța zidul înfrunzit al unei păduri.

Trei zile de fugă...

Nu știa încotro se îndrepta. Avea să fie Africa sau Indiile...

Revenind acasă, o descoperise pe Patricia adormită, în totală necunoștință de coșmarul ce se prăvălise peste oraș. O smulsese din pat și o trăsese sub duș.

— Trebuie să ne cărăbănim! îi urlase el în urechi. Repede! Îmbracă-te, dar nu lua nimic cu tine, o să cumpărăm totul în drum...

Abrutizată de somnifere, femeia nu încercase să protesteze.

În timp ce ea se îmbrăca, Fanning spărsese încuietoarea casetei și transferase tezaurul în două sacose de piele.

Pietrele prețioase și monezile de aur i se rostogoleau printre degete. De-acum avea cu ce să-și cumpere jumătate din lume. Era prea mult, mult prea mult.

Când ieși din baie, Patricia își regăsise parțial luciditatea. Flăcările și vălătucii de fum ce se-nălțau în noapte o făcuseră să fugă la fereastră.

— Ce se întâmplă? îngăimase ea. E război?

— Nu, a fost un accident în localurile B.D.S. Trebuie să spălăm putina! Există riscuri de contaminare radioactivă...

Știa că era singurul argument capabil s-o convingă să se grăbească. Radiațiile o îngrozeau.

Așa cum prevăzuse, Patricia tresărise și începuse să-și caute pantofii cu o însuflețire sporită. Abia atunci zărise fetița, așezată pe singurul fotoliu din salon.

— Hei! șuierase ea, de unde-a mai apărut și puștoaica asta? Și.... e complet goală!

— Am tras-o de sub dărâmături! Toți ai ei au pierit... Cred că e șocată. N-o putem lăsa așa. S-o luăm cu noi, vom găsi precis un spital în drum...

Se temea de reacția Patriciei, dar aceasta se mulțumise să murmure:

— Biata micuță!

Zece minute mai târziu, trânteau portiera mașinii. Mathias preferase să pornească pe urmele monștrilor, gândindu-se că astfel va evita harababura pe care exodul avea s-o provoace cu siguranță. În fond, niciun fugar n-ar fi avut ideea să alerge după fiare pentru a se pune la adăpost! În plus, grație acestui subterfugiu, puteau conta pe dezordinea provocată de acestea, pentru a trece neobservați. Nu era un amănunt neglijabil.

De-atunci, călătoreau de la un motel la altul, traversând orașe pustii și sate-fantomă.

Noaptea, Mathias dormea cu ceafa rezemată pe sacii zornăitori de galbeni. Nu prea întrezărea ceea ce avea să urmeze. Odată ajuns la loc sigur, va face două pachete pe care le va plasa sub consemn automat, două pachete conținând partea complicității lui. Va expedia apoi cheile și coordonatele casierilor pe adresele lui Sarah Muraille și Cornélius Vladewsky. Poate că într-o bună zi îi va întâlni în Africa, deghizați în bancheri sau proprietari de plantații, cine știe...

Se ridică și închise portiera. Umiditatea zorilor îi străbătea cămașa, încrețindu-i pielea. Se îndreptă spre bungalou.

În baracă, Patricia dormea, cu fața înfundată într-o pernă.

Fetița urmărea o emisiune la televizor, căruia îi decuplase sonorul. Era îmbrăcată cu un pulover roșu și un pantalon prea lung, cumpărate de la toneta unei stații service. Patricia insistase să-i tundă perie părul.

— Nu vezi că suferă de o boală a scalpului? argumentase ea. Are părul complet înțeleat. Va trebui s-o ducem la un doctor...

„Micuța” accepta orice, cu totală indiferență. La fiecare popas, în schimb, se arunca asupra televizorului și fixa până la hipnoză imaginile ce defilau pe ecran. Lui Mathias îi trebuia o anume bucată de vreme pentru a înțelege că fosta „ciobăniță” studia expresiile actorilor și se antrena să le reproducă. Spera oare că, maimuțărindu-le mimica, își va disimula natura inumană?

Fetița vorbea puțin, dar atunci când deschidea gura se bâlbâia îngrozitor. Mathias începea să se întrebe dacă nu cumva blocajul mental, căruia încercase să-i dea vigilență, acționa cu întârziere... Oare urma să-și piardă progresiv toate facultățile de comunicare pentru a cădea într-o transă cataleptică din care nimeni și nimic n-o va mai putea smulge? Nu era imposibil. Fanning nu reușea să-și dea seama dacă era neliniștit sau ușurat de o asemenea perspectivă. „Nu te amăgi”, își tot repeta, „nu e vorba de o fetiță, ci de un... organism. Ai reacționa la fel dacă ți s-ar anunța apropiata moarte a unei colonii de bacterii?”

Își făgădui să observe copilul pentru a vedea dacă starea i se înrăutățea. Dacă dificultăților de pronunție avea să li se adauge o scădere a acuității vizuale sau auditive, diagnosticul ar fi fost clar.

Se așeză pe pat. Era nemulțumit. Patricia părea să se fi atașat de strania creatură. Exodul brutal și apariția „copilului” o distrăseseră de la obișnuitele ei nevroze. La ora mesei o înconjură pe fetiță cu o mulțime de atenții, vorbindu-i, mângâind-o, ștergând-o la gură cu colțul unui șervețel.

Creatura nu se opunea, înghițind fără crâcnire o hrană care nu-i era necesară. Mathias știa că, asemenea fiarelor pe care le „păstorea”, putea posti un an. Pe de altă parte, dacă s-ar fi simțit slăbită, avea oricând posibilitatea să-și înfigă degetele muiate în salivă într-o priză electrică, pentru a se înfrupta cu curent, ca o baterie de acumulatori.

Fanning își trecu mâna prin păr. „Fetița” privea un desen animat, străduindu-se să reproducă toate contracțiile faciale ale unui rățoi îmbrăcat în costum de marinar. „Chipul” ei se agita grotesc și, uneori, avea aerul unui gnom sau spiriduș posedat de demon. Mathias oftă. Nu știa ce se va face cu ea. Creatura nu putea crește, întrucât organismul ei, modelat o dată pentru totdeauna, o condamna să trăiască etern în pielea unei fetițe. Dar care-i erau... „sentimentele” față de specia umană? Fanning se temea să abordeze acest subiect. Ghicea că făptura nu nutrea nicio afecțiune pentru cei care o osândiseră să trăiască întemnițată în fundul unui stomac gigantic!

Cu timpul, ajutată de dorința supraviețuirii, risca să se transforme într-un redutabil animal de pradă. Fanning nu putea să intervină cu nimic în evoluția ei. „Ciobănița” aparținea turmei concepute de savanții Grupului Mikofsky și, aidoma garguilor, era invulnerabilă în fața oricărei agresiuni externe. Ar fi fost inutil să o ardă de vie, să-i înfigă un cuțit între omoplați sau o secure în mijlocul țestei. Singurul rezultat vizibil al unei asemenea agresiuni ar fi fost o renaștere a urii.

„Numai blocajul mental o poate distruge”, reflecta Mathias. „Dacă i s-ar scurtcircuita creierul, ar deveni tot atât de inofensivă ca o statuie...”

Se surprindea dorindu-și această dezlegare. Eliberare un monstru și se temea de consecințele unui asemenea act. În adâncul ființei lui, spera ca simptomele catatonice să se manifeste cu tot mai multă amploare. Știa că nu-și va regăsi liniștea sufletească decât când „copilul” va fi redus la starea de manechin..., de păpușă. O păpușă pe care o va abandona între mâinile grijulii ale Patriciei.

„Dumnezeule”, gemu în sine sa, „sunt oribil!”

Plătea pentru crima comisă, pentru jaf, pentru orașul distrus.

Se întinse, proptindu-și ceafa pe grămada de pietre prețioase. Comoara căpăta o dimensiune ireală. Era acolo, dar Mathias nu reușea să se convingă de existența ei. Din ce în ce mai des se întreba dacă n-ar face mai bine să aleagă o jumătate de duzină de diamante și să... arunce restul în fundul unei gropi. N-avea nevoie să cumpere jumătate din planetă. Nu dorea decât puțini bani pentru a începe o viață nouă într-o țară cruțată încă de ciurma cibernetică.

Mathias căscă. Încremenită în fața televizorului, fetița se strâmba groaznic.

CAPITOLUL XIV

În zorii celei de-a cincea zile, „copila” deveni oarbă și mută. Fanning se văzu nevoit s-o ducă pe brațe până la mașină, căci de-acum era țeapănă ca o statuie.

— Sunt sigură că totul e pe bază psihosomatică! repeta Patricia din trei în trei minute. Nu are nicio leziune organică. O s-o ducem la un medic. Are s-o vindece, nu-i așa?

Mathias bodogăni un răspuns nedeslușit. Creatura semăna tot mai mult cu un manechin de cauciuc. I se părea chiar că ochii ei fără expresie își pierdeau culoarea...

Puțin mai târziu, se opri la marginea unui drum de țară și, profitând de faptul că Patricia picotea, vărsă conținutul sacoșelor în șanț. Nu păstră decât șase diamante și trei smaralde, pe care le înveli într-o batistă murdară.

Când demară din nou, observă cum creatura începea să se chircească în poziție fetală. Înghiți în sec și strivi sub talpă pedala de accelerație. Mai avea încă un drum lung de parcurs.

Odată cu căderea nopții, Armless zis Cască-de-os, care mergea, fără să știe, pe urmele fostului polițist, văzu scânteierea nestematelor în lumina roșie a asfințitului.

Nu se arătă nici măcar uimit. Oboseala drumului și exaltarea îi tulburaseră mințile, făcându-l să-și piardă orice simț critic.

De aproape o săptămână, fugea pe urmele monștrilor, fără să mănânce nimic și mulțumindu-se să lipăie apa băltoacelor din adânciturile drumului.

Îngenunche în fața comorii, tremurând de febră, convins că avea acolo un dar din partea fiarelor, ca răsplată pentru devotamentul lui.

Era gol, acoperit de noroi, lipsit de orice sac sau recipient în care să poată îngămădi giuvaerele împrăstiate în șanț. Infirmitatea îl împiedica să împletească rapid un coș din nuielușele și frunzele răspândite în jur. În disperare de cauză și fără a mai sta pe gânduri, se aplecă să culeagă diamantele, unul câte unul, cu buzele și cu limba.

Era cel mai incredibil spectacol, oferit de omul acela gol și ciung, plin de tăieturi, care, îngenuncheat în mijlocul

drumului, păștea o comoară la nivelul asfaltului!

Înghiți astfel o cantitate neverosimilă de pietre scumpe și piese de aur, hotărât cu strășnicie să nu lase să-i scape o asemenea plească. Se gândea că stomacul și intestinele vor reține tezaurul până la ora următoarei defecații, ceea ce-i lăsa timp să găsească un recipient adecvat. Când se ridică, se simțea greoi și îmbuibat.

Își relua drumul, clătinându-se.

Două ore mai târziu, începu să vomeze sânge. Se prăbuși, frânt în două de o înfiorătoare durere, și-și pierdu cunoștința în timp ce voma diamante pe care hemoragia le transforma în rubine.

Când soarele dispăru la orizont, Armless zis Cască-de-os era mort, cu burta plină de nestemate, un cadavru-seif pe care țărani aveau să-l arunce mai devreme sau mai târziu în groapa comună, fără a bănuși că în măruntaiele lui zăcea o comoară fabuloasă. Bezna învălui peisajul, pogorând peste criminal un giulgiu de smoală.

În aceeași noapte, Mathias, Patricia și... fata lor se imbarcară pe un cargou ce pleca spre Africa. În tot timpul traversării, marinarii se arătară plini de compasiune față de acel copil imobil și mut pe care mama sa îl instala în fiecare dimineață pe dunele, în adâncitura unui șezlong.

— Soarele o să-i facă bine! îi repetau ei Patriciei. Veți vedea, soarele vindecă toate bolile.

Tânăra femeie dădea din cap și zâmbea trist. Apoi, din când în când, trăgea pătura sub bărbia „micuței” pentru a o apăra de stropii pulverizați ai valurilor.

În cea de-a doua zi a călătoriei, își dădu seama că plecase de acasă fără să fi luat cu ea nici măcar un singur catalog.

Curios, treaba asta o lăsa indiferentă.

SFÂRȘIT

^[1] *muraille* = zidărie, zid, perete (n. tr.)

^[2] *Loup-garou* - (lit. „lup-laur”; engl. *werewolf* om atins de o maladie ocultă, care se transformă în lup la apariția lunii pline (aprox. „vârcolac”) (n. tr.)

Table of Contents

[Serge Brussolo](#)

[CAPITOLUL I](#)

[CAPITOLUL II](#)

[CAPITOLUL III](#)

[CAPITOLUL IV](#)

[CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VI](#)

[CAPITOLUL VII](#)

[CAPITOLUL VIII](#)

[CAPITOLUL IX](#)

[CAPITOLUL X](#)

[CAPITOLUL XI](#)

[CAPITOLUL XII](#)

[CAPITOLUL XIII](#)

[CAPITOLUL XIV](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

Table of Contents

Serge Brussolo	1
CAPITOLUL I	5
CAPITOLUL II	16
CAPITOLUL III	26
CAPITOLUL IV	33
CAPITOLUL V	42
CAPITOLUL VI	52
CAPITOLUL VII	68
CAPITOLUL VIII	77
CAPITOLUL IX	85
CAPITOLUL X	102
CAPITOLUL XI	114
CAPITOLUL XII	117
CAPITOLUL XIII	118
CAPITOLUL XIV	123
[1]	125
[2]	125